

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gv NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Bọn phản quốc xử Người yêu nước !!!

Thủ tướng Việt cộng Nguyễn Tấn Dũng đang trên đường viếng Trung Hoa từ ngày 15 đến 17 tháng 10 này. Ông ta sẽ gặp Thủ tướng Trung cộng là Ôn Gia Bảo tại tỉnh Tứ Xuyên, khi tới dự Hội chợ triển lãm quốc tế miền Tây lần thứ 10 tại Thành Đô thủ phủ. Đây thực chất là cuộc báii yết và triều cống quan thầy Trung cộng, bởi lẽ trong dịp này, Hà Nội sẽ trao đổi về việc hai bên ký kết các văn kiện quan trọng nhằm hoàn tất quá trình xác định đường biên giới trên đất liền, để Việt Nam vĩnh viễn dâng tiến cho Trung Hoa nhiều mảnh đất của tiên tổ hầu đền bù việc Trung cộng đã cưu mang giúp đỡ Việt cộng trong cuộc xâm chiếm miền Nam trước đây cũng như tạ ơn việc Bắc Kinh nay đổ ra khoảng 50 tỷ đô-la cứu nguy nguy nền kinh tế và tài chánh VN trên bờ vực thẳm.

Chưa hết, trong hành lý của Nguyễn Tấn Dũng còn vô số món quà kính biểu Đại ca nữa. Đó là những cuộc **xử lý** và **xử án** nhiều vụ việc có liên quan đến Trung cộng mà thời gian gần đây, cả quốc nội lẫn hải ngoại và quốc tế không ngớt bàn tán với sự kinh ngạc và lòng công phẫn.

Xa nhất và cũng gần nhất là vụ xử lý Hoàng thành Thăng Long. Theo tin của SBTN ngày 14-10, bất chấp nhiều ý kiến phản đối của giới chuyên gia và trí thức trong lẫn ngoài nước, nhà cầm quyền CSVN nhất quyết xây tòa nhà Quốc hội mới đề lên quần thể di tích lịch sử văn hóa quan trọng và ý nghĩa nhất của Việt Nam là Hoàng thành Thăng Long, công trình của triều Lý và triều Trần, hai triều đại mà Trung Quốc coi là kẻ thù số một. Ba ngày sau khi ký quyết định phê duyệt dự án đầu tư xây dựng nhà Quốc hội (vốn đã được chuẩn bị từ năm 2002), hôm 13-10-2009, Nguyễn Tấn Dũng đã phát lệnh khởi sự công trình (ước tính khoảng 268 triệu mỹ kim) và bổ nhiệm Hoàng Trung Hải là Phó Thủ tướng làm trưởng ban xây dựng. Đây là **việc xử lý dứt điểm** không những đối với giới chuyên viên khoa học lịch sử và giới tướng lĩnh quân đội có lòng yêu nước, mà còn cả **đối với hai triều đại ái quốc từng chống Trung Hoa** để bảo vệ đất Việt. Phải chăng đây là bước chuẩn bị cho năm Mậu nghị Việt-Trung 2010 vốn sẽ làm lu mờ lễ kỷ niệm Ngàn năm Thăng Long mà ai trong dân Việt cũng mong đợi?

Tiếp đến là vụ xử lý các nhà dân báo (bloggers) vào tháng 8+9-2009. Đầu tháng 8-09, nhà dân báo Osin, tức ký giả Huy Đức, đã bị báo Sài Gòn Tiếp Thị sa thải sau khi ông đăng trên blog của mình các bài viết phản đối Trung cộng và tình trạng vi phạm nhân quyền dưới thời Liên bang Xô viết. Ngày 27-8-09, nhà dân báo Người Buồn Gió, tức ông Bùi Thanh Hiếu, đã bị bắt sau khi đăng loạt bài Đại Vệ Chí Dị (mĩa mai quan hệ Trung-Việt) và nhận phân phối một số áo có in hàng chữ "Hoàng Sa-Trường Sa là của VN". Ngày 28-8-09, nhà dân báo Trang Ridiculous, tức ký giả Phạm Đoàn Trang của báo VietnamNet, đã bị công an bắt giữ với tội danh "vi phạm an ninh quốc gia" khi chỉ thông báo cho một số người biết thái độ trịch thượng của tham tán đại sứ quán Trung cộng ("lên lớp") ký giả ta về việc soi rọi vào phẩm chất kém của một số mặt hàng nước này). Ngoài ra chỉ còn có các bài báo về tranh chấp lãnh thổ Việt-Trung và vai trò của Trung Quốc trong Hội nghị Geneva chia đôi đất nước. Ngày 31-8-09, nhà dân báo Sphinx đã bị công an bắt giữ và khủng bố tinh thần chỉ vì đăng hình chính mình mặc áo với hàng chữ "Hoàng Sa-Trường Sa là của VN". Ngày 1-9-09, nhà dân báo Mẹ Nấm, tức chị Quỳnh Như, đã bị bắt sau khi đăng hình chính mình mặc áo với hàng chữ "Hoàng Sa - Trường Sa là của VN". Đó là chưa kể trên trang blog của mình, chị còn viết nhiều lời lẽ chạt đến Trung cộng. Tháng 5-09, nhà dân báo Change We Need, tức ông Trần Huỳnh Duy Thức, đã bị bắt với tội danh "vi phạm an ninh quốc gia" khi ông đăng các tin tức về thái độ khiếp nhục của lãnh đạo Việt cộng trước các hành vi xâm lấn của Trung cộng.

Tiếp nữa là việc xử lý Viện Nghiên cứu Phát triển (ISD). Dù ngày 6-8-2008, Ban chấp hành Trung ương đảng CSVN có ra Nghị quyết số 27 về xây dựng đội ngũ trí thức thời kỳ mới với những lời lẽ trịnh trọng: «*Đảng và Nhà nước đã có nhiều chủ trương, chính sách để đội ngũ trí thức phát triển nhanh về số lượng và nâng lên về chất lượng, phát huy vai trò trên mọi lĩnh vực đời sống xã hội... để tạo động lực thúc đẩy sự sáng tạo, cống hiến của đội ngũ trí thức*». Tuy nhiên, khi thấy Viện Nghiên cứu Phát triển (ISD, của tư nhân, thành lập tháng 9-2007) ngày càng tỏ ra độc lập, đảng CSVN liền quan ngại và muốn đóng cửa nó (xem cuộc phỏng vấn ông Viện trưởng do BBC thực hiện ngày 07-07-2008). Thế nhưng, giọt nước làm tràn ly chính là việc ngày 16-06-2009, trong cuộc tọa đàm do báo VietNamNet tổ chức nhằm tìm "giải pháp đối phó với hàng Trung Quốc chất lượng thấp", một thành viên của viện là bà Phạm Chi Lan đã dám động tới Thiên triều, khiến Tham tán Kinh tế Thương mại của Đại sứ quán Trung cộng là Hồ Tòa Cẩm trích thượng lên tiếng "nhắc nhở". Thế là ngày 24-07-2009, Thủ tướng Việt cộng đã ban hành Quyết định 97 với lời lẽ «*nếu có ý kiến phản biện về đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng và Nhà nước, cần phải gửi ý kiến phản biện đó cho các cơ quan có thẩm quyền, chứ không được công bố công khai với danh nghĩa hoặc gắn với danh nghĩa của tổ chức khoa học công nghệ*». Việc ngang nhiên bịt miệng giới trí thức nói riêng và mọi ai trong xã hội nói chung dám lên tiếng phê bình đảng CS như vậy đã khiến Viện Nghiên cứu Phát triển tuyên bố tự giải thể hôm 14-09. Việc xử lý này không thể không có bàn tay lỏng lá của Trung cộng đằng sau.

Gần đây là vụ xử lý thiền viện Bát Nhã tại Lâm Đồng. Tuy nhà cầm quyền CSVN và báo đài công cụ trong mấy tuần nay luôn miệng ra rả đó là tranh chấp nội bộ Phật giáo. Nhưng qua những sự kiện vốn ngày càng trở nên tệ hại mà cao điểm là việc trục xuất khỏi tu viện Bát Nhã hôm 27-09 rồi khỏi tu viện Phước Huệ 400 tăng sinh trẻ yêu đạo yêu người, yêu dân yêu nước, ai cũng thấy rằng nhà cầm quyền Việt cộng đứng đằng sau tất cả mọi vụ việc và đằng sau đó nữa là nhà cầm quyền Trung cộng. Ấy là vì năm 2007, thiền sư Nhất Hạnh, vị sáng lập Làng Mai Bát Nhã, đã tuyên bố tại Rôma nhiều lời →

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ▶ **Bạn phản quốc xử Người yêu nước !!!**
- Trg 03 ▶ **Kháng thư 28 phản đối nhà cầm quyền CSVN xử tù....**
-Khôi 8406
- Trg 04 ▶ **Bản Lên tiếng về Quyết định 97 và Viện Nghiên cứu PT**
-Cá nhân đoàn thể hải ngoại
- Trg 06 ▶ **Đại hội khoáng đại kỳ 4 GH PGVNTN hải ngoại tại HK**
-Phòng Thông tin PGQT
- Trg 08 ▶ **Trường Giáo xứ An Hải, Đà Nẵng bị CSVN phá hủy...**
-Bảo Tịnh
- Trg 10 ▶ **Bộ ngoại giao CSVN dối trá về sự kiện tu viện Bát Nhã**
-Thanh Trúc, RFA
- Trg 11 ▶ **Giờ sám sét+Nếu Tổ quốc tôi không còn biên (thơ)**
-Văn Quảng+Mạnh Hào
- Trg 12 ▶ **Lúng túng trong một vụ án..**
-Nghiêm Văn Thạch
- Trg 13 ▶ **Khi bạn phản quốc kết tội những người yêu nước**
-Trần Đức Tường
- Trg 14 ▶ **Luật pháp theo hai tốc độ, hai thước đo.**
-Bùi Tín
- Trg 15 ▶ **Lệ thuộc TQ từ bao giờ?**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 17 ▶ **Xin lỗi ông Tổng Văn Công, tôi phản biện**
-Tô Hải
- Trg 18 ▶ **IDS tự đóng cửa để mở ra một xã hội dân sự**
-Đình Tấn Lực
- Trg 20 ▶ **Câu hỏi của một 8x "trẻ trung, năng động, sáng tạo"**
-Việt Thắng
- Trg 22 ▶ **Nói với đầu gối**
-Đỗ Thái Nhiên
- Trg 24 ▶ **Tiên sư thăng ngang ngược!**
-Đình Tấn Lực
- Trg 26 ▶ **34 năm "giải phóng", 33 năm lao tù Cộng sản**
-Nguyễn Ngọc Quang
- Trg 28 ▶ **Trú bão, bị cướp và ăn đòn**
-Sài Gòn Tiếp Thị
- Trg 29 ▶ **Cướp đất ở Trường Yên**
-Trần Khải Thanh Thủy
- Trg 32 ▶ **Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy bị đánh, bị bắt và...**
-Chân Trời Mới

ủng hộ cuộc tranh đấu của nhân dân Tây Tạng khi được báo chí phỏng vấn, cũng như đã đề nghị ban tổ chức đại lễ Vesak của LHQ nên mời Đức Đạt Lai Lạt Ma tới VN tham dự lễ này. Những ý kiến đó làm Bắc Kinh nổi giận, nên sau khi tạm để cho Hà Nội chấp nhận thầy về VN năm 2008 thuyết pháp một vòng (thường cho việc "cứu bồ" khỏi CPC), nay thì Trung Cộng nhờ tay sai VC đuổi trò thẳng cẳng.

Cũng phải nói đến một việc xử lý khác, kiểu "bệnh phe ta", là bỏ qua không trừng phạt website Hợp tác Kinh tế và Thương mại Việt Trung, www.vietnamchina.gov.vn (do bộ Công thương chủ quản) dù trang mạng này đã lâu năm đăng tải những thông tin bất lợi cho VN và có lợi cho Trung Quốc, cả về việc tranh chấp vùng biển. (Nó được thành lập tháng 11-2006 và bị các bloggers tố cáo tháng 5-2009). Gần đây là vụ báo điện tử của ĐCSVN, www.cpv.org.vn/cpv, ngày 8-9-2009, đăng toàn bộ một bài viết của báo Hoàn Cầu (Trung Quốc), nói đến những cuộc tập trận và huấn luyện của Trung cộng tại Hoàng Sa và Trường Sa như lãnh thổ của họ. Thế nhưng sau khi cả nước la ó, tổng biên tập là Đào Duy Quát cũng chỉ bị một hình phạt hết sức nhẹ là "khiển trách" với 30 triệu đồng moi từ tiền thuế nhân dân! Âu cũng vì nể sợ Quan thầy Đại Hán.

Thời sự nhất là việc xử án 9 nhà dân chủ các ngày 6 đến 9-10 mới rồi. Qua các bản cáo trạng và lời thẩm phán tại tòa, ngoài các lý do viết bài đăng mạng, phát biểu trên đài, thả truyền đơn, giảng biểu ngữ "nói xấu nhà nước, vu khống chế độ, xâm phạm an ninh quốc gia nghiêm trọng", người ta không thể không lưu ý đến yếu tố Trung Quốc. Trước hết là về nhà thơ Trần Đức Thạch. Một trong những lý do khiến ông bị kết tội chính là chuyển đi khoảng tháng 6-2008 nhằm ủy lạo các gia đình ngư dân huyện Hậu Lộc, tỉnh Thanh Hóa có thân nhân bị hải quân Trung cộng bắn chết trên biển ngày 8-1-2005, rồi vụ việc ông đã dẫn đầu đoàn biểu tình gồm đại diện các gia đình lâm nạn nói trên ra Hà Nội để phản kháng ngọn đuốc Olympic Bắc kinh ô nhục khi nó được rước qua lãnh thổ VN ngày 29-4-2008, đồng thời đề tố cáo tội ác nói trên của Trung cộng. "Tội" của nhà giáo Vũ Hùng cũng là vì đã treo biểu ngữ trên cầu vượt Nam Thăng Long-Nội Bài ngày 28-07-2008 nhằm tố cáo: việc để mất đất, biển, và đảo là có tội với Tổ tiên (ngoài việc phản đối tham nhũng, lạm phát và đòi hỏi đảng CS thực hiện đa nguyên đa đảng). "Tội" của 6 nhà dân chủ bị xử tại Hải Phòng hai ngày 8 và 9-10 cũng chỉ vì đã treo biểu ngữ trong đó có câu "Mất đất mất đảo là do chính quyền đảng CS" trên cầu vượt Lai Cách, thành phố Hải Dương ngày 7-9-2008; rồi treo biểu ngữ có câu "Bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải, hải đảo VN !" trên cầu vượt Lạch Tray, thành phố Hải Phòng ngày 16-8-2008. Rõ ràng là tố cáo cả quân cướp nước lẫn quân bán nước, y như trong nhiều bài báo bài thơ của nhà văn bị cáo Nguyễn Xuân Nghĩa.

Coi những ai phản đối hai nhà cầm quyền Việt-Trung cách ôn hòa, bắt bạo động nói trên như thù địch khác giống nòi và gán ghép không ngần ngại những người ái quốc vào các tội vu vơ là "tuyên truyền chống Nhà nước" và "làm phương hại tình hữu nghị Trung Việt" để giáng lên đầu họ những hình phạt nặng nề. Song song đó lại trương lên câu "Nhiệt liệt chào mừng kỷ niệm 60 năm Quốc khánh nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa" ở ngay thủ đô Hà Nội lẫn nhiều thành phố lớn khác hôm 01-10 mới đây, rồi ra lệnh cho báo chí và ngay cả website của đại sứ quán mình tại Bắc Kinh hết lời ca ngợi sức mạnh quân sự của Trung cộng, trong khi chính cái sức mạnh đó đang uy hiếp sự toàn vẹn lãnh thổ Việt Nam. Tất cả những vụ việc trên cho thấy tập đoàn lãnh đạo Việt cộng chỉ là một lũ Việt gian đúng nghĩa. Cái bản chất "vô tổ quốc", "phò đại đảng" chảy trong máu từ ngày chúng thắm nhiễm chủ nghĩa Cộng sản nay càng lúc càng bộc lộ rõ rệt. Loài phản dân hại nước đó có đáng nắm quyền tại Việt Nam nữa không? **BAN BIÊN TẬP**

Cứu trợ (Babui - DCVOnline)

KHỐI 8406 KHÁNG THƯ 28

phản đối nhà cầm quyền CSVN xử tù các nhà dân chủ và tiếp tục đàn áp các tôn giáo

Việt Nam 12-10-2009

Kính gửi: Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước cùng cộng đồng thế giới dân chủ.

Trong thời gian chuẩn bị đảm nhận chức vụ Chủ tịch luân phiên Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc lần 2 và sau khi đảm nhận chức vụ ấy vào tháng 10-2009, với cuộc họp đầu tiên mang chủ đề "Phụ nữ, hòa bình và an ninh", **nhà cầm quyền CSVN đã chứng tỏ mình có một quan niệm về hòa bình và an ninh khác hẳn thế giới, thách thức công luận qua những việc sau đây:**

1- Đối với các tôn giáo

- Ngày 14-09-2009, lợi dụng lúc hai vị Giám mục cai quản Tổng giáo phận Công giáo Huế ra hải ngoại công tác, toàn bộ lãnh đạo chính quyền tỉnh Thừa Thiên Huế, huyện Phú Lộc, thị trấn Lăng Cô đã huy động lực lượng công an, cảnh sát, dân quân, "quần chúng tự phát", thầy cô trường Tiểu học Lăng Cô, với số lượng khoảng 1500 người và trang bị phương tiện hiện đại, đến bao vây giáo xứ Loan Lý thuộc huyện Phú Lộc, trấn áp gần 800 giáo dân, để cướp trắng ngôi trường của họ rồi vội vã xây tường bao quanh hầu chiếm đoạt vĩnh viễn.

- Ngày 27-09-2009, nhà cầm quyền Cộng sản tỉnh Lâm Đồng, thị xã Bảo Lộc đã huy động lực lượng công an, dân quân, côn đồ và nhiều thành viên Giáo hội Phật giáo Việt Nam công cụ, con số lên tới cả ngàn người, đến bao vây tu viện Bát Nhã tọa lạc tại thôn 13, xã Đamb'ri, thị xã Bảo Lộc để đập phá cơ sở, hành hung tăng ni, bắt bớ sư trưởng, trục xuất 400 tu sinh nam nữ, đa phần trẻ tuổi, ra khỏi tu viện này ngay dưới cơn mưa. Dù được sự trợ trì chùa Phước Huệ gần đó cho tạm trú, số tăng sinh này vẫn bị nhà cầm quyền tiếp tục sách nhiễu, ép buộc hoàn tục hay trở về quê quán.

- Ngày 28-09-2009, lúc gần 17 giờ, lợi dụng cơn bão số 9 (Ketsana) đang thổi vào Quảng Nam, Ủy ban Nhân dân quận Sơn Trà, thành phố

Đà Nẵng, đã huy động hàng trăm công an chặn tất cả con đường quốc lộ dẫn vào nhà thờ của một Giáo xứ Công giáo tọa lạc tại An Hải Tây, Sơn Trà, Đà Nẵng, cho hai xe ủi múc xông vào tận khuôn viên Giáo xứ ủi sập trường Khiết Tâm, một trường học hai tầng mà sau năm 1975 Giáo xứ đã cho nhà cầm quyền mượn tạm làm cơ sở giáo dục. Đến trưa hôm sau, 29-09, khi cơn bão đã suy yếu, giáo dân tràn được vào khuôn viên nhà thờ, thì lực lượng phá hoại mới rút lui, nhưng ngôi trường Khiết Tâm hầu như đã trở thành bình địa.

2- Đối với phong trào Dân chủ

- Dù đảng CSVN đã ra Nghị quyết số 27-NQ/TW (ngày 6-8-2008), về xây dựng đội ngũ trí thức với những lời lẽ "Đảng và Nhà nước đã có nhiều chủ trương, chính sách, để đội ngũ trí thức phát triển nhanh về số lượng và nâng lên về chất lượng, phát huy vai trò trên mọi lĩnh vực đời sống xã hội... để tạo động lực thúc đẩy sự sáng tạo, cống hiến của đội ngũ trí thức". Thế nhưng, ngày 24-07-2009 vừa qua, Thủ tướng CS lại ban hành Quyết định 97 (hiệu lực kể từ 15-09), xác định những lĩnh vực mà tư nhân được tham gia thành lập các tổ chức khoa học công nghệ, đồng thời ghi rõ "Nếu có ý kiến phản biện về đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng và Nhà nước, cần phải gợi ý kiến phản biện đó cho các cơ quan Đảng và Nhà nước có thẩm quyền, chứ không được công bố công khai với danh nghĩa hoặc gắn với danh nghĩa của tổ chức khoa học công nghệ". Đây là hành vi ngang nhiên bịt miệng giới trí thức nói riêng và tất cả những ai trong xã hội nói chung dám lên tiếng phê bình chủ trương chính sách của đảng CS. Điều này đã khiến Viện Nghiên cứu Phát triển (IDS, cơ quan nghiên cứu chính sách độc lập đầu tiên ở Việt Nam với phương châm «Nghiên cứu-Phản biện-Phát triển») đã ra Tuyên bố ngày 14-09-2009, lên án văn bản phi pháp, độc đoán này,

rồi quyết định «tự giải thể để biểu thị thái độ».

- Trong các ngày 6, 7, 8 và 9-10-2009, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã dựng lên hai phiên tòa tại Hà Nội và một phiên tòa tại Hải Phòng để xử án 9 nhà đấu tranh dân chủ, với nhiều biện pháp vô luật, man rợ như hăm dọa gia đình các bị can trước ngày xử; cấm cản hoặc hạn chế tối đa sự có mặt của thân nhân, báo giới, công chúng trong ngày mở phiên tòa; không cho có luật sư bào chữa, hoặc kết án bị can bắt chấp lời bào chữa hợp lý của luật sư; xét xử vội vàng và kết án mau lẹ; ngăn cản báo giới quốc tế phỏng vấn thân nhân các bị can sau phiên tòa; thông tin xuyên tạc trên báo chí về toàn bộ vụ việc....

Tất cả nhằm kết án 9 nhà dân chủ yêu nước, thành viên Khối 8406, đã bị bắt từ tháng 9-2008, quy chụp họ vi phạm điều 88 Bộ luật Hình sự ("Tuyên truyền chống nhà nước xã hội chủ nghĩa") chỉ vì họ đã lên tiếng qua đài, viết bài đăng mạng và có những hành động công khai như rải truyền đơn, giăng biểu ngữ nhằm tố cáo sai lầm và tội ác của đảng và nhà cầm quyền CSVN, đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền cho mọi công dân và kêu gọi toàn dân Việt Nam cùng nhau bảo vệ Tổ quốc trước sự xâm lăng của Trung Cộng.

- 9 nhà dân chủ đã bị kết án tổng cộng 59 năm giam cầm (32 năm tù giam và 27 năm quản chế), với chi tiết như sau: 1- Nhà thơ Trần Đức Thạch: 3 năm tù và 3 năm quản chế (xử ngày 06-10-2009). 2- Nhà giáo Vũ Hùng: 3 năm tù và 3 năm quản chế (xử ngày 07-10-2009). 3- Kỹ sư Phạm Văn Trội: 4 năm tù và 4 năm quản chế (xử ngày 08-10-2009). 4- Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa: 6 năm tù và 3 năm quản chế (xử ngày 09-10-2009 cùng với 5 người sau). 5- Sinh Viên Ngô Quỳnh: 3 năm tù và 3 năm quản chế. 6- Chiến sĩ dân chủ Nguyễn Văn Tính: 3 năm 6 tháng tù và 3 năm quản chế. 7- Dân oan Nguyễn Văn Túc: 4 năm tù và 3 năm quản chế. 8- Dân oan Nguyễn Kim Nhân bị kết án 2 năm tù và 2 năm quản chế. 9- Cựu đảng viên Nguyễn Mạnh Sơn: 3 năm 6 tháng tù và 3 năm quản chế.

Trước những vụ phạm nhân quyền trắng trợn và trầm trọng nói trên, Khối 8406 tuyên bố:

1- Cục lực phản đối việc đàn áp tôn giáo, nhất là những vụ cướp đất đai và cơ sở thuộc quyền sở hữu chính đáng của các Giáo hội. Những lý do dùng để cướp đoạt hay đàn áp như vì phạm vụ cộng đồng địa phương (vụ Loan Lý ở Thừa Thiên), vì quy hoạch đô thị (vụ An Hải ở Đà

Năng) hay vì xung đột nội bộ (vụ Bát Nhã ở Lâm Đồng) là hoàn toàn phi lý, vô luật, không thể chấp nhận được.

2- Cực lực phản đối Quyết định 97 là công cụ mới để nhà cầm quyền CSVN bịt miệng các tiếng nói xây dựng và yêu nước, đặc biệt từ giới trí thức, cũng như phản đối các phiên tòa man rợ xét xử 9 nhà dân chủ nói trên và các bản án bắt công gán cho họ. Đây không chỉ là đòn trấn áp những người Việt Nam yêu nước, trò hăm dọa toàn dân đòi hỏi tự do, mà còn là phản ảnh bản chất phản dân chủ và phản dân tộc của nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam.

3- Nhiệt liệt khen ngợi khí phách anh hùng và sự trung thành với lý tưởng đấu tranh của 9 nhà dân chủ. Tất cả đã không đầu hàng, không nhượng bộ, không nhận tội, luôn luôn khẳng định các việc làm của mình là hoàn toàn chính đáng, vì nước vì dân. Đây là niềm hãnh diện của phong trào Dân chủ nói chung và của Khối 8406 nói riêng. Ngoài ra, chúng tôi xin hết lòng khen ngợi các luật sư đã đứng trên quan điểm nhân quyền để biện hộ, bất chấp sự khó dễ sau này của nhà cầm quyền; cũng xin khen ngợi thân nhân, đặc biệt những bà vợ của các vị tù nhân lương tâm, đã tỏ ra can đảm, một lòng một dạ với chồng từ những ngày đầu đấu tranh cho đến tận trong tòa án.

4- Chân thành cảm ơn sự lên tiếng hỗ trợ các nhà dân chủ của Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước, của nhiều chính đảng, tổ chức và cơ quan ngôn luận quốc nội lẫn hải ngoại, của nhiều chính khách từ Mỹ châu, sang Âu châu đến Úc châu, của nhiều tổ chức nhân quyền trên thế giới ngay từ trước, trong và sau vụ xử.

5- Thiết tha kêu gọi Đồng bào trong lẫn ngoài nước và Cộng đồng thế giới dân chủ tiếp tục hỗ trợ cuộc tranh đấu tại Việt Nam, bằng cách đòi hỏi CS từ bỏ chính sách đàn áp các tôn giáo và các nhà đối kháng, trả tự do cho các tù nhân lương tâm, bằng cách dùng các áp lực đủ loại để buộc nhà cầm quyền Việt Nam tôn trọng các nhân quyền đã được minh định trong các Tuyên ngôn và Công ước quốc tế, bằng cách giúp đỡ cho gia đình các tù nhân lương tâm vốn cùng gánh chịu sự trả thù của CS.

Ngày 12-10-2009

Ban Đại diện LT Khối 8406:

1. Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.
2. Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, VN.
3. Giáo sư Nguyễn Chính Kết - đang vận động dân chủ ở hải ngoại.

Trong sự hiệp thông với Lm Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù CS.

Chúng tôi, tập thể người Việt quốc gia tại hải ngoại bao gồm những nhà nghiên cứu, khoa học gia, chuyên viên các giới và các tổ chức đấu tranh long trọng tuyên bố:

1. Sự đóng góp của các công

BẢN LÊN TIẾNG

về Quyết định 97 và Viện Nghiên cứu Phát triển

.....**Hải ngoại 06-10-2009**.....

Nhận định rằng:

1. Viện Nghiên cứu Phát triển IDS là một tổ chức Khoa học tư nhân qui tụ một số trí thức tiến bộ hàng đầu được thành lập từ năm 2007 đã có những nghiên cứu giá trị và phản biện ngay thẳng, trung thực trong những lãnh vực chuyên biệt.

2. Quyết định số 97 Cộng sản Việt Nam chỉ cho phép cá nhân được phản biện công khai trên một số lĩnh vực hạn chế. Thực chất của quyết định này là biện pháp vô hiệu hóa, hình sự hóa việc phản biện của giới nghiên cứu và trí thức. Đây là biện pháp khống chế tư tưởng, tước đoạt quyền tự do phát biểu đồng thời công khai hăm dọa trấn áp các nhà nghiên cứu khoa học.

3. Quyết định phản khoa học, phản tiên bộ, phản dân chủ này đã bóp nghẹt tự do tư tưởng, tự do phát biểu của mọi công dân được minh thị trong Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị của Liên Hiệp Quốc mà Cộng sản Việt Nam đã cam kết tôn trọng khi gia nhập Liên Hiệp Quốc.

4. Trước quyết định độc đoán của Cộng sản Việt Nam ngày 14-6-2009, toàn thể 16 thành viên của Viện Nghiên cứu Phát triển đã quyết định tự giải thể để phản kháng, đồng thời xác định quyết tâm tiếp tục đóng góp những công trình nghiên cứu và phản biện với tư cách cá nhân bất chấp mọi đe dọa khủng bố của Đảng CS Việt Nam.

trình nghiên cứu và phản biện trên mọi lãnh vực của giới trí thức nhà nghiên cứu hết sức cần thiết cho công cuộc xây dựng và phát triển của quốc gia theo định hướng dân chủ.

2. Cực lực lên án và phản đối hành động trấn áp, tước đoạt quyền tự do tư tưởng, tự do phát biểu của Đảng Cộng sản Việt Nam đối với giới trí thức và nhà nghiên cứu trong nước. Tổ cáo hành động, phản tiên bộ, phi dân chủ của chế độ độc tài toàn trị Cộng sản Việt Nam trước công luận toàn thế giới.

3. Tiếp theo phản ứng của giới trí thức về việc đảng CSVN cho phép khai thác bauxite ở Cao nguyên, quyết định tự giải thể để phản đối chế độ độc tài cộng sản Việt Nam của Viện Nghiên cứu Phát triển IDS là một quyết định sáng suốt đã mở ra cao trào phản kháng của sĩ phu cả nước. Chúng tôi nhiệt liệt tán thưởng và trân trọng thái độ dũng cảm của giới trí thức trong nước.

4. Đã đến lúc giới trí thức và nghiên cứu trong và ngoài nước, chúng ta phải đoàn kết, cất lên tiếng nói phản kháng chung, quyết tâm tranh đấu thúc đẩy tiến trình dân chủ hoá, góp phần chuyển đổi lịch sử để Việt Nam phát triển theo kịp đà tiên bộ của nhân loại.

Làm tại Hải ngoại, 6-10-2009

Đồng ký tên

I. Cá nhân

1- GS Nguyễn Xuân Vinh Ph.D., Sc.D. 2- GS Phạm Cao Dương. 3- GS Lưu Trung Khảo. 4- Phạm Trần Anh (Nghiên cứu Lịch sử và Văn hóa Việt). 5- Nhà thơ Nguyễn Chí Thiện. 6- Bà Jackie Bông-Wright (Hội Cử tri Việt-Mỹ). 7- LS Nguyễn Thành (Nhóm Hòa bình Công lý vì Hoàng Sa Trường Sa của VN). 8- TS Trần Văn Lương. 9- TS Nguyễn Anh Tuấn (Diễn đàn Văn hóa Dân tộc Việt). 10- BS Nguyễn Hy Vọng (Diễn đàn Văn hoá Dân tộc Việt). 11- GS Nguyễn Thanh Trang (Mạng lưới Nhân quyền VN). 12- Bà Trương Vân Lan (CT Hội đồng ĐHTU Nghị hội Toàn quốc Người Việt tại Hoa Kỳ). 13- GS Nguyễn Chính Kết (Đại diện Khối 8406 Hải ngoại). 14- Nhà báo Cao Tiến Phong (St Petersburg, FL. 33713). 15- Nguyễn Công Bằng, Tổng Thư ký đảng Vì Dân. 16- GS Nguyễn Tấn Lạc (CT Cộng đồng VN Nam Cali). 17- KTS Trần Thanh Phong (Câu lạc bộ Dân chủ Tự do). 18- ĐS Trần Ngọc Thiệu. 19- Nhà văn Chu Tấn (Liên minh Dân tộc VN). 20- KS Phạm Tú (Câu lạc bộ Dân chủ Tự do). 21- Bà Phạm Kim (Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo VN). 22- Nhà thơ Thái Anh Duy (Hội Văn bút Nam Cali). 23- LS Đào Trọng. 24- Nhân sĩ Nguyễn Văn Cừ (Câu lạc bộ Dân chủ Tự do). 25- Nhân sĩ Phan Đa Văn (Câu lạc bộ Dân chủ Tự do). 26- Cư sĩ Lê Quang Đạt (Gia đình Phật tử Miền Quảng Đức). 27- Ô. Nguyễn Long (Cộng đồng VN Los Angeles). 28- Nhà văn Đỗ Tiến Đức (Chủ nhiệm báo Thời Luận). 29- Nhà văn Thanh Thương Hoàng. 30- Nhà thơ Dương Thanh Phong. 31- Nhà thơ Vũ Lang. 32- Nhà báo Nguyễn Duy. 33- Nữ sĩ Bích Ty (Hội đồng hương Thái Bình). 34- Nhà thơ Xuân Trung. 35- Nhà thơ Tâm Bền (Bút nhóm Gọi Đàn). 36- Nhà thơ Bùi Phụng Vỹ (Bút nhóm Gọi Đàn). 37- LS Trần Sơn Hà (Liên minh Quang phục VN). 38- Ô. Hứa Trung Lập (Liên minh Quang phục VN). 39- BS Phạm Đức Vương. 40- Ô. Nguyễn Châu (CLB Dân chủ Tự do). 41- Nghệ sĩ Vũ Khang. 42- Ô. Đoàn Thế Cường (Ủy ban Bảo toàn Đất tổ). 43- Ô. Ngô Chí Thiêng

(Cộng đồng VN Nam Cali). 44- Ô. Phan Kỳ Nhơn (Ủy ban Đặc nhiệm chống Cộng). 45- Nhân sĩ Phan Như Hữu (Hội đồng VN Tự do). 46- Nguyễn Dung (Thành viên Mạng lưới Nhân quyền VN). 47- Ô Trương Văn Đức (Phật giáo Hòa hảo Hải ngoại).....

II. Đồng bào trong nước:

1- Hòa thượng Thích Không Tánh (Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất). 2- Linh mục Phan Văn Lợi (Khối 8406). 3- Thượng tọa Thích Thiện Minh (Tù nhân Lương tâm VN). 3- KS Đỗ Nam Hải (Đại diện Khối 8406). 4- Linh mục Chân Tín (Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền). 5- Linh mục Nguyễn Hữu Giải (Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền).....

III. Tổ chức Đoàn thể:

1- Diễn đàn Văn hóa Dân tộc Việt. 2- Câu lạc bộ Dân chủ Tự do. 3- Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo VN. 4- Khối 8406 Quốc nội. 5- Khối 8406 Đại diện Hải ngoại. 6- Nhóm LM Nguyễn Kim Điền. 7- Cộng đồng VN Cleveland Ohio. 8- Cộng đồng Người Việt Tị nạn Los Angeles. 9- Cộng đồng VN Nam California. 10- Cộng đồng VN San Diego. 11- Phong trào Giáo dân Orange County. 12- Nhóm Công lý và Hòa bình vì Hoàng Sa Trường Sa của VN. 13- Ủy ban Phối hợp Hành động Bảo toàn Đất tổ Nam California. 14- Liên minh Quang phục VN. 15- VN Quốc Dân đảng Thống nhất Nam California. 16- Hội đồng VN Tự do Nam California. 17- Đảng Vì Dân. 18- Diễn đàn Dân chủ và Tự do. 19- Hội Cựu Sinh viên QGHC Nam California. 20- Hội Ái hữu Quân cảnh Nam California. 21- Liên minh chống Việt gian CS. 22- Ủy ban Đặc nhiệm chống CS.....

Cập nhật đến ngày 14-10-2009 là 114 cá nhân, 31 đoàn thể và 9 nhân vật trong nước.

Đại hội kỳ IX của Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam

Đại hội kỳ IX của MLNQVN đã được tổ chức tại Little Saigon, California, Hoa Kỳ, ngày 9 và 10-10-2009, quy tụ 30 thành viên từ nhiều địa phương và quốc gia, có sự hiện diện của hơn 200 quan khách và thân hữu đồng hương tại Nam California trong lễ khai mạc.

Các đại biểu đã duyệt xét tình hình nhân quyền VN trong hai năm qua, kiểm điểm các hoạt động của ML để rút ưu khuyết điểm, và đề ra sách lược và các công tác quan trọng cho nhiệm kỳ 2009-2011. Đại hội đã bầu TS Nguyễn Bá Tùng làm Trưởng ban Phối hợp và BS Nguyễn Văn Đức làm Trưởng ban Giám sát.

Sau cùng ĐH đã thông qua Quyết nghị trước tình hình nhân quyền hiện nay tại VN. Trước hết ĐH nhận định: 1- Sau khi được Hoa Kỳ cho ra khỏi danh sách CPC để được gia nhập Tổ chức Mậu dịch Quốc tế từ đầu năm 2007, nhà cầm quyền VN chẳng những đã không giảm bớt mà còn gia tăng đàn áp, bắt giam nhiều nhà bất đồng chính kiến, kiểm soát báo chí gắt gao, ngăn cản tự do thông tin qua Internet và thường xuyên phá sóng các đài phát thanh từ nước ngoài. 2. Tình trạng vi phạm tự do tôn giáo đã trở nên tồi tệ. Công an liên tục khủng bố và tấn công các tu sĩ và tín đồ Tin Lành tại Tây nguyên, đã hành hung và bắt giam nhiều Linh mục và tín đồ Công giáo tại Hà Nội, Đồng Hới và Huế. Bốn tháng qua, nhà chức trách Lâm Đồng đã sử dụng công an và còn đổ đến đập phá thiền viện Bát Nhã, hành hung và xua đuổi 400 tu sinh, buộc họ phải trở về nguyên quán. 3- Nhà cầm quyền Hà Nội đã tổ ra bắt lực và hèn nhát trước tham vọng bành trướng của Trung Quốc (lấn chiếm hàng ngàn km2 lãnh thổ tại biên giới Việt-Hoa, hàng vạn km2 lãnh hải VN, xâm chiếm Hoàng Trường Sa và khai thác bô-xít tại Tây Nguyên. Ngoài ra Hà Nội còn bịt miệng, đàn áp và bỏ tù những người dám tố cáo âm mưu thâm độc của kẻ thù phương Bắc và nguy cơ mất nước.

Tiếp đến, ĐH quyết nghị: 1- Đòi hỏi nhà cầm quyền VN tôn trọng Nhân quyền của người dân, trả tự do cho tất cả các tù nhân lương tâm. 2- Vận động các quốc gia dân chủ và các tổ chức Nhân quyền quốc tế áp lực Hà Nội tôn trọng và thực thi Nhân quyền của người dân, đặc biệt Tự do Tôn giáo, Tự do Ngôn luận và Tự do Lập hội; 3- ML sẽ gia tăng yểm trợ tinh thần và tài chánh cho các chiến sĩ và phong trào tranh đấu cho Nhân quyền và Dân chủ tại VN. 4- ML cực lực lên án mọi hành động chà đạp nhân quyền của CSVN.

Theo TCBC của MLNQVN

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Đại hội Khoáng đại kỳ 4 Giáo hội PGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ Quyết nghị 9 điểm về phương hướng hành động

Los Angeles 12-10-2009

Đại hội kết thúc thành công viên mãn và ra Quyết Nghị về phương hướng giải trừ Quốc nạn, Pháp nạn và chống nạn ngoại xâm

Đại hội Khoáng đại kỳ 4 của GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ đã kết thúc thành công viên mãn tại lễ Hiệp kỳ và bế mạc ở chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, bang California, HK chiều chủ nhật 11-10-2009.

Đại hội Khoáng đại kỳ 4 khai mạc ngày 9-10-2009 và tiến hành trong 3 ngày 9, 10, 11-10-2009 tại chùa Điều Pháp, thành phố San Gabriel, California, và bế mạc tại trụ sở Giáo hội ở chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, California, với sự hiện diện đông đảo của quý vị Dân cử Hoa Kỳ, nhân sĩ, trí thức, đại diện các tổ chức, đảng phái, cộng đồng và các cơ quan truyền thông báo chí.

300 đại biểu gồm chư Tôn đức Tăng Ni và nam nữ Cư sĩ Phật giáo thuộc 96 đơn vị Giáo hội tại các Hội đồng, các Tổng vụ, các Miền, các đơn vị trên toàn quốc Hoa Kỳ, Canada, Âu châu và Úc châu, vân tập về phó hội trong không khí cởi mở, phần chấn và lạc quan thông qua sáu khoáng đại trên các chủ đề quan yếu như nghe báo cáo Phật sự Giáo hội kể từ sau Giáo chỉ số 9, khai triển "Lời Kêu gọi Không dùng hàng hóa Trung Quốc" của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, phương hướng hành động cho mục tiêu giải trừ Quốc nạn, Pháp nạn, và đào luyện nhân sự đối ứng với nhu cầu hoằng hóa độ sinh trước tình hình mới.

Qua Diễn văn khai mạc Đại hội ở chùa Điều Pháp, Đức Phó Tăng thống Thích Hộ Giác và cũng là Chủ tịch Hội đồng Điều hành GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ, nhấn mạnh các điểm trọng yếu như sau :

"Đại hội Khoáng đại IV này là đại hội khoáng đại đầu tiên của GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ sau Giáo chỉ số 9. Đại hội cần triển khai Phật sự đáp ứng được những yêu cầu của Hội đồng Lương viện trong hoàn cảnh nhiều thử thách ngoại tại cũng như nội tại hiện nay. (...) Ngay từ những giờ phút ban đầu khi GHPGVNTN Hải

ngoại tại Hoa Kỳ được thành lập đã gánh vác trọng trách là đơn vị chủ lực của GHPGVNTN trong giai đoạn vận động giải trừ pháp nạn và quốc nạn. Ban đầu là vậy bây giờ vẫn vậy.

"**Tôn chỉ hành hoạt của GHPGVNTN là không đặt sự tồn tại của Giáo hội ra ngoài sự hưng vong của đất nước. Con đường đó không thể không có khổ nạn, hiểm nguy. Giáo hội đã trở thành đối tượng đánh phá của những thế lực vô minh bạo tàn. Những phân hóa, xáo trộn là điều tất nhiên phải có. Chúng ta cần nhìn vấn đề với thái độ tỉnh táo và hiểu biết. Phải vượt lên trên tình thân phe phái, bè nhóm mà nhìn vào đại cuộc. Tất cả những tranh chấp đều mang tính nhất thời. Hướng đi lâu dài của chúng ta là tận dụng những gì có được trong hoàn cảnh hiện nay để cứu nước, giữ đạo trong cơn quốc nạn và pháp nạn. (...) Đất nước đang đứng trước họa xâm lăng mà nghĩ là an bình thịnh trị ; Phật giáo đang bị khai thác làm công cụ cho chế độ đương quyền mà nghĩ là nhà nước ủng hộ Phật giáo ; nội bộ GH bị phân hóa để biến tướng mà nghĩ là đang bình chân như vại. Những cái nhìn như vậy cũng tai hại như chính những nguyên nhân tạo nên pháp nạn và quốc nạn hiện nay**".

Kết luận, Đức Phó Tăng thống Thích Hộ Giác lạc quan trước sự phát triển của Giáo hội khi ngài nói : "Sau Giáo chỉ số 9, mặc dù có nhiều trở lực mới nhưng phải ghi nhận rằng sự dẫn thân của hàng cư sĩ đối với Phật sự gia tăng rất nhiều so với trước đây. Chúng ta không ngại thơ để không thấy những khó khăn của mình nhưng cũng không bi quan tiêu cực để không nhận ra những thắng duyên".

Sau đạo từ của Đức Phó Tăng thống, Thượng tọa Tổng thư ký Thích Viên Lý, Trưởng ban Tổ chức Đại hội, thay mặt Giáo hội đọc Diễn văn Chào mừng. Thượng tọa liên hệ công trình của Đại hội với tình hình bi thảm của đất nước như sau :

"Việt Nam của chúng ta đang là một tử địa. Dân tộc Việt Nam vẫn sống trong lầm than, độc tài, bất công

và bạo lực. Bất công, bạo lực và độc tài là một tội ác. Là một Phật tử, với tâm từ bi, tất nhiên chúng ta không chỉ lên án bạo lực, bất công mà còn nỗ lực hành động để chặn đứng mọi bất công và bạo lực.

"GHPGVNTN, dưới sự lãnh đạo của Đức cố Tăng thống Thích Huyền Quang và Đại lão HT Thích Quảng Độ, Xứ lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, đã và đang không ngừng thi triển Đại bi tâm nhằm chuyển hóa mọi vô minh, bất thiện. Tiếng nói của GHPGVNTN là tiếng nói của lương tâm, tiếng nói của hòa bình và hy vọng".

Sau 3 ngày làm việc, báo cáo Phật sự, thảo bàn những đề tài nóng bỏng của quê hương và đạo pháp để cùng tìm phương giải quyết, Đại hội kết thúc trong tinh thần phấn khởi, tin tưởng và quyết tâm phát huy con đường Bồ tát đạo trong những năm tháng tới mà các công tác chính yếu được đề ra qua Quyết Nghị 9 điểm sau đây :

QUYẾT NGHỊ CHÍNH ĐIỂM của Đại hội Khoáng đại kỳ IV Giáo hội Phật giáo Việt Nam TN Hải ngoại tại Hoa Kỳ

Đại hội Khoáng đại kỳ IV GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ tổ chức tại Chùa Điều Pháp ở thành phố San Gabriel, bang California, Hoa Kỳ, qua ba ngày 9, 10, 11-10-2009, và bế mạc tại trụ sở Giáo hội ở chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, bang California, đã thể hiện sâu xa tinh thần dẫn thân bồ tát đạo với ý thức phát huy GH trên bước ngoặt mới trong công cuộc giải trừ Quốc nạn và Pháp nạn.

300 đại biểu gồm chư Tôn đức Tăng Ni và nam nữ Cư sĩ Phật giáo thuộc 96 đơn vị Giáo hội tại các Hội đồng, các Tổng vụ, các Miền, các đơn vị trên toàn quốc Hoa Kỳ, Canada, Âu châu và Úc châu, vân tập về phó hội trong không khí cởi mở, phần chấn và lạc quan thông qua sáu khoáng đại trên các chủ đề quan yếu như khai triển "Lời Kêu gọi Không dùng hàng hóa Trung Quốc" của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, phương hướng hành động cho mục tiêu giải trừ Quốc nạn, Pháp nạn, và đào luyện nhân sự đối ứng với nhu cầu hoằng hóa độ sinh trước tình hình mới.

Đại hội trích lời Thông điệp của Đức cố Tăng thống Thích Huyền Quang viết hai tháng trước khi Ngài viên tịch làm châm ngôn cảnh sách cho giai kỳ mới của Giáo hội :

"Phật giáo là sự đối diện chứ không quay lưng với xã hội, Phật giáo dẫn thân vào nơi tham tàn, loạn

tường của xã hội để tịnh độ hoá nhân gian. (...) Việc giải thoát giác ngộ không thể xây dựng trên sự nghèo đói và thiếu tự do. Nay lại thêm chuyện lãnh thổ bị xâm lấn khiến lòng người ưu tư khắc khoải. Hai quần đảo Hoàng sa và Trường sa đang trong cơn hấp hối, mà các nhà lãnh đạo đất nước làm ngơ. Không như thuở trước, dưới các triều Đinh, Lê, rồi Lý, Trần, Lê, từ vua quan, bậc Cao tăng và Phật tử cho đến toàn dân đều một lòng giữ nước. Vì giữ nước mới có đất nuôi dân. Vì giữ dân nên trồng hoa tinh thần và đạo lý làm nên văn hiến nước nhà.

"Người Phật tử bồi đắp tâm linh bao nhiêu cho tiến trình giải thoát giác ngộ, thì càng bảo vệ lãnh thổ bấy nhiêu cho chủ quyền của nòi giống tự do thoát ly nô lệ. Chánh pháp không thể nở hoa nơi giang sơn nô lệ, chúng sinh không thể an lạc nơi áp bức, đói nghèo. Bản hoài xuất thế của chư Phật là xuất hiện nơi trần thế để cứu độ muôn loài".

Đồng thời Đại hội trang nghiêm thừa tiếp lời nhắn nhủ ghi trong Đạo từ của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xứ lý Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, như phương hướng hành động cho GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ trong những năm tháng tới :

"Độc tài chính trị chỉ phù du một thời, nhưng đạo Giải thoát Giác ngộ là của muôn đời. Trước cảnh tha hóa suy tàn của đạo đức dân tộc ngày nay, Giáo hội cần chuẩn bị nhân sự từ giới xuất trần đến giới tại gia để đảm lãnh đời sống tinh thần cũng như xã hội của dân tộc. Bầy mười năm tàn phá khốc liệt con người và xã hội của chủ nghĩa CS tại Liên xô và Đông Âu cũ bị thâm như thế nào, thì sự trạng này cũng kinh khiếp như thế ấy tại VN. Phật giáo cần chuẩn bị đối diện với một đất nước điều linh, một xã hội loạn lạc, một dân tộc vong tính trong những năm tháng tới. Cho nên chính sách nhân sự đối ứng với tình hình nguy biến cần được ưu tiên đặt ra và thực hiện ngay từ bây giờ. (...) Giáo hội cần chú ý Trường lão hãy đem kinh nghiệm sẵn có của mình chỉ đạo, giúp đỡ cho thế hệ hậu bối cách điều hành Giáo Hội. Đồng thời với việc khuyến khích hình giới Cư sĩ tại gia nhận lấy trọng trách Phật hóa xã hội trên tất cả mọi lĩnh vực của đời sống quốc gia nhằm ngăn ngừa những pháp nạn nổi tiếp trong tương lai".

Nay, Đại hội đồng thanh quyết nghị 9 điểm sau đây :

1. Chín mươi sáu phái đoàn tham gia Đại hội hoan nghênh và ký tên ủng hộ "Lời Kêu gọi Không dùng

hàng hóa Trung Quốc" của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ ;

1.1. Những người ký tên hậu thuẫn không những không mua hay dùng hàng hóa Trung Quốc mà còn kêu gọi tẩy chay hàng Trung Quốc, cho tới khi nhà cầm quyền Bắc Kinh từ bỏ chủ trương xâm lăng lãnh thổ, lãnh hải Việt Nam ;

1.2. Khi trở về địa phương các đơn vị Giáo hội sẽ tiếp tục phong trào lấy chữ ký hậu thuẫn Lời Kêu gọi, tiếp cận chính giới và báo chí Hoa Kỳ nhằm gia tăng sự hậu thuẫn quốc tế ;

2. Cấp tốc thực hiện 4 đề án Phật sự sau đây :

2.1. Phát huy hoạt động trên ba địa bàn chủ lực của Giáo hội tại Bắc California, Nam California và Houston, Texas ;

2.2. Phát triển cơ sở hạ tầng là các Khuôn hội địa phương trong cuộc tập hợp và đoàn ngũ hóa quần chúng Phật giáo ;

2.3. Kết hợp với Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế mở những cuộc vận động quốc tế qua các trung tâm quyền lực, quốc hội, diễn đàn LHQ và các hội nghị thế giới ;

2.4. Tổ chức các Đại hội chuyên đề, như hoàng pháp, truyền thông, cư sĩ, văn hóa, v.v...

3. Tổ chức Đại học Hè để đào luyện nhân sự cho các ban ngành sinh hoạt của Giáo hội trong cộng đồng Phật giáo cũng như cộng đồng hải ngoại. Đặc biệt trên hai lĩnh vực truyền thông và vận động quốc tế ;

4. Tập hợp giới trẻ qua sự thành lập các tổ chức Thanh niên Phật tử, Sinh viên Phật tử, Chuyên gia Phật tử, và kiện toàn tổ chức Gia đình Phật tử, Hướng đạo Phật tử của Giáo hội ;

5. Chuẩn bị phát hành một tờ nhật báo Phật giáo ;

6. Thiết lập diễn đàn Paltalk Phật giáo và Email Network Phật giáo ;

7. Lập Quỹ tương tế phù trợ cho các đơn vị địa phương của Giáo hội vừa mới thiết lập nhưng còn gặp khó khăn ;

8. Tài trợ Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế bằng sự đóng góp tùy hỷ của các cơ sở Giáo hội hoặc tổ chức các bữa cơm gây quỹ.

9. Đại lễ Phật Đản Phật lịch 2554 của Giáo hội sẽ được tổ chức tại chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, California, vào ngày 23-5-2010 ; và Đại hội Thường niên của Giáo hội sẽ được tổ chức vào các ngày 9 và 10-10-2010 tại chùa Giác Quang, thành phố Oklahoma City, bang Oklahoma.

Phật lịch 2553, làm tại Chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, bang California, Hoa Kỳ, ngày 11-10-2009

Sau đây là toàn văn Đạo từ của Đạo lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xứ lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo được thu băng gửi tới Đại hội :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN VIỆN TĂNG THỐNG

Thanh Minh Thiền Viện, 90 Trần Huy Liệu, Phường 15, Quận Phú Nhuận, TP Saigon

Phật lịch 2553, Số 08/VTT/ĐT/TT

ĐẠO TỪ

**của Đại lão HT Thích Quảng Độ gửi
Đại hội Khoáng đại kỳ IV
GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ**

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính thưa Quý Liệt vị Tôn túc Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức Tăng Ni cùng toàn thể Phật tử tham dự Đại hội.

Nhân danh Viện Tăng thống và Hội đồng Lương viện, GHPGVNTN, tôi ngõ lời lân hoan chào đón Đại hội Khoáng đại kỳ IV của GHPGVNTN Hải ngoại tại Hoa Kỳ - Văn phòng II Viện Hóa đạo, tổ chức vào các ngày 9, 10, 11-10-2009 tại trụ sở Giáo hội ở Chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, bang California, Hoa Kỳ. Cầu chúc chư liệt vị sức khỏe, an vui và Đại hội thành công viên mãn.

Xin Đại hội thay mặt tôi gửi lời tri ân đến các đoàn thể, đảng phái, diễn đàn, tổ chức, cộng đồng, cùng các cơ quan báo chí, truyền thông đã không ngừng giúp đỡ loan tin, hậu thuẫn cuộc đấu tranh cho tự do tôn giáo, nhân quyền và dân chủ của GHPGVNTN nơi quê nhà. Đặc biệt gần đây đã quyết tâm ủng hộ mạnh mẽ Lời Kêu gọi Tháng 5 Bất tuân Dân sự - Biểu tình Tại gia của Hội đồng Lương viện công bố vào hạ tuần tháng 3 vừa qua.

Tôi xin ngõ lời tuyên dương công đức của chư Liệt vị Giáo phẩm cao cấp, trung cấp, chư Tăng Ni cùng Cư sĩ Thiện tri thức, Phật tử các giới đã xiển dương Chánh pháp ở Hải ngoại ngày càng rực rỡ và hoàn thành những công tác vận động quốc tế to lớn, hiệu quả, làm vang xa tiếng nói chính nghĩa của Giáo hội và nhân dân thâm lặng trong nước.

Đây cũng là dịp Đại hội hồi tưởng công ơn sâu dày của Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang, và phát nguyện tiếp tục đi theo con đường Ngài đã vạch, mặc dù còn rất nhiều chông gai chờ đón phía trước. Tưởng nhớ Ngài như bóng cây đại thụ che mát, như người thuyền trưởng vững tay chèo lái con thuyền Giáo hội vượt qua bao cơn sóng gió,

bão táp giữa trùng khơi. Ngài đã hy hiến cả cuộc đời cho sự nghiệp bảo vệ chánh nghĩa của Dân tộc và Đạo pháp, đòi hỏi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt nam Thống nhất qua bao gian lao tù nhục, tù tội, lưu đày như Ngài đã từng nói : **“Sống không nhà, chết không mồ, đi không đường, tù không tội”** !

Mặc dù Ngài không còn ở với chúng ta, nhưng bức Thông điệp Phật đản Ngài viết hai tháng trước khi Ngài ra đi, là lời cảnh sách mà chúng ta cần khắc cốt ghi tâm :

“Phật giáo là sự đối diện chứ không quay lưng với xã hội, Phật giáo dẫn thân vào nơi tham tàn, loạn tưởng của xã hội để tịnh độ hoá nhân gian. (...) Việc giải thoát giác ngộ không thể xây dựng trên sự nghèo đói và thiếu tự do. Nay lại thêm chuyện lãnh thổ bị xâm lấn khiến lòng người ưu tư khắc khoải. Hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa đang trong cơn hấp hối, mà các nhà lãnh đạo đất nước làm ngơ. Không như thuở trước, dưới các triều Đinh, Lê, rồi Lý, Trần, Lê, từ vua quan, bệ hạ Cao tăng và Phật tử cho đến toàn dân đều một lòng giữ nước. Vì giữ nước mới có đất nuôi dân. Vì giữ dân nên thăng hoa tinh thần và đạo lý làm nên văn hiến nước nhà.

“Người Phật tử bồi đắp tâm linh bao nhiêu cho tiến trình giải thoát giác ngộ, thì càng bảo vệ lãnh thổ bấy nhiêu cho chủ quyền của nòi giống tự do thoát ly nô lệ. Chánh pháp không thể nở hoa nơi giang sơn nô lệ, chúng sinh không thể an lạc nơi áp bức, đói nghèo. Bản hoài xuất thế của chư Phật là xuất hiện nơi trần thế để cứu độ muôn loài”.

Ngoài việc Phật sự hải ngoại cần bàn thảo, chấn chỉnh, phát huy tại Đại hội Khoáng đại kỳ IV này, tôi nhắc nhở Đại hội hãy đặc biệt quan tâm đến tiền đồ của Giáo hội cho những năm tháng tới. Độc tài chính trị chỉ phù du một thời, nhưng đạo Giải thoát Giác ngộ là của muôn đời. Trước cảnh tha hóa suy tàn của đạo đức dân tộc ngày nay, Giáo hội cần chuẩn bị nhân sự từ giới xuất trần đến giới tại gia để đảm lãnh đời sống tinh thần cũng như xã hội của dân tộc. Bấy mươi năm tàn phá khốc liệt con người và xã hội của chủ nghĩa Cộng sản tại Liên xô và Đông Âu cũ bị thảm như thế nào, thì sự trạng này cũng kinh khiếp như thế ấy tại Việt Nam. Phật giáo cần chuẩn bị đối diện với một đất nước điêu linh, một xã hội loạn lạc, một dân tộc vong tính trong những năm tháng tới. Cho nên chính sách nhân sự đối ứng với tình hình nguy biến cần được ưu tiên đặt ra và

thực hiện ngay từ bây giờ. Tức ngoài các tôn túc Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức lãnh đạo tinh thần, Giáo hội cần chú ý Trưởng lão hãy đem kinh nghiệm sẵn có của mình chỉ đạo, giúp đỡ cho thế hệ hậu bối cách điều hành Giáo hội. Đồng thời với việc khuyến thỉnh giới Cư sĩ tại gia nhận lấy trọng trách Phật hóa xã hội trên tất cả mọi lĩnh vực của đời sống quốc gia nhằm ngăn ngừa những pháp nạn nổi tiếp trong tương lai.

Cầu nguyện cho Đại hội nơi gương Đức Phật, chư Bồ tát, chư lịch đại Tổ sư, đem từng hơi thở và thân tâm trang trải cho đạo Phật trường tồn trên đất nước Việt Nam và trên toàn thế giới.

Thanh Minh Thiền viện, Saigon ngày 9-10-2009

Xử lý Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, GHPGVNTN (ấn ký)

Sa môn Thích Quảng Độ

Linh mục được trả lời là chủ tịch bạn đi chỉ đạo “Chống bão” theo chỉ thị của nhà nước cộng sản Việt Nam. Khi Ngài trở về, thì đã có sẵn công an dày đặc chung quanh Giáo xứ. Cái thất nhân tâm nhất là chính trường học này, cùng với những cơ sở như nhà thờ, chùa chiền khác, đã bao lần mở cửa đón người dân vào tránh bão, thế nhưng UBND quận Sơn Trà lại cho đập phá trong lúc người dân cần một nơi an toàn để nấu thân khi cơn bão đang tràn đến.

Giáo xứ An Hải nằm dọc trên Sông Hàn, đối diện bên kia sông là tòa Thị chính cũ của VNCH trước năm 1975. Số Giáo dân trước năm 1975 trên 3,000, nhưng khi cộng sản chiếm miền Nam, một số đã bỏ vào Nam sinh sống và một số ra hải ngoại. Hiện nay chỉ còn 1,100 giáo dân tại Giáo xứ này.

TRƯỜNG GIÁO XỨ AN HẢI thuộc Giáo phận Đà Nẵng bị nhà cầm quyền CSVN phá hủy .....Bảo Tịnh 02-10-2009.....

Lợi dụng cơn bão số 9 (Ketsana) đang thổi vào Đà Nẵng, chiều ngày 28-09-2009, vào lúc gần 05 giờ, UBND quận Sơn Trà, huy động hàng trăm công an chặn tất cả con đường Nguyễn Công Trứ dẫn vào nhà thờ Giáo xứ An Hải tọa lạc tại An Hải Tây, Sơn Trà, Đà Nẵng, và dùng hai xe ủi vào tận nơi khuôn viên Giáo xứ ủi sập trường học mà sau năm 1975 Giáo xứ đã cho mượn tạm làm cơ sở giáo dục. Sau hơn hai tiếng đồng hồ, trường học của Giáo xứ trở thành bình địa và khi Giáo dân tràn được vào khuôn viên nhà thờ, lúc đó lực lượng mới rút đi, chỉ để lại một số công an lảng vảng chung quanh nhà thờ.

Điều trớ trêu là lúc 02 giờ chiều cùng ngày, Linh mục Trần Quốc Việt có giấy mời đến UBND quận gặp chủ tịch UB để thảo luận về việc qui hoạch trên địa bàn của quận trong đó trường học của Giáo xứ nằm trong diện này. Đến nơi,

Theo lời Linh mục quản xứ cho biết, UBND quận Sơn Trà hứa sẽ giải quyết. Vậy giải quyết gì đây khi trường học của Giáo xứ chỉ là đồng gạch vụn ngổn ngang nằm trên nền đất trong khuôn viên Giáo xứ. Rất tiếc, vì cúp điện một tuần trước khi sự cố này xảy ra, chúng tôi sẽ cập nhật chi tiết và hình ảnh khi máy điện toán hoạt động trở lại.

Đà Nẵng 02-10-09

<http://danchuausa.net>

**AI ĐÃ RA LỆNH ĐẬP PHÁ
TRƯỜNG KHIẾT TÂM
CỦA GIÁO XỨ AN HẢI
KHI CƠN BÃO SỐ 9
ĐANG ẬP VÀO ĐÀ NẴNG
???**

Chiều ngày 28-09-2009 người dân thành phố Đà Nẵng đã nhận ra những dấu hiệu ban đầu của cơn bão số 9, gió càng lúc càng lớn kèm

theo những cơn mưa rất mật. Không giống mọi cư dân bên bờ sông Hàn, vị Linh mục chánh xứ của An Hải là cha Trần Minh Việt phải đến làm việc về quy hoạch đất đai theo giấy mời của UBND quận Sơn Trà.

Khi bóng đêm ập xuống, thành phố mất điện, gió giật từng cơn, nhà nhà đều đóng kín cửa, mọi người căng mắt chờ đợi cơn bão dữ, chỉ mong giảm thiểu sự thiệt hại là mừng rồi. Đến khoảng hơn 8 giờ tối (28-9-2009) một số người trong Hội đồng Mục vụ giáo xứ nhận được tin báo : “Có xe múc ủi sập công trường”, nhưng vì trời đang mưa bão lớn, mọi người đều lo tránh bão nên không ai có mặt tại hiện trường.

Khoảng 6 giờ sáng hôm sau (29-9-2009) khi cơn bão đang hoành hoành dữ dội, các nữ tu dòng Phaolô bên cạnh trường phát hiện có 2 xe múc đang ủi sập trường: một xe đang múc tầng một dãy nhà phía đông, một xe đang múc tầng một dãy nhà phía tây sát nhà thờ. Lúc đó, bên ngoài đường Nguyễn Công Trứ, một lực lượng tay cầm dùi cui, đứng rất đông từ ngã năm đường Ngô Quyền đến ngã ba đường Trần Hưng Đạo, hỗ trợ cho công việc phá trường Khiết Tâm. Những người này đã dùng dây thép cột cứng công trường. Trong lúc mọi việc đang diễn ra, người ta thấy có mặt các quan chức phường An Hải Bắc quận Sơn Trà

Đến khoảng 9 giờ sáng (29-09-2009), tại sân nhà thờ có khoảng 5 giáo dân vào được theo cổng sau. Họ đề nghị Cha sở cho giạt chuông để gọi giáo dân đến hiện trường, nhưng Cha sở không cho vì ngoài trời mưa bão đang lớn và Cha sở cho rằng có thể giải quyết vấn đề một cách ôn hòa trên cơ sở tôn trọng lẫn nhau!?!

Mặc dầu Cha sở không cho giạt chuông, nhưng sau 9 giờ, rất nhiều giáo dân đến nhà thờ. Có giáo dân đến để giúp nhà thờ chống bão, có giáo dân đến vì nghe thông tin việc đập phá trường, số giáo dân tập trung ngày càng đông. Hầu hết đều bị chặn lại ở hai đầu đường Nguyễn Công Trứ nhưng họ vẫn cố len lỏi đến sân nhà thờ. Khoảng 12 giờ trưa (29-09-2009), số giáo dân có mặt tại

sân nhà thờ và dọc đường Nguyễn Công Trứ lên khoảng trên 100 người. Quá bức xúc trước hành động của lực lượng đập phá trường Khiết Tâm mà giáo dân cho là ngang ngược, họ thống nhất vào giạt chuông để kêu gọi thêm nhiều giáo dân khác đến, đồng thời để đánh động bà con lương dân thuộc khu vực An Thị. Nghe tiếng chuông bất thường của nhà thờ, bà con đã rủ nhau đến chứng kiến sự việc (An Thị là khu vực lương dân có nhiều người là cựu học sinh trường Khiết Tâm).

Sau khi nghe tiếng chuông nhà thờ, lực lượng đập phá và hỗ trợ việc đập phá trường Khiết Tâm, kể cả 2 chiếc xe múc, đã rút lui khỏi hiện trường.

Sáng ngày 30-09-2009, sau khi bão số 9 tan, nhiều giáo viên và phụ huynh học sinh chung hừng khi biết trường Khiết Tâm (tên gọi hiện nay là Tiêu La) bị đập phá ngay trong ngày mưa bão lớn, họ không thể hiểu nổi tại sao có hành động lạ lùng như thế! Nhiều giáo viên phải len lỏi giữa đồng cỏ nát để tìm số sách chưa kịp lấy đi.

Giáo xứ An Hải thuộc giáo phận Đà Nẵng có lịch sử hơn 50 năm. Bên cạnh nhà thờ của Giáo xứ có một ngôi trường do Giáo hội và Giáo dân lập nên lấy tên là Khiết Tâm, sau “ngày giải phóng 1975” nhà nước đổi tên là Tiêu La. Trong thời điểm hiện nay, học sinh đã chuyển đến học tại địa điểm mới, phần đất của nhà thờ và ngôi trường nói trên thuộc diện quy hoạch khu thương mại quốc tế nằm ngay bên bờ đông sông Hàn. Việc quy hoạch giải toả Giáo xứ đang trong quá trình bàn bạc và cũng chưa có điều tiếng gì xấu.

Vậy mà không hiểu vì lẽ gì, vì sự chỉ đạo của ai mà ngay trong đêm cơn bão số 9 tràn vào Đà Nẵng và các tỉnh miền Trung, người ta lại lợi dụng mưa to gió giật, đêm tối mất điện để làm sập ngôi trường của giáo xứ An Hải một cách bất ngờ và thần tốc

Nhưng công lý đã lên tiếng, hành động điên rồ đó đã bị giáo dân An Hải chặn đứng kịp thời. Ngôi trường bị hư hại nặng nhưng chưa

sụp đổ hoàn toàn, dấu vết vẫn còn nguyên vẹn. Kịch bản bất ngờ, thần tốc của chính quyền các cấp tại thành phố Đà Nẵng đã thất bại. Sự việc chưa biết sẽ đi về đâu, nhưng người dân Đà Nẵng tự hỏi : Ai đã ra lệnh đập phá trường học khi cơn bão số 9 đang ập vào Đà Nẵng ?

V.L

Một cư dân của thành phố Đà Nẵng

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudodanngonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Nhiệt liệt chúc mừng 6 nhà tranh đấu Việt

Nam đoạt

Giải Nhân quyền Hellman-Hammett 2009

NGUYỄN HOÀNG HẢI, VI ĐỨC HÒI*, TRẦN ANH KIM*, NGUYỄN THƯỢNG LONG, THÍCH THIỆN MINH*, PHẠM THANH NGHIÊN*

(* thành viên 8406)

Phát ngôn nhân bộ Ngoại giao CSVN đôi tra về sự kiện tu viện Bát Nhã

Thanh Trúc, RFA, 10-10-2009

Tại buổi họp báo thường kỳ hôm thứ Năm 08-10-2009, phát ngôn nhân Bộ Ngoại Giao VN, bà Nguyễn Phương Nga, phủ nhận mọi tin tức liên quan đến tu viện Bát Nhã. Thanh Trúc có bài chi tiết:

Tại cuộc họp báo thường kỳ của Bộ Ngoại Giao Việt Nam hôm thứ Năm, trả lời câu hỏi của một số phóng viên về vụ Bát Nhã, phát ngôn nhân Bộ Ngoại Giao Việt Nam, bà Nguyễn Phương Nga, khẳng định rằng “không có cái gọi là Việt Nam ép bốn trăm người tu theo pháp môn Làng Mai phải rời khỏi tu viện Bát Nhã” rằng thông tin “đã xảy ra đụng độ giữa các “sư thầy” “sư cô “ tại tu viện Bát Nhã và chính quyền làm một số người bị thương và bị nhiều người bị bắt là hoàn toàn sai sự thật”. Lời lẽ của người phát ngôn Bộ Ngoại Giao Nguyễn Phương Nga được đăng trên báo Người Lao Động, những chữ sư thầy và sư cô được báo để giữa hai ngoặc kép.

Áp giải về nguyên quán

Để xác minh lời nói mới rời của phát ngôn nhân bộ ngoại giao Nguyễn Phương Nga, đài Á Châu Tự Do tìm cách liên lạc với thầy Pháp Hội là người bị công an áp tải về lại nguyên quán ở Hà Nội, được thầy Pháp Hội cho biết vụ việc ngày Chúa nhật 27-09-2009 mà mấy trăm tăng thân bị đánh và bị đuổi khỏi tu viện Bát Nhã là có thật:

“Họ bắt và ép các thầy và sư chú phải ra đi. Đến chiều công an chỉ mặt Pháp Hội rồi họ bắt đưa ra ngoài Ủy ban. Ngay đêm đó họ cho xe đưa về Hà Nội. Ngoài hai người lái xe họ thuê còn ba người công an áp tải. Họ chạy nguyên đêm chủ nhật, sang ngày thứ hai, đêm thứ hai, đến trưa ngày thứ ba thì áp tải Pháp Hội về tận nhà. Họ có quay phim, chụp hình, họ có đưa lên tố

dân phố, lên công an phường, lên chính quyền, lên mặt trận ...

Họ có mặt trước rồi yêu cầu Pháp Hội ra, Pháp Hội có cảm tưởng là bị truy nã. Họ nói rằng muốn đi ra khỏi Hà Nội thì phải xin phép họ. Theo Pháp Hội dự đoán thì họ nghi ngại mình, vì trong tu viện BN đã nhận được khá nhiều người trẻ và nhiều người trí thức nên họ nghi ngại và họ tìm cách làm tắt cả những điều như vậy.”

Người thứ hai, thầy Pháp Sĩ, bị áp giải về nguyên quán ở Khánh Hòa cùng lúc với thầy Pháp Hội: “Đạ đúng là chúng tôi bị công an áp tải về nhà cùng với thầy Pháp Hội vào lúc 10 giờ đêm ngày 27 tháng 9 năm 2009. Công an áp tải tôi lên xe trước rồi tiếp tục bắt thầy Pháp Hội và truy lùng bắt thầy Pháp Tự nhưng mà không được. Họ áp tải đi ban đêm và xuống tỉnh Khánh Hòa vào lúc 3 giờ sáng. Sau đó thì bàn giao cho công an tỉnh Khánh Hòa và BA 38 Khánh Hòa chở chúng tôi thẳng về gia đình và bàn giao cho gia đình. Một anh công an có chụp hình và nói là thầy cứ ở yên đó, chúng tôi sẽ tiếp tục vào thăm thầy. Các anh công an đã tịch thu giấy chứng minh nhân dân và giấy tờ đi lại để mình khỏi đi đâu ra khỏi địa phương.”

Đánh đập, đe dọa, khủng bố

Vẫn theo lời thầy Pháp Sĩ thì khi đã về đến địa phương rồi ông vẫn bị công an theo dõi sát: “Qua cái đêm hoạn nạn tại Bát Nhã thì chúng tôi bị đánh đập rất là nhiều. Trên người mang thương tích và đi khám bệnh. Vừa đi ra khỏi nhà thì công an địa phương đi vào và nói rằng công an tỉnh Khánh Hòa cần gặp để làm việc. Trên nguyên tắc chúng tôi bị quản lý một cách rất khéo léo.”

Người thứ ba, thầy Pháp Tự, tìm cách thoát đi khi bị đẩy lên taxi chở ra ngoài, hiện đang bị công an truy

lùng. Từ nơi tạm lánh, thầy Pháp Tự nói rằng phát ngôn nhân Bộ Ngoại giao Nguyễn Phương Nga cố tình phủ nhận chuyện nhà nước dùng bạo lực ép bốn trăm tăng sinh Làng Mai rời khỏi tu viện Bát Nhã:

“Cái ngày diễn ra sự kiện thì mình thấy rất là rõ các anh bên công an đứng chỉ điểm mặt các thầy để cho một số người lạ mặt họ vô họ tấn công và áp lực đánh đập. Khi mà Pháp Tự đi ra thì trên người không còn gì hết. Cái y thì người ta đã xé rồi, còn cái bình bát thì người ta đá, đập nó bể rồi. Họ định lấy cái y đó để cột Pháp Tự dục (ném) lên xe. Trong lúc lên xe như vậy thì có một số các sư chú nằm trên đầu xe thì họ lôi ra, họ bị đánh, có những người bị chảy máu nữa. Khi Pháp Tự được dục lên xe đầu tiên trong 4 chiếc xe taxi thì anh (tài xế) taxi nói rằng các anh đã bị công an lừa, nói là vô đây để đón khách. Nếu biết các thầy như vậy thì các anh sẽ không vô. Khi mà ra tới cổng chính thì mình thấy có mặt đầy đủ Chủ tịch xã, Chủ tịch thị xã, các cơ quan đầy đủ hết, khoảng hai mươi mấy người, mỗi người đeo một cái khẩu trang. Trong đó có anh Thành mà trước kia đã gặp Pháp Tự và thầy Pháp Sĩ. Anh Thành này là bên BA 38, là công an phụ trách về vấn đề tôn giáo. Mà trong lúc mấy thầy bị đánh đập như vậy thì luôn luôn có anh Long, công an thị xã Bảo Lộc về phụ trách tôn giáo đứng quay phim chụp hình, còn một số anh công an khác thì vô trong phòng lục lợi. Họ đổ nước vô máy vì tính, còn những máy ghi hình, âm thanh thì họ đập hết. Đã là người xuất gia, cần thiết nhất là mình phải giữ cái tâm cho nó bình an, tức là mình không có bạo động nhưng mà thật sự thì lần đầu tiên trong đời, từ nhỏ đến lớn mới thấy trường hợp các anh công an nói với một số các vị phụ nữ chạy vô bốp bộ phận kín của mình, thì đây là một điều Pháp Tự cảm thấy rất là đau lòng.”

Tính đến lúc này gần hai trăm tăng thân Làng Mai vẫn còn tạm náu tại chùa Phước Huệ ngoài thị xã Bảo Lộc. Trước đó, các vị ấy xác nhận với đài ACTD là đã có những loa phóng thanh mắc ngoài khuôn

viên chùa Phước Huệ, đe dọa và vu khống tăng thân Bát Nhã cũng như xúc phạm đến sư trụ trì là thượng tọa Thích Thái Thuận. Ba hôm trước, thông tấn xã VN loan tin là thượng tọa Thích Thái Thuận có nói rằng không hề có sự đe dọa hay khủng bố nhắm vào các tăng thân Làng Mai trong chùa Phước Huệ.

Từ thị xã Bảo Lộc, thượng tọa Thích Thái Thuận trả lời đài Á Châu Tự Do: “Bây giờ khỏi nói đến chuyện đó nữa để cho nó ổn định công việc ở tại chùa. Thôi thì họ bình luận như thế nào đó thì cứ để họ bình luận và quý vị cứ tìm hiểu. Riêng tôi thì cho tôi khỏi nói mấy chuyện đó đi.”

Thanh Trúc: Chỉ xin hỏi thêm một câu nữa thôi là từ khi những tăng thân chạy về chùa Phước Huệ và được thượng tọa Thích Thái Thuận bảo bọc thì có những loa phóng thanh ban đêm nói những điều như: Những tăng thân Làng Mai muốn chiếm chùa Phước Huệ rồi có những lời xúc phạm đến thượng tọa Thích Thái Thuận. Vậy thưa thầy, có những loa như vậy không?

Thầy Thái Thuận: Những loa đó có phóng thanh những lời như phải giành lại chùa Bát Nhã rồi cũng có nói thông tin là giành giật chùa Phước Huệ. Tôi cũng có nói là không có chuyện đó đâu. Trước đây hai ngày, lúc mới bắt đầu vô chùa Phước Huệ thì họ cũng có đe dọa thôi chứ sau thì không có nữa thành ra tôi không có muốn nói nhiều, chỉ thông cảm cho.

Không xin phép?

Cũng tại buổi họp báo thường của Bộ Ngoại giao hôm thứ năm, người phát ngôn Nguyễn Phương Nga nói rằng những vị tu theo Pháp môn Làng Mai đã tổ chức khoa tu tại chùa Bát Nhã mà không xin phép Giáo hội Phật giáo Việt Nam và cơ quan nhà nước có thẩm quyền, số người tới tu cũng không đăng ký tạm trú theo qui định của pháp luật, rằng việc làm này là vi phạm qui định về thủ tục hành chánh của VN, vi phạm giới luật Hiến chương Giáo hội PGVN.

Từ Nam California, ni sư trưởng Chân Không trong tăng thân Làng

Mai, từng tháp tùng Thiền sư Thích Nhất Hạnh về Việt Nam để vận động mang pháp môn Làng Mai đến thiền viện Bát Nhã, trình bày:

“Năm 2006, Ủy ban Tôn giáo nhà nước có cho phép mấy trăm tăng thân tu ở Pháp môn Làng Mai ở tại Bát Nhã. Cả Giáo hội Phật giáo trung ương và Giáo hội Lâm Đồng cũng cho phép, rồi công an các nơi đều cho phép hết. Tất cả các phép tu dài hay phép tu ngắn đều có phép và người bảo trợ là thầy Đức Nghi. Nhưng đến năm 2008 thầy Đức Nghi không bảo trợ nữa. Hiện bây giờ tăng thân Làng Mai đang ở dưới quyền của thầy

Thái Thuận và thầy Thái Thuận bảo trợ. Vậy trên nguyên tắc là tăng thân Làng Mai đúng phép. Tôi muốn nói tình trạng hiện tại là ngày 08-10-2009 thì tăng thân Làng Mai đang rất đúng phép vì vẫn còn thư cho phép của Ủy ban Tôn giáo nhà nước năm 2006 cho tới 2010, và có cả giấy phép của trung ương, của tỉnh Lâm Đồng nhưng người bảo trợ là thầy Đức Nghi. Bây giờ thầy Đức Nghi muốn lấy lại chùa để làm chuyện khác thành ra cũng phải chịu. Bà Nguyễn Phương Nga nói rằng không có chuyện đuổi 400 tăng ni là “lấy thúng úp voi”.

*****

GIỜ SẮM SÉT

bọn bán nước xử Người Yêu Nước
là xử Tiên Nhân, xử Nam Quốc Sơn Hà
tội ác Hán Nô trời không dung đất chẳng tha
đã đến lúc lòng dân ta khối nổ
Các Anh! Thiêng liêng Việt Sử
khép thân tù là mở cửa tương lai
từ hầm giam hịch cứu nước tung bay
60 năm án,đủ ngòi nổ cho phút giây thần tốc
Các Anh! Lương tâm Việt Tộc
nhà tù càng đông, lệnh Tổ Quốc càng căng
cả nước kết đoàn,giờ sấm sét đã loan
tất cả cho một mùa Xuân Đại Nghĩa

Văn Quảng ngày 10-10-2009

“NẾU TỔ QUỐC TÔI KHÔNG CÒN BIỂN”

Mất Hoàng Sa, Trường Sa
Rồng Việt Nam không còn chỗ núp
Không có lối ra
Tổ Quốc như bị giam trong ngục
Xin Ngô Quyền về đây
Xin Trần Hưng Đạo về đây
Đim quân xâm lược
Tổ Quốc nguy nan
Mỗi người Việt Nam
Hóa thành cọc nhọn
Bán đảo Đông Dương biển mất gần hết
Hồng Hà biết chảy về đâu?
Cửu Long rời giây chết?
Linh hồn cha Lạc Long Quân
Không còn chốn đi về
Cái lưới bò ngoại tộc
Rót vào tai nhà đương cục
Mười sáu chữ vàng
Miệng vờ ôm hôn
Tay lừa bóp cổ
Lưới bò đang liếm sạch biển Đông

Trọng Thủy xưa	Nếu Tổ Quốc không còn biển
Từng dùng lưới bò tô tình	Dân tộc tôi sẽ chết đuối trên bờ
Lừa tình cướp nô	Chết đuối trên cao nguyên
Lừa tình cướp nước	Chết đuối trong bùn bô-xít
Trơ miệng người anh em	Tổ Quốc không chịu chết
Giấu một lưới bò	Biển Đông gằm đang hóa Bạch Đằng Giang.

Trần Mạnh Hảo ngày 11-09-2009

Lúng túng trong Một vụ án vợ vắn

Nghiêm Văn Thạch 07-10-2009

Vụ án những người dân chủ và bên vực dân oan bị bắt oan từ hơn một năm nay lại bị hoãn một lần nữa. Chính quyền cộng sản Việt Nam bối rối không biết giải quyết ra sao và những người vô tội tiếp tục ở tù. Những người dân chủ VN đã từng là nạn nhân của sự thô bạo, lần này họ là nạn nhân của sự vớ vẩn.

Tháng 6 năm nay, sau cáo trạng đối với Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Tính, Ngô Quỳnh, Nguyễn Kim Nhân, Nguyễn Văn Túc và Nguyễn Mạnh Sơn, người ta đã nghĩ chính quyền đã chọn xong một giải pháp; nhưng rồi ba tháng trôi qua mà không thấy gì cả. Gần đây chính quyền thông báo sẽ đem xử sáu anh em này tại Hải Phòng và Phạm Văn Trội và Vũ Hùng tại Hà Nội nhưng rồi lại đình hoãn.

Cáo trạng đối với sáu người bị dự định đem xử tại Hải Phòng đã rất vớ vẩn, nó chỉ xác nhận các bị cáo hoàn toàn vô tội, những sự việc được nêu ra đều không chứng tỏ các bị cáo đã vi phạm bất cứ điều gì trong luật pháp của chính chế độ. Cáo trạng đối với Phạm Văn Trội lại càng vớ vẩn hơn, nó đẩy sự tùy tiện tới một mức độ trắng trợn khó tưởng tượng. Ngoài việc có trong máy PC một số bài viết phê phán nhà nước cộng sản mà người sử dụng Internet nào cũng có, Phạm Văn Trội chỉ bị cáo buộc là đã viết đơn tố cáo công an sách nhiễu anh, một sự sách nhiễu có thực mà chính công an cũng không phủ nhận! Nếu như thế là có tội thì không một người Việt Nam nào vô tội cả.

Và cho tới nay Phạm Thanh Nghiê, Vũ Hùng và Trần Đức Thạch vẫn chưa có cáo trạng. Trường hợp của Trần Đức Thạch thật đau lòng, anh yếu bệnh và không có hậu thuẫn gia đình, không ai biết anh bị giam giữ ở đâu trong

tình trạng sức khoẻ thể nào cho đến khi những người công an tốt bụng mách cho những người dân chủ để thăm nuôi anh. Trần Đức Thạch bị bắt chỉ vì giao du với những người bị bắt oan, chính quyền cộng sản vẫn chưa biết phải gán cho anh tội gì. Trường hợp cô Phạm Thanh Nghiê là một thách thức xác xược với luật pháp, nhân dân Việt Nam và dư luận thế giới. Người phụ nữ yếu đuối này, vừa được tôn vinh bằng giải thưởng nhân quyền Hellman-Hammett 2009 (?), không làm gì ngoài việc tuyên bố ngồi yên tại nhà để phản đối Trung Quốc xâm phạm lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam. Cô đã ở tù hơn một năm sau khi bị công an dùng bọ đầu gấu đánh đập.

Đây là một vụ án đáng lẽ không có. Nó bắt đầu do một sai lầm của công an. Vào thời điểm tháng 9-2008 khi một số trong những người này treo biểu ngữ chống Trung Quốc xâm lược, cuộc tranh đấu của giáo dân Hà Nội đòi lại đất Thái Hà đang sôi nổi, chính quyền đã lo sợ phong trào chống đối có thể bùng nổ lớn và đã phản ứng một cách hoảng hốt bằng cách bắt giam họ, rồi sau đó không biết giải quyết ra sao. Thay vì nhìn nhận sai lầm và trả tự do cho các nạn nhân, công an đã gán ghép cho họ những tội danh gượng gạo và lộ bịch ngay cả theo những tiêu chuẩn vốn đã thô bạo của chế độ.

Vụ án này trước hết chứng tỏ rằng bản chất Mác-Lênin của chính quyền này vẫn còn sâu đậm. Lenin từng nhắc lại nhiều lần câu nói kinh khủng rằng các chính quyền cộng sản không bị ràng buộc bởi bất cứ một luật pháp nào. Như thế các toà án chỉ là dụng cụ khủng bố, các phiên toà diễn ra vào ngày giờ do công an ấn định để các thẩm phán

tuyên đọc những bản án do công an quyết định trước; người có tội là người bị công an buộc tội. Đó là những gì đang diễn ra.

Sự lúng túng của chính quyền cũng chứng tỏ rằng xã hội Việt Nam đã thay đổi nhiều. Người Việt Nam không còn cam chịu để chính quyền quyết định số phận mình một cách tùy tiện. Những người bị bắt trái phép đã kiên quyết khẳng định sự vô tội của mình chứ không xin khoan hồng. Nhiều luật sư cũng không còn chấp nhận làm cảnh cho những phiên toà dàn dựng và biện hộ một cách nghiêm túc. Quan trọng hơn, ngay trong nội bộ đảng và nhà nước cộng sản đã có những người thấy rằng vụ án này quá thô bạo, ngay cả việc kết án họ đúng thời hạn đã giam giữ để ngay sau đó trả tự do cho họ cũng hình dung được.

Kết quả của sự dửng dưng này là những người vô tội vẫn tiếp tục ở tù dù họ đã bị giam giữ hơn một năm nay.

Các anh em này xứng đáng để chúng ta dành cho họ mọi cảm tình và mọi yểm trợ. Họ là những người yêu nước khiêm tốn, không hề có cao vọng làm những ngôi sao. Họ chỉ bày tỏ thái độ mà lòng yêu nước và lương tâm con người buộc họ phải bày tỏ. Họ chỉ muốn đóng góp cho dân chủ và công lý chứ không hề tìm kiếm một hào quang nào. Tuy vậy họ đã rất dũng cảm. Họ không nhận tội và xin khoan hồng. Bằng thái độ giản dị, khiêm tốn nhưng rất đúng đắn họ đòi công lý cho mình và cho đồng bào. Đóng góp của họ tuy vậy rất to lớn. Chính quyền cộng sản đã rất bối rối và sẽ còn gặp nhiều khó khăn khác vì vụ án này và từ nay sẽ phải suy nghĩ hai lần trước khi bắt giam những công dân.

Chính quyền cộng sản đang lúng túng không biết phải xử lý ra sao nhưng càng để lâu sự thô bạo lại càng được phơi bày và vụ bắt người tùy tiện này càng trở thành khó xử hơn, trước thế giới, trước nhân dân Việt Nam và ngay trong nội bộ đảng và nhà nước.

Nguồn: Thông Luận

.....

Khi bọn phản quốc kết tội những Người Yêu Nước

.....Trần Đức Tường 10-10-2009.....

Theo dõi vụ xử án tại Hà Nội và Hải Phòng trong những ngày vừa qua, lòng tôi cứ nhớ đến những vụ án tương tự cách đây gần tám chục năm. Đó là vụ chính quyền bảo hộ của thực dân Pháp xét xử các nhà cách mạng VN tranh đấu cho nền độc lập tự chủ của nước nhà. Đó là vụ xử án anh hùng dân tộc Nguyễn Thái Học và các đồng chí Việt Nam Quốc Dân Đảng của ông ngày 23-3-1930. Với chính sách đàn áp dã man mọi cuộc nổi dậy của nhân dân ta, tên toàn quyền thực dân Pasquier [1] sau khi dẹp tan cuộc khởi nghĩa Yên Bái và bắt được nhiều chiến sĩ yêu nước, đã không giao cho ngành tư pháp thụ lý mà đã ký nghị định thành lập cái gọi là "Hội đồng Đề hình" [2] để kết tội các tù nhân chính trị mà không cần các thủ tục pháp lý như biện hộ, chống án v.v... Hội đồng này đã tuyên bố hàng trăm bản án tử hình, hàng trăm bản án tù đầy biệt xứ đối với những người yêu nước chống đối chúng.

Vụ xử án chín người yêu nước trong các ngày 6, 7, 8 và 9/10/2009 vừa qua tại Hà Nội và Hải Phòng thật không khác gì các phiên xử tù nhân chính trị thời thực dân Pháp Pasquier, nếu không muốn nói là tệ hại hơn, bi ôi hơn. Tệ hại hơn ở chỗ CSVN đã dùng ngay hệ thống tư pháp của mình bao gồm điều 88 bộ luật Hình sự và tòa án của họ để gán ghép tội lỗi cho những người công dân VN. Đây là điều mà tên toàn quyền thực dân Pasquier không dám làm để tránh bị người ta đánh giá nền tư pháp của Pháp là man rợ, mà phải lập ra Hội đồng Đề hình để xử tội những người yêu nước VN. Bi ôi hơn ở chỗ thực dân Pháp là quân xâm lược chiếm đóng nước ta, nên chúng thẳng tay đàn áp dân thuộc địa nổi loạn bằng bạo lực chống lại chúng. Trái lại, chính quyền CS coi những người VN chống đối lại

chúng một cách ôn hòa, bất bạo động, như kẻ thù khác giống nòi và đã không ngần ngại gán ghép những người yêu nước vào cái tội vu vơ là "tuyên truyền chống Nhà Nước Cộng Hòa XHCNVN" để giáng lên đầu họ những án tù nặng nề, vô lý.

Họ là ai và đã làm gì nên tội?

Sinh viên Ngô Quỳnh, sinh năm 1984 đã tham gia cuộc biểu tình bất bạo động của sinh viên Hà Nội nhân cuộc rước đuốc thể vận Bắc Kinh, ngày 29-4-2008, hô hào bảo vệ chủ quyền của VN trên quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, phản đối Trung Quốc xâm lược. Anh bị kết án 3 năm tù kèm theo 3 năm quản chế.

Ông Nguyễn Kim Nhân, 60 tuổi, dân oan bị chính quyền tịch thu nhà đất, đi khiếu kiện nhiều năm ở nhiều nơi, đặc biệt là Hà Nội. Đầu tháng 9-2008 đã cùng một số người treo biểu ngữ phản đối các tệ nạn đang hoành hành trên đất nước. Ông lãnh 2 năm tù và 2 năm quản chế.

Ông Nguyễn Mạnh Sơn, 66 tuổi, cựu đảng viên đảng CSVN, cán bộ hưu, đã có nhiều bài viết và thơ đòi hỏi đa nguyên, đa đảng. Ông đã cùng các bạn treo biểu ngữ trên cầu vượt tại Hải Phòng hồi đầu tháng 9-08 đòi hỏi bảo vệ biên giới và chủ quyền quốc gia cũng như thực hiện đa nguyên đa đảng. Ông bị kết án 3 năm rưỡi tù và 3 năm quản chế.

Ông Nguyễn Xuân Nghĩa, 60 tuổi, là một trong những người đứng đầu khối Dân Chủ 8406. Bị công an bắt và đánh đập dã man khi ông cùng sinh viên tổ chức biểu tình bất bạo động chống Trung Quốc xâm lăng biên đảo VN. Ông bị 6 năm tù và 3 năm quản chế.

Ông Nguyễn Văn Tính, sinh năm 1942, cựu cán bộ giảng dạy, đã sớm có ý thức dân chủ và đã bị tù trong 2 thập niên 60-70 của thế kỷ trước. Ông đấu tranh đòi dân chủ đa nguyên. Ông lãnh bản án 3 năm 6 tháng tù và 3 năm quản chế.

Ông Nguyễn Văn Túc, 45 tuổi được biết đến qua nhiều bài viết tố cáo những bất công xã hội và nạn tham nhũng cũng như sự hủ hóa của đảng CSVN. Ông bị bắt vì tham gia treo biểu ngữ trên cầu vượt ở Hải Phòng. Ông bị tuyên án 4 năm tù và 3 năm quản chế.

Anh Phạm Văn Trội, sinh năm 1972, tham gia tranh đấu cho Nhân Quyền từ năm 2006. Nhiều lần bị công an sách nhiễu, đầu tẩu, đánh đập. Bị 4 năm tù và 3 năm q. chế.

Ông Vũ Hùng, 43 tuổi, là giáo viên tại tỉnh Hà Tây, đã bị bắt và sách nhiễu bởi công an nhiều lần từ năm 2007. Thầy giáo Hùng đã tham gia cuộc biểu tình bất bạo động của sinh viên Hà Nội chống Trung Quốc và bị bắt, bị hành hung dã man. Thầy Hùng bị tòa án Hà Nội kết án 3 năm tù và 3 năm quản chế.

Nhà thơ Trần Đức Thạch, sinh năm 1952, là bộ đội phục viên của chế độ. Ông đã sớm có những tư tưởng tự do, dân chủ, chống độc tài từ thập niên 90. Ông đã bị tòa án Hà Nội lên lút đưa ra xét xử vào ngày 6-10-2009. Thân nhân và bạn bè không được thông báo, không có luật sư biện hộ mặc dù CSVN tuyên bố là công khai xét xử theo đúng pháp luật. Ông bị kết án 3 năm tù và 3 năm quản chế.

Có kẻ bán nước đang nằm ở thượng tầng Nhà Nước CSVN. Chín bản án vừa rồi là một si nhục cho chế độ cộng sản tại VN. Các tòa án của chế độ đã không có bằng chứng cũng như yếu tố thuyết phục để buộc tội các bị cáo. Kết tội các bị cáo "tuyên truyền chống Nhà Nước" trong lúc mọi phương tiện thông tin tuyên truyền đều nằm trong tay Nhà Nước là chuyện bi ôi không thể tưởng tượng nổi. Như vậy, thực chất là không có vấn đề "tuyên truyền chống Nhà Nước". Vấn đề ở chỗ nào?

Nhìn lại quá trình cũng như bản cáo trạng, người ta thấy cả 9 bị cáo đều có chung một số hoạt động. Đó là họ tuyên xưng chủ quyền của VN trên hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Họ đòi hỏi toàn vẹn lãnh thổ, bảo vệ biên giới, biển đảo.

Họ lên án và phản đối Trung Quốc xâm lược. Chính những hoạt

LUẬT PHÁP

theo 2 tốc độ, 2 thước đo

.....**Bùi Tín 14-10-2009**.....

động này đã đụng chạm đến chủ nhân của bọn bán nước. Bọn này đã cúi đầu làm theo chỉ thị của Bắc Kinh để trừng phạt những kẻ nào dám chống Thiên Triều. Lịch sử đã ghi nhiều tên việt gian bán nước, theo ngoại bang giết hại người VN yêu nước. Nhưng hồi đó, quân ngoại bang chiếm đóng nước ta, đô hộ dân ta, nên có nhiều kẻ vì ham danh lợi, vì bị ép buộc đã làm việc cho giặc. Ngày hôm nay, bao nhiêu xương máu đã đổ ra để giành được độc lập, tại sao còn có chuyện TQ hoành hành tại nước ta? Hiển nhiên là có kẻ bán nước đang nằm ở thượng tầng Nhà Nước CSVN. Bọn này sợ đụng chạm đến quan thầy của chúng và sẽ mất đi sự che chở, mất đi con đường tháo chạy khi nhân dân đứng lên hỏi tội chúng. Vì thế đã có những phiên tòa, những bản án phi lý, bất công vừa qua.

CSVN đã một lần nữa chứng tỏ trước nhân dân ta là họ dựa vào thế lực ngoại bang, làm tay sai, đây tớ ngoại bang và quay lại đàn áp nhân dân ta. Bọn bán nước mượn danh giai cấp công nhân để lên nắm chính quyền, nhưng giai cấp công nhân là giai cấp cần cù lao động để làm ra miếng ăn, làm ra của cải. Bọn mạo danh, bán chất là thành phần cận bã của xã hội, chây lười, ăn bám, bóc lột, độc tài.

Là người VN ai cũng phải thấy được phải lấy dân tộc làm căn bản, lấy đại đoàn kết toàn dân làm vũ khí chống ngoại xâm, bảo vệ bờ cõi. Tại khu di tích lịch sử Nguyễn Thái Học ở Yên Bái, nơi thực dân Pháp đã dựng máy chém, nơi các liệt sĩ VN Quốc Dân Đảng đã hiên ngang hiến mình cho Tổ Quốc, giữa hai phần tượng đài và phần mộ là một tấm bia lớn cách điệu. Trên hai mặt bia đều khắc dòng chữ vàng "Yên Bái, đây là điều nhắc nhở ta rằng không thể bịt miệng một dân tộc mà người ta không khuất phục bằng lưỡi kiếm của đao phủ" (Louis Aragon). Mía mai thay, những lời lẽ này lại do chính quyền Yên Bái khắc ghi khi xây dựng khu di tích này từ 1991 đến 2002.

[1] *Pierre Marie Antoine Pasquier, Toàn quyền từ 1926 đến 1934.* [2] *Commission criminelle*

Những ngày 6, 8 và 9/10 vừa qua, toà án Hà Nội và Hải Phòng đã xử và tuyên án 9 nhà dân chủ trong nước, tất cả là 32 năm tù giam và 27 năm quản thúc.

Các anh phạm tội gì ? Yêu nước cao độ, thương dân hết mức; xót xa vì Tổ quốc mất đất, mất biển, mất đảo; phần uất vì chính quyền khuất phục bọn bành trướng, căng biểu ngữ: "Tham nhũng là hút máu dân; lạm phát tăng giá là giết dân; mất đất, biển là có tội với tổ tiên; đảng cộng sản hãy thực thi đa nguyên đa đảng !" là phạm tội (!), là xâm phạm an ninh (!), là vu cáo bôi xấu chế độ, để bị tù và quản thúc từ 10 năm đến 4 năm ư ?

Thế thì gần hết cả xã hội này phải vào tù hết ! Luật pháp nào, nền tư pháp nào cho phép xử án kỳ quái đến vậy ! Ở thời kỳ đổi mới, hội nhập quốc tế rồi sao lại có thể có những phiên tòa ngang trái đến vậy ? Rồi còn chuyện xử "công khai" mà dân không được vào dự ! Sao mà tệ thế ? Chỉ toàn công an giả làm "dân".

Trong khi ấy họ xét xử bọn tham quan ô lại vốn là quan chức cộng sản ra sao ?

- Ông Huỳnh Ngọc Sỹ ăn hối lộ gần một triệu đôla (bằng gần 20 tỷ đồng VN), chỉ bị tù có 3 năm. Trong khi theo Luật chống tham nhũng hiện hành, ăn hối lộ 1 tỷ đồng có thể bị kết án chung thân hay tử hình. Do vậy ông Sỹ có thể bị mất đầu đến 20 lần. Nhưng không, ông Sỹ chỉ bị 3 năm tù; rồi sẽ được giảm án, ân xá..., như đi nghỉ mát ít tháng để về nhà tiêu xài thả cửa suốt đời, truyền cho con, cho cháu 3 đời không hết của. So với tội tày đình, cái án dành cho ông Sỹ chỉ như... phui bụi !

- Ông Đào Duy Quát cũng thế. Tội rất nặng. Làm chủ tịch cuộc thi

về Biển đảo, lại tuyên truyền công khai, chính thức cho chủ quyền của bành trướng của Bắc Kinh trên đảo ta, đất ta, ngay trên mạng của đảng Cộng sản Việt Nam, thì cũng được "phui bụi" nhẹ nhàng : "khiên trách" (!). Đó là chưa kể sự lấu cá, dè tiện của một phó tiến sỹ, đổ vấy lỗi cho người đánh máy vô danh "bỏ quên" 2 chữ "ngang ngược"!

Trong khi trước đây những người yêu nước chân chính, đấu tranh cho tự do, cho dân chủ của nhân dân cũng bị tù đầy với những mức cực kỳ hung bạo : 15 năm, 10 năm, 6, 5 năm... như linh mục Nguyễn Văn Lý, các bạn Phạm Hồng Sơn, Đỗ Nam Hải, Nguyễn Khắc Toàn, Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân... Họ là những công dân ưu tú, tinh hoa của dân tộc, vốn quý hiếm của Tổ quốc dấn thân cho Đại nghĩa. Rõ ràng bên khinh, bên trọng ! Bất công ! Phi lý ! Đúng là ngang ngược !

Ở các nước dân chủ, luật pháp nghiêm, "*mọi công dân đều bình đẳng*", ngang bằng nhau trước pháp luật" là một trong những *nguyên tắc cơ bản*, một *nền tảng* bất di bất dịch của chế độ. Phiên tòa nào có biểu hiện "*2 tốc độ*" - justice à deux vitesses, "*2 thước đo*" - à deux mesures, thiên vị, không công bằng, không bình đẳng là lập tức bị công luận, báo chí phanh phui, phê phán, lên án quyết liệt ngay. Vì nay bất công với người này, mai sẽ có thể bất công với ta, với anh, với chị, với bất cứ ai.

Nền tư pháp độc đảng : *1 kilôgam có thể thành 1 tạ, có thể thành 1 gram*, tùy !!!

Sự bất bình đẳng phi lý ở Việt nam còn ở chỗ khi điều tra và khởi tố các vụ quan chức cộng sản tham nhũng thì nhân nha, *ý ạch, kéo dài lê thê*, bất chấp qui định của luật. Vụ PM18 lê thê đến 4 năm, vụ

Huỳnh Ngọc Sỹ kéo dài 2 năm do thôi thúc của phía Nhật bản mới đem ra xét, còn định đánh tráo sang tội khác, nhẹ tên...

Đối với các anh chị em dân chủ, với cô Công Nhân, cô Phạm Thanh Nghiêm chân yếu tay mềm thì họ huy động cả đội quân công an, xông vào bắt **khẩn cấp**, "vì an ninh quốc gia" (!) Rõ dơ ! Rõ hèn ! Giá như đối với những kẻ phạm tội tham nhũng lớn họ cũng hăng hái, khẩn trương, coi thật sự là giặc nội xâm như họ rêu rao, để khẩn trương điều tra, xét xử, không để ngấm tôm, lũng lờ vô thời hạn, còn lật án, trị tội các nhà báo có tâm huyết.

Hiến pháp VN hiện hành ghi rõ : **mọi công dân VN đều bình đẳng trước pháp luật**. Nhưng khi cầm cân nảy mực, các quan toà, hội đồng xử án ở VN đã thiên vị, ăn gian vì theo lệnh, chỉ thị của đảng, vì Viện kiểm sát và Toà án tối cao chỉ là công cụ nằm trọn trong tay bộ chính trị độc quyền thao túng.

Một nét son trong 3 phiên xét xử 9 nhà dân chủ vừa qua là **không một ai nhận tội (!), không một ai tỏ ra ăn năn (!), cũng không một ai xin khoan hồng (!)** như nhà cầm quyền hy vọng hão. Các anh đều ngang cao đầu, công nhận đảng hoàng việc mình làm là đúng.

Nhà thơ Văn Quảng xúc động làm ngay bài thơ "**Giờ Sấm Sét**", có câu : **Các anh ! Thiên liêng Việt sử. Khép thân tù là mở cửa tương lai ! Từ hầm giam, hịch cứu nước tung bay ...**

Thầy giáo Vũ Hùng khẳng định trước toà tự mình chế tạo biểu ngữ lớn, với nội dung tự mình nghĩ ra, nêu cao khí phách một nhà sư phạm gương mẫu, dạy cho quan toà và bộ chính trị một bài học sinh động về yêu nước mình và thương dân mình.

Vì nhà cầm quyền mà không yêu nước, người xử án mà cầm cân nghiêng lệch, đều là hư hỏng, "mất dạy", phải được dạy dỗ cho nên người yêu nước, lương thiện, ngay thẳng, không nên bỏ sót ai.

Có lẽ vì bệnh "lười học", tự mãn mà chính quyền độc đảng lần nữa, e ngại chưa dám đưa ra xử các nhà dân chủ Lê Công Định, Nguyễn Tiến Trung ...

Lệ thuộc Trung Quốc từ bao giờ

*****

Ngô Nhân Dụng 08-10-2009

Tổ tiên người Việt chúng ta bắt đầu bị vua quan người Hán cai trị từ năm nào? Có sử gia coi nước Nam Việt của ông Triệu Đà hoàn toàn là của người Tàu; kinh đô nước này ở Phiên Ngung thuộc thành phố Quảng Châu, tỉnh Quảng Đông bây giờ. Do đó có thể coi năm 208 trước Công nguyên, khi Triệu Đà chiếm nước Âu Lạc, là bắt đầu thời kỳ Bắc thuộc. Nhiều sử gia coi Nam Việt cũng là một nước của người Việt, chính ông Triệu Đà khi tới đã "được đồng hóa" theo phong tục bản xứ. Phần lớn nước Nam Việt nay đã mất, các tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây đã hoàn toàn bị Hán hóa, chỉ còn nước Việt Nam ngày nay là giữ được "tộc phả" của giòng giống Việt. Như vậy thì khi quân Hán chiếm nước Nam Việt, năm 111 trước Công nguyên, mới bắt đầu thời Bắc thuộc.

Gần đây có những sử gia như Lê Mạnh Thát lại coi thời kỳ lệ thuộc người Trung Hoa chỉ bắt đầu từ năm 43 Công nguyên. Đó là năm Hai Bà Trưng bị thua và Mã Viện bắt đầu áp dụng chính sách cai trị "tróị buộç" (dĩ thắng nhi trị - dùng thừờng mà trị). Trước đó, xã hội VN từ thời Hùng Vương vẫn không thay đổi, dân sống dưới quyền các lạc hầu, lạc tướng, các ông vua Nam Việt hay các thái thú, thứ sử nhà Hán chỉ đóng vai thu thuế nộp cống tiến về Tàu mà thôi.

Chắc giống như nhiều người Việt không chuyên nghiên cứu lịch sử, chúng tôi thích cách nhìn của Lê Mạnh Thát, hoàn toàn với lý do tình cảm. Bởi vì cứ nghĩ thương tổ tiên mình, muốn cắt cụt làm vào cảnh nô lệ chậm được ngày nào tốt ngày đó!

Ông Lê Mạnh Thát mới bị cách chức viện trưởng Viện Phật học Vạn Hạnh, để hai vị sư bị gọi là "quốc doanh" lên thay. Không biết có phải vì sử gia tu sĩ này đã phạm lỗi quá yêu nước, đem cắt ngắn thời kỳ Bắc thuộc hơn một trăm năm, mà mất chức hay không! Có người nghĩ như vậy, vì trong dân chúng Việt Nam bây giờ nhiều người cũng đang lo mối đe dọa lệ thuộc Trung Quốc. Tất cả những vụ thác Bản Dốc, ải Nam Quan, huyện Tam Sa, các phong trào phản đối về các quần đảo Hoàng Sa,

Trường Sa, vụ Bô-xít, cho thấy lòng dân đang phẫn uất về một tình trạng lệ thuộc có thật, không thể phủ nhận được. Có những website của chính phủ Việt Nam "của mình nhưng do Trung Quốc phụ trách" viết theo quan điểm Bắc Kinh. Tờ báo mạng tiếng nói chính thức của đảng Cộng sản Việt Nam thì đăng cả bản tin Hải quân Trung Quốc diễu võ dương oai, đương nhiên coi Hoàng Sa, Trường Sa là của người Tàu! Người Việt cũng đang tự hỏi trong thế kỷ 20 nước ta bị lệ thuộc Cộng sản Trung Quốc bắt đầu từ năm nào? Từ thời ông Nguyễn Tấn Dũng, ông Lê Khả Phiêu, hay Nguyễn Văn Linh? Hay là bắt đầu từ xa hơn nữa?

Ông Tống Văn Công là một đảng viên cộng sản với 50 tuổi đảng mới viết một lá thư chân thành, trong đó ông công nhận đảng của ông có những lỗi lầm đối với lịch sử. Hai sai lầm mà ông nêu lên là, từ thập niên 1950 đã "Nhằm đồng minh giai đoạn là đồng minh chiến lược, trong khi Bắc Kinh từ đầu đã có ý đồ bành trướng của chủ nghĩa Đại Hán," và "Đường lối cách mạng uốn dần theo ý thức hệ cộng sản."

Chúng ta rất kính trọng tấm lòng chân thành của ông Tống Văn Công.. Nhưng nhận xét của ông về hai lỗi lầm của đảng Cộng sản vẫn chưa thấu đáo.

Nói rằng "Bắc Kinh từ đầu đã có ý đồ bành trướng của chủ nghĩa Đại Hán" là không đúng. Mao Trạch Đông không yêu thương gì dân Hán. Nếu biết thương, ông ta đã không thi hành những chính sách làm chết vài chục triệu người Hán mà không thấy ghê tay từ cuối thập niên 1950, sau đó mười năm lại đưa ra các chính sách giết thêm vài chục triệu người Hán nữa. Lý tưởng của Mao Trạch Đông không phải là Đại Hán mà là làm cách mạng vô sản thế giới. Ông ta luôn luôn hô hào "chủ nghĩa quốc tế" và chống đối "chủ nghĩa quốc gia" kịch liệt. Khi tiến phái đoàn 40 cố vấn TQ đầu tiên sang VN năm 1950, cả Mao Trạch Đông nhắc các cố vấn này chuyện ngày xưa Mã Viện đã sang đánh chiếm VN và người Việt còn thù ghét lắm. Và sau đó Lưu Thiếu Kỳ ủy lạo đoàn cố vấn quân sự cũng kể

chuyện Mã Viện và nhắc nhở như vậy. Họ đều khuyên các cố vấn phải tuân thủ “chủ nghĩa quốc tế” trong khi làm nhiệm vụ cách mạng ở VN.

Hồ Chí Minh cũng chọn “chủ nghĩa quốc tế” giống Mao. Ông Hồ là người lãnh đạo đảng Cộng sản và chính phủ kháng chiến Việt Nam lúc đó, và ông hoàn toàn đồng ý với Mao Chủ Tịch. Cho nên không thể nói Hồ Chí Minh đã chọn “nhằm đồng minh giai đoạn là đồng minh chiến lược.” Trung Quốc lúc đó không phải chỉ là “đồng minh chiến lược” của Cộng sản Việt Nam mà có một địa vị còn cao hơn nữa. Đó là đồng minh trong ý thức hệ, trong tư tưởng, trong đường lối, chính sách, trong tất cả mọi mặt. Theo Oliver Todd thuật lại, Hồ Chí Minh từng nói rằng ông không thấy cần phải viết sách gì để phát triển chủ nghĩa Cộng sản nữa, vì tất cả mọi điều cần viết thì đã có Mao Trạch Đông viết hết rồi.

Trên đời có nhiều hình thức nô lệ, không có thứ nào nguy hiểm bằng nô lệ về tư tưởng. Vì khi đã quyết tâm theo một ý thức hệ của người khác rồi thì họ bảo gì cũng phải nghe, vì họ có thể giải thích mọi hành động theo đúng ý thức hệ. Con đầu tổ cha là đã bóc lột mình, vợ tổ cáo chồng đã hãm hiếp mình, việc nào cũng có thể biện minh bằng ý thức hệ cả. Đồng minh chiến lược cũng có khi thay đổi được. Đồng minh trong tư tưởng thì không thể đổi, trừ khi chính mình tuyên bố từ bỏ ý thức hệ đó.

Chúng ta có thể rộng lượng nghĩ rằng Hồ Chí Minh chỉ “giả bộ” theo ý thức hệ Cộng sản thôi, còn trong hành động ông vẫn theo hướng khác để khỏi bị lệ thuộc Trung Quốc. Cho nên, phải nhìn vào hành trạng của chính ông mới biết thực tình Hồ Chí Minh có bị Mao Trạch Đông lừa lái hay không.

Ông La Quý Ba là “đại diện liên lạc” đầu tiên của Cộng sản Trung Quốc với Việt Nam, sau khi Hồ Chí Minh sang Bắc Kinh vào tháng giêng năm 1950 xin viện trợ. Sau này La Quý Ba được đưa lên làm tổng cố vấn rồi làm đại sứ. Hồi ký của La Quý Ba kể ngày 14-10-1950, Hồ Chí Minh viết cho Mao bức thư cảm ơn các cố vấn Trung Quốc, “Chúng tôi đã thắng lợi hoàn toàn trong chiến dịch Thất Khê, Cao Bằng. Nguyên nhân lớn nhất của thắng lợi này là sự viện trợ tận tình của Đảng Cộng sản Trung Quốc, Đảng Cộng sản Liên Xô, các đồng chí Vân Nam, Quảng Tây, Quảng Đông.” Và Hồ Chí Minh nhấn mạnh: “Tóm lại, tôi nghĩ rằng thắng lợi này là thắng lợi của đường lối

cách mạng, quốc tế chủ nghĩa của Mao Trạch Đông.”

Trong các trận Thất Khê, Cao Bằng có hơn một ngàn thanh niên Việt Nam anh dũng hy sinh. Hồ Chí Minh coi đó là một “thắng lợi của đường lối cách mạng, quốc tế chủ nghĩa của Mao Trạch Đông.” Cũng giống như khi về ở Hang Pác Bó sau mấy chục năm xa quê hương, Hồ Chí Minh đã đem một ngọn núi và một con suối nguồn của sông đặt tên theo tên Karl Marx và Lenin. Lòng ông ta lúc nào cũng hướng về chủ nghĩa quốc tế cộng sản.

Hồi ký của La Quý Ba kể rằng mùa Đông năm 1951 Hồ Chí Minh một lần nữa lại bí mật đến Bắc Kinh. La Quý Ba đã theo Hồ tới yết kiến Mao Trạch Đông tại Di Niên đường, “Người gặp Mao Chủ Tịch như anh em xa cách lâu ngày....” Trong cuộc gặp gỡ đó, La kể, Hồ Chí Minh xin với Mao Trạch Đông chỉ thị cho La Quý Ba “khi tham gia hội nghị Bộ Chính trị Trung ương của chúng tôi” đừng “quá thận trọng, quá khiêm tốn” mà hãy “nêu nhiều ý kiến hơn.” Sau đó, Mao, Lưu Thiếu Kỳ, Chu Đức nói chuyện riêng với La Quý Ba cũng nhắc nhở La phải “nêu nhiều ý kiến, giúp đỡ nhiều hơn đối với họ.”

Đọc hồi ký này mới biết là Hồ Chí Minh đã mời La Quý Ba tham dự các cuộc họp của Bộ Chính trị đảng Cộng sản Việt Nam. Đây là một hành động hiểm khi xảy ra, vì Bộ Chính trị là cơ quan quyết định tất cả mọi việc trong đảng, trong chính quyền. Vào thế kỷ 19 khi quân Pháp đánh chiếm Việt Nam trong hơn 20 năm, một điều họ đòi hỏi là viên khâm sứ Pháp phải có quyền tham dự các cuộc họp của Cơ Mật viện trong triều đình Huế. Tám mươi năm sau, Hồ Chí Minh tự ý tặng cho cố vấn Trung Quốc đặc quyền đó. Nếu không phải vì tình đồng chí cùng theo đuổi một cuộc cách mạng thế giới thì không ai làm như vậy. Ông Hồ lúc đó là chủ tịch đảng, chủ tịch nước, những việc ông làm là khuôn phép cho các đồng chí cấp dưới noi theo.

Xin nhắc đến một thí dụ khác trong hành trạng của ông Hồ. Khi cuộc Cải cách Ruộng đất được phát động theo từng bước đúng bài bản của các cố vấn Trung Cộng, Hồ Chí Minh có lúc muốn tha chết cho bà Nguyễn Thị Năm, một địa chủ đã có công cứu giúp nhiều lãnh tụ Cộng sản Việt Nam, có con đi bộ đội và đã hiến của cải cho kháng chiến. Ông Hồ là chủ tịch nước, ông có quyền ân xá. Ông họp cả Bộ Chính trị để bàn việc đó. Nhưng cuối cùng ông đã không dám ân xá cho một phụ nữ có công

với tổ quốc VN. Chỉ vì một cố vấn Trung Quốc nói: “Con hồ đực, hay hồ cái, con nào cũng ăn thịt người!”

Người đứng đầu một chính phủ, đứng đầu một đảng ở cấp quốc gia, mà không dám làm trái lời một cố vấn Trung Quốc cấp huyện. Trong lịch sử chưa thấy người nào nhịn nhục đến như thế. Vì khi đã nô lệ về tư tưởng, thì sẽ bị ràng buộc trong tất cả mọi hành động.

Có thể nói Lê Duẩn đã phản ứng ngược lại, sau năm 1975 quay đầu theo Liên Xô, chống Trung Quốc đến độ cực đoan cũng vì phần uất vì đã thấy Hồ Chí Minh phải nhịn nhục với các cố vấn nhiều quá. Nhắm mắt theo Trung Quốc là dại, chống đối một nước lớn láng giềng đến độ viết cả vào Hiến pháp, đi theo một cường quốc ở xa, lại càng dại dột hơn. Đến năm 1992, sau khi Liên Xô đã sụp đổ, phái đoàn Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười, Phạm Văn Đồng sang Thành Đô xin thần phục trở lại thì lúc đó chính quyền Trung Quốc cũng không còn theo “chủ nghĩa cách mạng quốc tế” của Mao Trạch Đông nữa rồi. Lúc đó ở Bắc Kinh họ rất mừng vì “chủ nghĩa Đại Hán” đã thực sự trở thành quốc sách, họ có cơ hội thực hiện ngay. Khi ông Lê Khả Phiêu sang Tàu xin tái lập một “Quốc tế Cộng sản” mới thì các đồng chí Trung Quốc đã cảm ơn và từ chối! Chủ nghĩa Đại Hán không cần đến thứ chiêu bài lỗi thời đó nữa.

Vậy thì trong thế kỷ 20 nước ta bắt đầu chịu lệ thuộc Trung Quốc từ năm nào? Từ năm 1992 hay là từ năm 1950? Chắc các sử gia sau này sẽ còn bàn mãi. Nhưng người Việt Nam đang sống trong cảnh lệ thuộc đó thì không quan tâm đến chuyện nó bắt đầu từ bao giờ. Cả nước chỉ mong tìm cách làm sao chấm dứt cảnh lệ thuộc đó mà thôi.

<http://www.nguoi-viet.com>

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

**Xin vui lòng tiếp tay
phổ biến bán nguyệt**

san này cho **Đông**

kia... Để rồi cuối cùng là... “mong các đồng chí sẽ thế này, thế nọ”

Góobachốp, một Eltsine trên bầu trời Việt Nam.

Xin lỗi ông Tổng Văn Công

TÔI PHẢN BIỆN

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tô Hải, Du kích ký 20, 29-09-2009

bào tại quốc nội

Nhạc sĩ Tô Hải nhận định “Hai bài viết của Trung tướng Đặng Quốc Bảo và Thiện Ý Tổng Văn Công lý luận rất dờ dãi dòng. Cuối cùng chẳng đưa ra một cái gì tốt cho dân tộc. Vẫn chỉ là để bảo vệ cái ghế của đảng cộng sản.”

Bình luận gia Nguyễn Minh Cần nhận định: “Trung tướng Đặng Quốc Bảo và Tổng Văn Công là những người cấp tiến. Có tư tưởng tiến bộ nhưng vẫn không thoát khỏi quan niệm cũ của cộng sản. Biết bao nhiêu quốc gia đã sống dở, chết dở vì chủ nghĩa cộng sản”.

Chờ mãi không thấy ai lên tiếng, tớ đành... “múa riu qua mắt Đảng viên kỳ cựu” mà phản biện một phần những tài liệu của các ông Đặng Quốc Bảo, Tổng Văn Công được các trang mạng đăng đi đăng lại và được ông (hay bà Tâm Việt nào đó) “oánh” tui bại, đội cho các cái mũ chết người trên báo QĐND như sau:

Tớ đặc biệt chú ý, đọc đi, đọc lại các bài “luận án” có một không hai của hai ông và thấy càng sáng tỏ... Sau một rừng phân tích, phản biện, tổng hợp từ lý luận đến thực tế, hai ông đều tỏ rõ thái độ lập trường của một ĐẢNG VIÊN KỶ CỰU CỦA “ĐẢNG NGÀY XƯA” ĐANG CỐ GẮNG GIÚP ĐỠ, VẠCH ĐƯỜNG CHO “ĐẢNG HÔM NAY” LÀM SAO HOÀN THIỆN MÌNH ĐỂ TIẾP TỤC LÃNH ĐẠO DÂN TỘC.... tới xã hội công bằng, ấm no, hạnh phúc...

Giấy trắng mực đen còn đó... ông Đặng Quốc Bảo thì... “kính gửi” các người đàn em đang lãnh đạo các ông rằng “các chú sai thế này, sai thế nọ... rằng thì là... ný nuận thế này nhưng thực tế phải thế

...Còn ông CÔNG thì vào đề ngay bằng cái tít “ĐỔI MỚI ĐẢNG TRÁNH NGUY CƠ SỤP ĐỔ”!?

Mục đích các bài viết của các ông rõ ràng muốn Đảng không sụp đổ mà “mách nước” cho các đàn em của các ông phải làm thế này, phải... sửa thế nọ... và nổi bật nhất vẫn là đề cao công lao to lớn của Đảng trong “quá khứ oai hùng”, có công với dân với nước nên được dân tin cậy (!)... Còn những cái sai dù sai hơn cả CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT, tịch thu đất đai, nhà cửa, xí nghiệp tư nhân, đẩy hơn 3 triệu đồng bào vào con đường của một dân tộc bị di cư về phía “kẻ thù”, không bao giờ có thể hòa giải được... thì các ông... lờ tịt... mà chỉ nói đến cái sai trước mắt là hai nạn “ngoại xâm” và “nội xâm”... Ngay cả những cái “thế mạnh” và “thế yếu” mà Đảng của các ông đang cần phải phát huy và sửa chữa... do các ông nêu ra thì cũng đầy mâu thuẫn! Tôi có thể cãi nhau với các ông mặt đối mặt cả ngày, cả tháng, cả năm. Vì thưa các ông:

1- Các ông vẫn dựa trên phương pháp luận của những người “được phép nói” mà không sợ bị bắt nạt, bị lên tivi, nhận tội... vì rõ ràng là các ông đang góp ý xây dựng Đảng để... “Đảng sẽ cùng dân tộc đồng tiến tới tương lai vô cùng xán lạn” (trích câu kết luận của ông Công trong bài “Đổi mới Đảng để tránh nguy cơ sụp đổ”).

Chẳng hiểu sao mà đọc chỉ riêng cái tít và câu kết này thôi mà nhiều người lại có thể đưa các ông lên tận mây xanh của bầu trời cách mạng triệt để?? mà đăng đi đăng lại nhiều lần trên các trang mạng (?!), không một lời phê phán, bắt bẻ để đến nỗi nhiều người nhẹ dạ cả tin hua-ra các ông như thế... đã xuất hiện một

2- Các ông lên án các chính sách “đổi mới nửa vời” và mách nước nên “từ bỏ vĩnh viễn Chủ nghĩa Xã hội” và “đổi mới toàn diện” vì còn giữ cái đuôi này thì càng “khủng hoảng về ý thức hệ”.... bằng... chính cái ý thức hệ không những đang khủng hoảng mà đã bị cả thế giới vứt vào sọt rác của lịch sử từ lâu rồi, nghĩa là cả thế giới và toàn dân Việt Nam đã biết hết cả rồi. Các ông là những người “nói hộ” cho đa số thâm lạng mà thôi. Còn với hàng chục triệu nạn nhân của của chủ nghĩa cộng sản (cả mới lẫn cũ), trong đó có cá nhân tôi thì, dù các ông có kể ra 3 hay 4 hay 5 hay 1000 “thế mạnh” của Đảng, cũng chỉ là những lý lẽ cù nhầy của những người đang cố ngoi đầu khỏi đầm lầy khủng hoảng ý thức hệ, cố bảo vệ những gì đã bị thực tế vạch trần ra là một... tà giáo, có tội với cả loài người chứ chẳng riêng gì với dân tộc Việt Nam, không hơn, không kém! Hơn nữa “Đảng ngày nay” làm gì có cái ý thức hệ gì mà theo? Mác-xít ư? Mao-ít ư?... Tư bản chủ nghĩa đồ ư? Chúng có là ông Công còn ngày thơ (hay già vờ) như thời ông Góobachốp tuyên bố “Perestroika và Glasnost chính là để có nhiều chủ nghĩa xã hội hơn!”....? Và đến khi, chủ nghĩa xã hội sụp đổ tan tành thì ông ta lại nói khác...! (Nói gì thì cả thế giới đều biết sau “cái hôn tử thần” tặng Honécckơ trước giờ ông ta ra thẳng sân bay, bay về Máxcova!)

“Chủ nghĩa cộng sản là không thể thay đổi mà chỉ có...loại bỏ!” Lời tuyên bố của Eltsine này chắc hai ông không thể không biết! Tôi mong các ông nói dzậy mà không phải dzậy y như ông Góoc-ba thì may cho dân ta biết mấy!

Nhưng tôi hoàn toàn thất vọng khi đọc đến phần mách nước cho Đảng của ông Công:

1- Đổi tên Đảng (như Đảng đàn em Campuchia), và cho phép đảng Xã hội và Dân chủ (chắc không phải đảng Dân chủ của ông Hoàng Minh Chính) được hoạt động trở lại.

2- Trở lại Hiến pháp năm 1946! Riêng điều 4 của Hiến pháp hiện

nay ông Công xử dụng những cụm từ rất lạ (như “tàu lạ”) là... “luật hóa điều 4”!!? Chắc ông lo có nhiều đồng chí mới của ông... tự sát thật!

3- Riêng vấn đề ĐA ĐẢNG thì ông lại có cái sáng kiến đa đảng kiểu lạ đời: “Đảng ta nên học tập đảng Xã hội Pháp năm 1920, tách ra thành hai đảng (!). Một đảng “đổi lập” có tên gì đó để thành lập một đảng đối lập (!?)” v.v. và v.v... Mà càng đọc càng thấy đúng là ông Công đang khủng hoảng về ý thức hệ thật sự! Phải chăng ông vẫn muốn cầm chắc cái ghế 50 tuổi Đảng của ông trong tay để... may ra

Tiểu thay, tới giờ, vẫn chưa có ai phản biện cả cái mớ lý luận dài dòng nhưng cực kỳ khủng hoảng này, kể cả lập trường, động cơ của các vị đang muốn “đổi mới Đảng để tránh nguy cơ sụp đổ” (tên bài viết của ông Công) đã công khai và minh bạch cái góp ý đổi mới lạ lùng này cả!

Dù sao, tớ cũng xin hoan nghênh các ông ấy đã mạnh dạn nêu ra cái thực trạng kinh tế chính trị của nước ta và đều khẳng định PHẢI TỪ BỎ VĨNH VIỄN CHỦ NGHĨA XÃ HỘI, vạch ra hai cái họa NỘI XÂM và NGOẠI XÂM, không nể nang, sợ hãi. Nhưng LÀM GÌ ? LÀM THẾ NÀO? thì tớ hoàn toàn thất vọng, trừ khi... trước khi phản biện các ông ấy cho ra một bản tuyên bố đại khái như sau:

“Chúng tôi, có tên sau đây..., tuổi đảng, tuổi đời... chức vụ... địa chỉ.... “Trước tình hình.... 1, 2, 3, 4... nay tuyên bố: Đảng đang nắm chính quyền “đương thời mắc nhiều sai lầm nghiêm trọng như A, B, C...., nay cùng “tuyên bố LY KHAI KHỎI ĐẢNG để được trở về đứng trong “HÀNG NGŨ NHÂN DÂN, Và không chịu trách nhiệm gì “VỀ MỌI CHỦ TRƯỞNG CHÍNH SÁCH CỦA ĐẢNG CẦM QUYỀN NỮA” rồi góp ý trên cương vị một công dân VN yêu cầu đảng và Nhà nước...A, B, C, D...” Rồi cùng ký tên...

Đó mới là điều, tớ, một kẻ “lục bát tông tâm” trước tình hình đất nước, mơ ước nhìn thấy những năm tháng cuối đời. Lúc ấy, tớ mới thấy tin tưởng là đã có những cái ĐẦU

TÀU có thể kéo cả nhân dân ta đi về một “tương lai xán lạn” thật sự...
<http://langdu126.multiply.com/jour>

IDS tự đóng cửa để mở ra một xã hội dân sự .....Blogger Đinh Tấn Lực 23-09-2009.....

nall/item/119

Kahlil Gibran (1883-1931), trong quyển Lời Thiêng (The Prophet, 1923. Bản chuyên ngữ của Trần Văn Điền, nxb An Tiêm, 1973), đã liệt kê 9 Điều khổ của Dân tộc. Trong đó, điều khổ thứ 6 là: “**Khổ cho dân tộc (nào có một chính quyền) lấy chính trị làm xảo kế, lấy triết học làm khoa lừa bịp, lấy kỹ nghệ làm giai đoạn vớ vẩn**”. Không một ai giải thích nổi vì đầu tư thơ này của một thi hào Li-băng từ gần một thế kỷ trước lại vận vào đất nước CHXHCN Việt Nam suốt mấy thập kỷ qua.

Chủ nghĩa Mác-xít-Lêninnít, nếu không phải là một khoa lừa bịp thì nhân loại đã chẳng đồng loạt đảo thái nó trước khi lật trang lịch thiên niên kỷ mới. Nhà máy giấy Bãi Bằng, nhà máy thép Thái Nguyên, nhà máy dệt Nam Định... tuần tự cho tới nhà máy lọc dầu Dung Quất, đã chẳng là thứ kỹ nghệ và vớ vẩn giai đoạn đó sao?

Còn các xảo kế chính trị? Người Việt đã tốn bao nhiêu giấy mực, và cả máu xương, để viết về giai đoạn Cướp Chính quyền, mở đầu cho các “chính sách” **Cải cách Ruộng đất, Tem phiếu hộ khẩu, Chống Mĩ cứu nước, đốt sách miền Nam, diệt tư sản, tù cải tạo...** thậm chí, cả đổi mới, cởi trói, rồi kinh tế thị trường theo định hướng XHCN... kéo dài cho tới thời báo chí “lề phải”, blogger “thiếu thuế”, hạ màn sắt, cắt màn tre, kẻ tường lừa... hôm nay?

Xuyên qua nửa thế kỷ nổi trôi vận nước từng **bóp nghẹt sức tiến của Dân tộc**, đặc tính “trước sau như một” của nền tảng **xảo kế chính trị** còn sót lại đó có thể gút gọn trong vài 4 lĩnh vực: **Chính sách tinh thể – Giáo dục ngu dân – Thông tin một chiều – Chuyên chính bạo lực**. Tất cả đã được thể chế hóa bằng các Nghị quyết, Nghị định, Quyết định...

Vừa mới được đưa vào sử dụng là **Quyết định 97** của Chính phủ (về danh mục các lĩnh vực được phép nghiên cứu và cấm các tổ chức nghiên cứu khoa học công bố phản biện công khai), mà theo Viện Nghiên cứu IDS, chính là một cái bẫy.

Về mặt thuật ngữ, tác giả Nguyễn Ngọc cho rằng các cụm từ khóa trong

quyết định này “thể hiện tính chuyên chế, độc đoán, một chiều trong việc ban hành văn bản quy phạm pháp

luật”. Ở xứ này, các QĐ đều nằm trên Luật, trong khi “Luật của Việt Nam vẫn lẻo đẹo theo sau cuộc sống. Điều đáng buồn, nó lẻo đẹo để bám chân ngáng cản người dân”.

Xét về động cơ, blogger Mạnh Cường cho rằng QĐ 97 ra đời là để giữ ổn định trước một tình thế “khủng hoảng xã hội đang diễn ra, tệ nạn xã hội và các mâu thuẫn giữa các cá nhân và cả trong và ngoài nước đang tồn tại, trình độ tổ chức quản lý của nước ta còn yếu kém, các thể lực nước ngoài... những thứ mâu thuẫn, chưa thống nhất, không hoàn thiện... mà không có hướng giải quyết dứt điểm nào... hiện trạng các vấn đề của xã hội không quản lý được”, cũng không loại trừ là sự ổn định này nhằm “giữ cái ghế của mình, đây là lợi ích về cá nhân của Thủ tướng và tính tạm thời của xã hội đất nước...”.

Trên bề nổi mục tiêu, QĐ 97 được Chính phủ ban hành là nhằm cấm tiết mọi phản biện của các tổ chức nghiên cứu khoa học, và theo blogger Đông A, nó “thể hiện sự yếu thế của chính quyền về khả năng phản biện lại phản biện, cũng như khả năng chứng tỏ tính đúng đắn của các chính sách và hoạt động của mình một cách minh bạch và tường minh”.

Còn về tầm nhắm sâu xa, TS Vũ Quang Việt đã giải mã là: “tùy trường hợp mà họ sử dụng quyết định này để chặn đứng, để hạ bệ người nào, hoặc bỏ tù ai đó”. Có lẽ đây không chỉ là tầm nhắm sâu xa, mà còn là chính yếu. Một kiểu nâng cấp đại trà: Mỗi trí thức VN đều là một người tù dự khuyết chăng? Đỡ mắt công rà soát hồ sơ nộp thuế của từng người chẳng

***

Chỉ 24 giờ trước khi QĐ 97 có hiệu lực thi hành: “Ngày 14-09-2009, Hội đồng Viện (Nghiên cứu Chiến lược) IDS đã họp phiên toàn thể, quyết định tự giải thể để biểu thị thái độ dứt khoát của Viện đối với QĐ 97”.

Không ai đoán chắc rằng đây là lần đầu tiên trong lịch sử cận đại, giới trí thức Việt đã đồng loạt Biểu Thị Thái Độ Dứt Khoát như thế. Chỉ biết, Quyết Định Tự Giải Thể này đã vang dội khắp nước, lan ra cả nước ngoài,

âm hưởng không khác gì quả bom trên đảo Nhật hồi cuối thế chiến II.

Đa phần các ý kiến đều kết luận rằng QĐ 97 xúc phạm đến tập thể trí thức VN, biến trí thức VN thành công cụ, không riêng gì IDS. Nhiều ý kiến nêu cả mối liên hệ đến những quyết định hay thông tư khác, đặc biệt là của Bộ TT-TT, nhằm đề bẹp tiếng nói phản biện của báo giới và bloggers, không riêng gì giới nghiên cứu khoa học. Lại có người cho rằng nhà cầm quyền VN bắt chước Trung Quốc đến mức quá lố: “Đàn áp như vậy thì khó che đậy được bộ mặt của nhóm (cầm quyền) hiện nay”. Có người còn đặt vấn đề xa hơn bằng một câu hỏi treo lủng: “QĐ 97 vi phạm hiến pháp VN?”, khiến Bộ Tư pháp phải (nhân danh sự ủy quyền của Thủ tướng) vội vàng ra văn bản phân bua.

Nhìn chung, hầu hết các phản ứng ở trong và ngoài nước đều cảm phục và đồng tình với sự phản đối của IDS, tuy rằng vẫn có đó đây một số ý kiến không đồng nhất về mức độ bày tỏ thái độ tập thể của IDS. Có người tỏ ý tiếc: Giá mà IDS chỉ lên tiếng phản đối QĐ 97, nhưng đừng với giải thể. Lại có người nghĩ rằng, tốt hơn IDS chỉ nên tuyên bố tạm ngừng hoạt động cho tới khi QĐ 97 bị bãi bỏ...

Cũng không ít người, nhân vụ việc phản đối của IDS, đã có cùng một nhận định về sự chuyển hướng của tiến trình thay đổi cần thiết cho VN. Tiêu biểu là ý kiến của nhà báo Nguyễn Giang (BBC), cho rằng đó là “dấu chấm hết của xu hướng tự tìm tòi các giải pháp gợi mở cái tổ chính sách từ bên trong hệ thống chính trị-kinh tế ở Việt Nam”. Và ý kiến của ông Vũ Quốc Uy: “Con đường Cải lương như mì, tự nó không thể thành công! Và nhờ thất bại ấy, những người đi đầu trong IDS sẽ từ bỏ con đường cải lương, để tìm sang một con đường mạnh mẽ hơn, bộc trực hơn, đỡ ‘cải lương’ hơn. Và cứ thế, rất có thể (có thể thôi) các nhà trí thức ưu tú của IDS sẽ trở thành những nhà cải cách, dân chủ, tiên phong thật sự. Đó là ý nghĩa tích cực của **‘bài học mang mã số 97’**. Từ mong ước, tôi cứ mạo muội ‘hình dung’ ra như vậy”.

Nhà báo Huy Đức, trên blog Osin, đã cho thêm thông tin liên hệ: “Trước IDS, từ đầu năm 2009, các học giả Harvard và Chương trình Fulbright cũng đã thôi cống hiến cho Chính phủ những bản báo cáo hàng quý hết sức giá trị về tình hình kinh tế”. Kèm theo đó là một nhận xét đáng ngẫm: “QĐ 97 là một ví dụ đắt giá cho thấy, một khi quy trình ban hành không được phản biện công khai thì chính sách

đưa ra không những bất ổn về mặt pháp lý mà còn chứa đựng không ít rủi ro. Có thể nói là những người tham mưu QĐ này đã không tiên liệu được những tổn thất về uy tín chính trị có thể xảy ra cho người ký”.

Theo ông Vũ Quốc Uy, quyết định tự giải thể để phản đối QĐ 97 chính là “lời phản biện mạnh nhất trong những phản biện của tổ chức khoa học ưu tú này”. Tương tự, một độc giả góp ý trên blog Quê Choa của nhà văn Nguyễn Quang Lập viết rằng: “Tuyên bố này của IDS là hành động phản biện hùng hồn nhất của Viện này từ khi nó được lập ra”.

Rõ ràng, trí thức VN cả quyết, nói như nhà thơ Bắc Phong: “không thể chụm nhau làm cây kiềng”. Cũng không thể mũ ni che tai trước một nhóm người chuyên nghề tiểu xảo chính trị, nói theo nhà thơ Vũ Xuân Túu, là “dùng cái này che đậy cái nọ / dùng cái nọ che đậy cái kia / sự loanh quanh và mù mờ / đánh tráo khái niệm”.

Rõ ràng, tập thể trí thức IDS không chấp nhận trở thành “sân sau” của bất kỳ một cá nhân hay một thể lực nào, dù là ở tột cùng trên đỉnh cao của chế độ, một khi chế độ đó liên tục dồn sức kềm hãm sức tiến của dân tộc, lại còn thường xuyên hiển thị bản chất nhu nhược đốn hèn với ngoại bang trong lúc cực kỳ tàn ác với nhân dân.

Rõ ràng, xuyên qua quyết định tự giải thể, IDS đã gửi gắm đến toàn thể trí thức VN ở trong và ngoài nước một thông điệp ngắn gọn và súc tích nhất xưa giờ: Không thể nào giúp nước bằng cách cộng tác với một nhóm người chủ trương ngăn cấm phản biện, bịt miệng nhân dân để tùy tiện bán nước (có khi chỉ bằng cái giá rất hời 150 triệu đô). Cho dù không một ai trong Viện IDS từ bỏ lý tưởng giúp nước. Cho dù tự giải thể là một quyết định cực đau lòng và đòi hỏi biết bao can đảm.

*

Kahlil Gibran, vẫn trong quyển Lời Thiêng, từng viết: “Can đảm là giác quan thứ sáu tìm ra con đường ngắn nhất dẫn đến thành công”. Lòng can đảm ở đây, thông qua thái độ dứt khoát của Viện IDS đối với QĐ97, quả thật có nhiều tầng nấc, và hàm chứa biết bao bài học:

Một là, bảo vệ giá trị và danh dự của trí thức.

Hai là, công khai phản biện, thông qua các nghiên cứu nghiêm chỉnh lần thái độ dứt khoát.

Ba là, không xa rời nhiệm vụ quan sát và bản phận giống tiếng: “Chúng tôi cũng giữ quyền sử dụng tiếp các

công cụ pháp lý để bảo vệ sự trong sáng của luật pháp”.

Bốn là, tiếp tục đóng góp cho đất nước bằng nhiều phương cách hữu hiệu khác, thông qua mọi diễn đàn công/tư, hay những trang mạng độc lập có số độc giả kỷ lục trên cả nước (như trang mạng <http://bauxitevietnam.info>, chẳng hạn).

Năm là, bất ngờ phóng chiếu cho cả thế giới chiêm ngưỡng một chế độ ruồng nát không còn cách nào có thể điều chỉnh từ bên trong, khi mà lãnh đạo của nó chỉ có ưu tiên duy nhất là làm giàu bằng cách duy trì quyền thống trị.

Sáu là, bất ngờ phản chiếu cho nhân dân cả nước, thậm chí cả nước ngoài, có cơ hội so sánh những kiến nghị chiến lược bị bịt kín với những tuyên bố biện giải nhăng nhít ba hoa của các quan chức ở thượng tầng như Trương Vĩnh Trọng, Nguyễn Trọng Phúc, hay Lê Doãn Hợp và Đỗ Quý Doãn v.v...

Bảy là, minh chứng lần nữa lời nhận định của lão tướng Trần Độ nhiều năm trước đây: “Nền chuyên chính vô sản này làm tê liệt toàn bộ đời sống tinh thần của một dân tộc, làm tê liệt sự hoạt động tinh thần của nhiều thế hệ, ra sức nô dịch toàn bộ tinh thần của nhiều thế hệ, làm nhiều thế hệ con người trở thành những con rối chỉ biết nhai như vẹt các nguyên lý bảo thủ giáo điều... Nó đang làm hại cả một nòi giống”.

Tám là, mở toang cánh cổng một xã hội dân sự bằng những dòng chọn lựa nhập môn: cộng tác hay bất cộng tác – phối hợp hay bất phục tùng... Nói theo nhà văn Nguyễn Ngọc: “Hệ mặt trời sẽ không còn là hệ mặt trời, nếu như các hành tinh xoay quanh mặt trời không tuân theo quy luật vận động định sẵn”.

Chín là, khởi động một trào lưu Biểu Thị Thái Độ Dứt Khoát mới, cho trí thức, và cả nhân dân cả nước. Nói như blogger Chu Nam Cương: “Liệu IDS có là đóm lửa nhỏ trên đồng cỏ khô?”. Còn nói như nhà báo/blogger Trần Ngọc Kha: “Thực sự là thời khoá làm Thủ tướng của ông Nguyễn Tấn Dũng đang có nhiều cái sai, rất sai, khiến cho dân chúng rất bất bình. Tôi mà ở cương vị ông ta như thế, tôi đã từ chức từ lâu rồi. Thế mới còn liêm sỉ con người!”.

***

Điều thổ thứ 9, vẫn theo Kahlil Gibran trong Lời Thiêng: “Khổ cho dân tộc khi vị hiền triết câm lặng, khi nhà vô địch mù lòa, khi kẻ biện giải ba hoa”.

Dân ta từng khổ với một nhà vô địch mù lòa, với lăm tay biện giải

những nhít ba hoa... Nhưng, chúng ta vẫn còn đây những vị hiền triết nhất định Biểu Thị Thái Độ Phân Biệt Dứt Khoát, nhất định không để lũ vô địch mù lòa và đám biện giải ba hoa nọ kéo cả nước xuống hố.

May mắn thay! Đáng học thay!

CÂU HỎI

của một 8x "trẻ trung, năng động, sáng tạo"

.....Việt Thắng 07-10-2009.....

dinhtanluc.multiply.com

Kính gửi các bác Ban Biên tập Bauxite Việt Nam,

Trong bài viết của mình cháu sẽ viết về sự thay đổi trong cảm nhận của cháu về thời cuộc, sau một số sự kiện gần đây, nhất là việc nhà nước cho phép dự án bauxite Tây Nguyên, từ góc nhìn một thanh niên thuộc thế hệ 8x, cái "thế hệ vàng", cái thế hệ "trẻ trung, nhiệt huyết, năng động, sáng tạo, đột phá, mạo hiểm, dám nghĩ dám làm", vân vân và vân vân.

Cháu biết đây là những từ sáo rỗng (clické) và quá nhảm (nhất là cái từ 8x). Nhưng cũng giống như nàng Anna Karenina chính vì căm ghét giả dối nhưng bắt lực với nó, mà tìm thấy sự vui thích trong việc giả dối lại với xã hội quý tộc đạo đức giả, các bác cho phép cháu mở đầu bài viết bằng những từ như vậy, âu cũng là một cách đùa bỡn lại cái xã hội giả dối chẳng kém gì cái xã hội của Anna Karenina, mà có khi còn hơn thế nữa.

Giả dối từ đối ngoại với việc phô diễn cho dân 16 chữ vàng... mà "Láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai" và bốn tốt... nước sơn (gần đây nghe nói lại thêm hạt xoàn gì đó, nhưng chắc chỉ là nhựa thôi, vì Trung Quốc làm hàng giả có tiếng mà) trong khi quân thù nó đang làm le xâm chiếm mình; đến đối nội, nào đây đó của dân, nào dân chủ, nào tự do ngôn luận, nào sống và làm việc theo pháp luật. Cháu không cần phải nhắc lại nữa, những

vụ việc gần đây đã đủ để nói lên chúng ta đang sống trong những giờ phút lịch sử chói lọi như thế nào, như việc ông Huỳnh Ngọc Sĩ chỉ bị xử ba năm tù vì... nhân thân tốt, mà nhiều người cho là quốc nhục; việc ông Đào Duy Quát chỉ bị phạt 30

triệu đồng dù đưa tin thất thiệt cho Việt Nam ngay trên trang web của Đảng Cộng sản – mà nhiều người tự hỏi không biết vô tình hay cố ý, việc Tòa án nhân dân Tối cao đề nghị Tiến sĩ Luật Cù Huy Hà Vũ nhận lại Đơn khởi kiện Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, khiến nhiều người đặt câu hỏi phải chăng Thủ tướng thì đứng trên pháp luật; trong khi các bloggers như chị Đoàn Trang, anh Người Buôn Gió, chị Mẹ Nấm bị bắt, phóng viên Huy Đức bị mất việc vì bài Bức tường Berlin trên blog của ông, và kinh khủng nhất, theo cháu, là báo *Du Lịch* bị tạm thời đình bản vì đăng bài "nhạy cảm" mà nghe nói là chỉ vì khẳng định chủ quyền Hoàng Sa, Trường Sa của Việt Nam, kéo theo 50 con người không lương ăn đến nay đã 5 tháng. Họ và gia đình họ đang sống chết ra sao?

Sao mà GIẢ DỐI thế? Sao mà KHỐN NẠN thế? Sao mà VÔ NHÂN TÍNH thế? Sao mà NHỤC NHÃ thế?

Đến nỗi *Asia Sentinel*, một tờ báo nước ngoài, đã viết: "Đối với những người lên tiếng chỉ trích chính quyền Trung Quốc thì chỉ có một nơi nói ra lại nguy hiểm hơn so với tại Trung Quốc nước mẹ, đó là Việt Nam." Thế giới họ nói mình thế, còn gì là quốc thể nữa? Thế có khác gì nói Việt Nam là một dạng thuộc địa của Trung Quốc? Nhất là họ lại dùng từ ngữ "mother China". Mà họ nói đúng hay là "đưa tin thất thiệt"? Làm người Việt mà không nhục khi đọc những từ ấy thì đừng làm người nữa.

Nhớ lại hồi xưa trong "kháng chiến chống Mỹ" người ta tha hồ hát: "Hương về Nam! Ai từng vô Sông Hương, từng nương Thiên Mụ, từng ngụ Đập Đá, Văn Xá, Truồi Nong", hay "Nhìn phương Nam con nước voi đầy thương nhớ, nhớ thương anh ơi!" hay "Chào em, em gái tiền phương! Oi em gái tiền phương. Hẹn gặp em giữa Sài Gòn." hay "Cả miền Nam đang gọi chúng ta đi. [...] Đi ta đi tung cánh đại bàng, hát khúc nhạc hùng giải phóng miền Nam, giải phóng Miền Nam." Hồi ấy chả ai cho là "nhạy cảm" cả. Ai có sức hát tha hồ hát. Ai có sức chửi cứ việc chửi: "Ngu nhất trên đời là tổng thống Mỹ" (thơ Trần Đăng Khoa).

Bây giờ thì khác. Hoàng Sa, Trường Sa bị cho là "nhạy cảm" khiến một số blogger bị bắt. Cuộc chiến 1979 cũng bị cho là "nhạy cảm", trong khi một tác phẩm cũng đề tài đó đường đường xuất bản nhưng là do phía... bên kia viết, với mấy chữ PR ngoài bì ca ngợi bên địch rõ ràng.

Cái thời đại này là cái thời đại gì? Thế hệ trẻ sẽ phải sống như thế này hay sao? Đây là cái gia tài mà thế hệ trẻ "trẻ trung năng động sáng tạo" sẽ được thừa hưởng?

Triết gia Bertrand Russell đã viết trong *History of Western Philosophy*: "Mối quan hệ giữa những người có trí tuệ xuất chúng với thời cuộc, trong những thời đại khác nhau thì rất khác nhau. Có những thời hạnh phúc mà họ nhìn chung là hài hòa với bên ngoài [...] Có những thời mà họ nổi loạn, cho rằng cần phải có những thay đổi triệt để, nhưng tin tưởng rằng nhờ có đấu tranh của họ mà những thay đổi sẽ được thực hiện trong tương lai gần. Nhưng có những thời mà họ đau đớn vì thế giới, và cảm thấy rằng, dù chính họ biết những gì là cần thiết, không có hy vọng gì là những thứ ấy sẽ được đem tới". Cháu chỉ là một người bình thường, chứ không phải là một người xuất chúng gì cả, nhưng ít nhất cháu cũng có cảm nhận của riêng cháu. Và dù cháu luôn cố tin rằng thời đại mình đang sống thuộc loại thứ hai, đôi khi cháu tự hỏi mình có quá lạc

quan không và phải chăng nó thuộc loại thứ ba? Phải chăng cha ông chúng cháu hy sinh xương máu để cháu sống như vậy?

Cha ông chúng cháu với bầu máu nóng, trong thời tuổi trẻ của họ, đã từng rung rung đọc “*Từ ấy trong tôi bừng nắng hạ. Mặt trời chân lý chói qua tim*” của Tố Hữu, người mà nếu không có công nghệ thông tin thì cháu sẽ không bao giờ được biết ông đã là một nhân vật đặc lực trong vụ đàn áp Nhân văn Giai phẩm, một tai họa cho biết bao nhiêu văn nghệ sỹ cấp tiến, kết quả là người thì tù tội, người thì bị tước quyền sáng tác. Cha ông chúng cháu cũng đã từng thả hồn hát “*Đảng đã cho ta một mùa xuân đầy ước vọng*”. Nhưng cháu cho rằng, trong cuộc “*Cách mạng tháng Tám*” và hai cuộc “*kháng chiến chống Pháp và chống Mỹ*”, họ từ bỏ người thân, nhà cửa, ruộng vườn, nhà máy, giảng đường, cầm súng lên đường chiến đấu, thực ra là vì độc lập tự do, vì chủ quyền đất nước, vì toàn vẹn lãnh thổ, vì truyền thống đấu tranh của người Việt Nam suốt mấy nghìn năm qua, những điều mà giờ đây đang thôi thúc chị Đoàn Trang, chị Mẹ Năm, anh Người Buôn Gió, chú Huy Đức, chứ không phải vì một chủ nghĩa nào, một mô hình kinh tế nào, một trường phái triết học nào. Có ai đi tranh đấu cho một cái gì mà mình chưa hiểu thấu đáo? Có ai xả thân cho một trường phái triết học, một mô hình kinh tế trong khi chưa nắm rõ lịch sử triết học hay môn kinh tế học? Có chăng, thì là mình bị lừa.

Bản thân cháu, hồi bé cháu vẫn hát “*Sương vui có Đảng tiên phong. Có Đảng là ánh thái dương sáng yên vui trong tình yêu thương. Cuộc đời ngàn năm bừng sáng [...] Có sách mới áo hoa đây là nhờ ơn Đảng ta. Vui tung tăng em ca hát mừng cuộc đời nở hoa*”. Cháu từng tin rằng mình may mắn hơn các bạn cùng tuổi bên Anh, bên Pháp vì họ sống ở một chế độ mà theo người lớn nói là không tiên tiến bằng bên ta. Cháu từng đọc *Thép đã tôi thế đấy*.

Nhưng rồi khi cháu lớn lên thì cháu dần thất vọng vì cuộc sống. Ở

đại học người ta nhồi nhét vào đầu cháu “*Xét lại chủ nghĩa xã hội là đi ngược lại quyền lợi của giai cấp lao động và quyền lợi dân tộc*”. Chủ nghĩa xã hội là gì mà xét lại thì trái đạo đức thế? Chẳng phải Descartes nói rằng con người ta có quyền nghi ngờ mọi thứ hay sao? Chẳng phải Jostein Gaarder cho rằng triết học bắt đầu khi con người nghi ngờ về các giá trị được xem là nghiêm nhiên? Họ còn nói “*Bác Hồ đã đi qua biết bao nhiêu nước, tiếp xúc với rất nhiều trường phái triết học, nhưng Bác cho rằng chủ nghĩa Mác-Lê là tiên tiến nhất. Chủ nghĩa Mác là đỉnh cao triết học*” vân vân và vân vân. Thế hóa ra dân Tây Âu và Mỹ đại thế. Họ có những trường đại học hàng đầu thế giới (mà Việt Nam đang vay 400 triệu đôla Mỹ từ Ngân hàng Thế giới và Ngân hàng Phát triển Á châu để sao chép), có những bộ óc đoạt giải Nobel mà sao lại không đấu tranh cho một cơ hội sống tốt đẹp hơn? Họ không ganh tị với dân Việt Nam và Bắc Triều Tiên sao? Sao dân Đông Đức đại thế, tội tình gì mà tèo qua bức tường Berlin cho khổ ra? Sao dân Hungary vô ơn thế, chủ nghĩa xã hội sụp đổ thì quay ra mở Memento Park trưng bày những chứng tích để bôi xấu một thời đại huy hoàng? Ở trường đại học họ còn dạy cháu thế này nữa: Chủ nghĩa tư bản đang giãy chết, xã hội tư bản suy đồi, giới trẻ tư bản ăn chơi trụy lạc.

Cháu thu mình lại và chính môi trường “*cộng sản*” đã biến cháu thành một anh rất “*tiểu tư sản*” (nói theo ngôn ngữ của những người cộng sản) tức là việc mình mình làm, cuối tháng lĩnh lương, giải trí thì đã có tiểu thuyết, âm nhạc; không quan tâm đến chính trị, thời sự, có trên lo cả, việc gì phải tính. Cháu rất kỵ những từ như “*dân chủ*”, “*tự do ngôn luận*”. Không phải bởi cháu không ý thức được về những quyền đó, mà là cháu rất sợ bị quy kết là “*phản động*”. Đây là việc của những ông nhà văn, nghệ sỹ, mà biết đâu lại còn là phản động thật đội lốt; mình là nhân viên quèn chỉ cần đủ ăn là may.

Nhưng từ khi cháu được biết về dự án bauxite ở Tây Nguyên, cháu

mới hiểu quyền con người được công khai phản biện, được biểu tình quan trọng thế nào, và cháu cũng thấy được Đảng CSVN và nhà nước xem sinh mạng của cháu ra sao; và lòng tin của cháu vào Đảng CSVN và nhà nước, vốn đã chẳng vững vàng từ trước, hoàn toàn bị sụp đổ. Đó là một sự thật mà, nếu được phép nói trung thực, cháu không thể nói khác. Cháu không tham gia đảng phái nào và hoàn toàn không nhận viện trợ của hải ngoại. Người ta tin mình hay không là trước hết ở tại mình, đừng đổ tại ai. Cháu chỉ là một người dân thường, bằng xương bằng thịt. Chính vì cháu là con người chứ không phải robot nên niềm tin của cháu là có điều kiện.

Và những sự kiện theo sau như vụ báo điện tử của Đảng Cộng sản đưa tin thất thiệt chỉ xóa tan những gì còn sót lại của cái niềm tin đổ vỡ ấy.

Cháu không còn cảm thấy mình được Đảng CSVN và nhà nước bảo vệ nữa. Cháu cảm thấy bất an và lo lắng cho bản thân, gia đình, cũng như nỗi sợ phải sống trong cảnh nô lệ luôn ám ảnh cháu. Hình ảnh người dân Tây Tạng và Tân Cương nổi loạn khiến cháu tự hỏi: Tương lai của mình đây sao? Làm sao cháu ngủ ngon được khi hàng trăm “*lao động phổ thông*” (tạm gọi họ là thế, dù không rõ họ có phải lao động phổ thông hay không, vì nguồn lực này Việt Nam không thiếu và cũng không cho phép nhập khẩu) từ Trung Quốc, nước luôn lăm le xâm chiếm Việt Nam, đang khai thác bauxite trên Tây Nguyên? Chẳng phải thực dân Pháp đã rất coi trọng tính chiến lược của miền đất này hay sao? Chẳng phải quân ta khi đánh Mỹ đã đánh từ Tây Nguyên xuống? Trong khi ấy, bên kia biên giới Trung Quốc đã thuê đất Campuchia trong 99 năm với một diện tích gấp 20 lần luật pháp Campuchia cho phép, một sự vi hiến của thủ tướng Campuchia. Sao lại tình cờ thế nhỉ?

Cháu không còn cảm thấy mình được Đảng CSVN và nhà nước tôn trọng nữa. Cháu thật ra chỉ là con tốt đen sẽ bị hy sinh mà thôi khi dự án bauxite hóa ra là

con ngựa thành Troy. Xét cho cùng, sinh mạng cháu là cái đỉnh gì? Bố mẹ cháu mang nặng đẻ đau chăm cháu từng ngày, biết bao công lao tốn kém, nhưng với người khác, ô hay, sinh mạng cháu ảnh hưởng gì đến họ? Mà tại sao cháu nghĩ về mình nhiều như thế? Hàng chục triệu con người khác cũng đang sống ở miền Nam này thì đã sao nào? Họ có ra sao thì cũng ảnh hưởng đến ai?

Với Quyết định 97 thì những thứ như “năng động”, “sáng tạo”, 8x cứ nằm đấy mà mơ. *Mỡ có mà húp rồi, [xe] cúp có mà đi rồi, đòi gì lắm thế? Thôi thì an phận làm anh “tiểu tư sản” đui mù, nhưng có an phận được không với dự án bauxite Tây Nguyên?*

Cuộc sống cháu trở nên bế tắc. Cháu có cảm giác thời mình sống nó giống như thời của Nguyễn Du, Hồ Xuân Hương, Tú Xương, Nguyễn Gia Thiều khi con người bất lực và chỉ biết làm thơ kêu trời. Người ta đã làm phép so sánh vui: nếu tính theo lý thuyết tròn ốc của chủ nghĩa Marx (mọi thứ lặp lại với hình thức tinh vi hơn) thì thời mình nó là phong kiến mới, chứ chả phải cộng sản. Cũng tinh vi thật vì hồi xưa vua quan không tự xưng là vì dân, ai cũng biết mọi thứ là vì vua, vì quan, có dân chủ lắm thì quan cũng tự gọi mình là “dân chi phụ mẫu” (cha mẹ của dân) chứ không ai gọi mình là “đầy tớ của dân” cả. Dân có bất mãn mà nổi loạn thì vua quan chém đầu, chém vì mày dám láo với ông chứ không phải vì mày “đi ngược lại quyền lợi của giai cấp, của nhân dân, của đất nước, đi ngược lại lý tưởng mà người dân đã lựa chọn”. Người ta cũng so sánh: nếu thời Pháp thuộc, nửa phong kiến nửa thực dân mà chế độ kiểm duyệt nhiều điều “nhạy cảm” như bây giờ thì làm sao những quyền như *Số đỏ* sống sót được? Thời Mỹ ngụy, mà giờ đây ta phi băng, báo chí Sài Gòn phân lớn là đối lập, người ta vẽ tranh châm biếm ông Thiệu, gọi ông ta là Sáu thợ thì đã sao?

Cái xoáy tròn ốc tạo ra phong kiến mới thì nó cũng tạo ra Chí Phèo mới. Cháu giờ đây đến viết

blog chửi kê thù, ra đường phản đối dự án bauxite Tây Nguyên như chị Mẹ Nấm cũng chẳng dám vì sẽ bị quy kết là “gây rối” ngay. Im mồm thì lo bị đánh từ Tây Nguyên. Cháu có còn là một con người nữa không? Hay là một thằng Chí Phèo biết dùng internet và tiếng Anh (theo lý thuyết xoáy tròn ốc thì Chí Phèo mới phải tinh vi hơn Chí Phèo cũ)? Nếu được trung thực nói về cảm nhận của mình về thời thế, cháu sẽ không hát “*Đảng đã cho ta một mùa xuân đầy ước vọng*” hay “*Có Đảng là ánh thái dương*” nữa, mà cháu sẽ mượn mấy câu của người cung nữ bị giam hãm trong *Cung oán ngâm khúc*: “*Giết nhau chẳng cái lưu cầu. Giết nhau bằng cái u sầu độc chưa?*”

Chúng cháu có thua gì các bạn cùng tuổi cháu ở các nước khác? Nhưng ai đã biến cháu thành một thằng Chí Phèo thời internet? Đây là một tội ác. AI?

<http://bauxitevietnam.info/c/12612.html>

người có kiến thức nghèo nàn đến độ bất bình thường. Sau đây là một trường hợp “nói lấy được”.

Ngày 02-09-2009, đài BBC Luân Đôn có dành cho ông Nguyễn Trọng Phúc một cuộc phỏng vấn về các vấn đề liên quan tới thể chế chính trị của chế độ Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam. Ông Nguyễn Trọng Phúc là thành viên học viện Chính trị-Hành chính Quốc gia, Hà Nội, nguyên viện trưởng Viện Lịch sử đảng, người đã đào tạo ra nhiều cán bộ lý luận cao cấp cho đảng CSVN. Sau đây là các lý luận quan yếu đã được ông Nguyễn Trọng Phúc nói với đài BBC Luân Đôn:

1) Về Dân chủ đa nguyên:

Ông Nguyễn Trọng Phúc khẳng định: “*Hiện nay pháp luật Việt Nam, điều lệ và cương lĩnh của đảng CSVN không chấp nhận đa nguyên đa đảng*”

Sinh hoạt đa nguyên, đa đảng là một trong nhiều hình thức sinh hoạt chính trị khác nhau của quần chúng. Chỉ có quần chúng hay đại diện

NÓI VỚI ĐẦU GỐI

*****

Đỗ Thái Nhiên 02-09-2009

Con người không thể sống đơn độc trong hang sâu, núi lạnh. Sống có nghĩa là hợp quần. Đối thoại là cầu nối giữa con người với xã hội. Để thực hiện đối thoại, con người phải có thể phát âm, nghe, hiểu và phán đoán. Đầu gối là nơi giao tiếp giữa xương đùi và xương ống chân. Đầu gối không tim, không óc, không mắt, không tai... Rõ ràng là đầu gối không có chức năng đối thoại. Thế nhưng, trong dòng đời chất chứa nhiều tình huống phức tạp này, có những người chỉ muốn nói cho chính mình nghe, không quan tâm tới ý kiến của những người chung quanh. Mỗi khi phải đương đầu với văn chương “nói lấy được”, người đối thoại hiểu ngay rằng: thà nói chuyện với đầu gối còn hơn là phải trao đổi ý kiến với những

chân chính của quần chúng mới có thẩm quyền quyết định chọn lựa các hình thức sinh hoạt vừa kể. Đảng CSVN là một đảng hoạt động không giấy phép. Đảng CSVN chỉ là một số tư nhân tụ tập phi pháp, đảng này lại càng không có bất kỳ loại hồ sơ pháp lý nào khả dĩ có thể minh chứng họ là thụ ủy của người dân. Trong các điều kiện pháp lý vừa kể, điều lệ và cương lĩnh của đảng CSVN hoàn toàn vô nghĩa đối với người dân Việt Nam. Thế nhưng ông Nguyễn Trọng Phúc lại viện dẫn hai văn kiện kia để ngăn cấm người dân không được sinh hoạt đa nguyên đa đảng. Quả thực, Nguyễn Trọng Phúc đã sử dụng kiểu lý luận ngang ngược của hòng súng.

Bên cạnh điều lệ và cương lĩnh của đảng CSVN, Nguyễn Trọng Phúc còn căn cứ vào điều được gọi là luật pháp Việt Nam để tăng cường cho luận cứ quyết liệt chống đa nguyên đa đảng. Nói tới trọng pháp, nói tới luật pháp, xã hội cần phân biệt hai loại luật pháp: luật chính danh còn gọi là **pháp trị** (rule of law) và luật ngụy trá, còn gọi là **pháp quyền** (rule by law). Pháp quyền là luật do Quốc hội bù nhìn hoặc do chế độ độc tài đặt ra để đàn áp người dân. Pháp quyền điển hình là luật của Tần Thủy Hoàng, luật của Đức Quốc Xã, luật Cải cách ruộng đất của Hồ chí Minh và toàn bộ luật pháp của CSVN ngày nay. Pháp trị là luật của những Quốc hội thực sự tự do dân chủ làm ra. Pháp trị là luật pháp chân chính của thể chế tự do dân chủ.

Trọng pháp không có nghĩa là ngoan ngoãn nhắm mắt tôn trọng bất kỳ loại luật pháp nào. Người trọng pháp là người có khả năng phân biệt rạch ròi luật của độc tài áp bức và luật của tự do dân chủ. Đồng thời người trọng pháp có hai nghĩa vụ: nghĩa vụ đập đổ luật độc tài và nghĩa vụ xây dựng và bảo vệ luật của tự do dân chủ.

2) Sự ủng hộ tuyệt đối của toàn dân:

Ông Nguyễn Trọng Phúc nói với BBC rằng ông tin là chủ trương chống đa nguyên đa đảng của CSVN đã được “sự ủng hộ tuyệt đối của toàn dân”. Nguyễn Trọng Phúc giải thích thêm: **“Người ta có nhiều con đường để đi đến khẳng định chế độ chính trị nào được toàn dân ủng hộ, chứ không phải chỉ trung cầu dân ý. Nước Anh, nước Mỹ có trung cầu dân ý không? Cứ theo dõi đời sống, tình cảm, thái độ của người dân đối với chế độ chính trị như thế nào là có thể hiểu được, chứ không áp đặt cách làm của nước này cho nước khác”**.

Xác định ý dân theo kiểu **“theo dõi đời sống, tình cảm, thái độ của người dân đối với chế độ chính trị”** là phương pháp xác định dân ý cực kỳ lơ mơ. Dựa vào những chuẩn mực nào để theo dõi? Làm thế nào để có thể theo dõi tình, ý của 80 triệu người dân? Làm thế nào để

những theo dõi kia không bị chủ quan? Trong trường hợp có nhiều ứng cử viên, làm thế nào để qua theo dõi có thể kết luận một cách chính xác và công bằng rằng ai là người trong số nhiều ứng cử viên kia được dân chúng chọn lựa? Các câu hỏi vừa nêu đều là những câu hỏi không có câu trả lời. Sở dĩ Nguyễn Trọng Phúc lâm vào hoàn cảnh bị bao vây bởi câu hỏi không thể trả lời là vì Nguyễn Trọng Phúc tránh né nói tới thủ tục bầu cử phổ thông, tự do, công bằng và kín của thể chế dân chủ. Hơn thế nữa, nhằm củng cố cho lập luận **“Người ta có nhiều con đường để đi đến khẳng định chế độ nào được toàn dân ủng hộ, chứ không phải chỉ trung cầu dân ý”**, Nguyễn Trọng Phúc đã đặt câu hỏi ngược lại: **“Nước Anh, nước Mỹ có trung cầu dân ý không?”**. Câu hỏi của Nguyễn Trọng Phúc có hàm ý rằng: nước Anh, nước Mỹ không có trung cầu dân ý nhưng vẫn có dân chủ. Ý kiến vừa kể của Ng. Trọng Phúc gây cho dư luận một kinh ngạc lớn. Đằng sau kinh ngạc lớn kia là hai quan điểm tối tăm được phát biểu bởi nhà lý luận hàng đầu của Hà Nội:

Tối tăm thứ nhất: Đời sống của xã hội loài người đã cho con người kinh nghiệm rằng: cá nhân phát biểu ý kiến bằng lời nói hay bằng chữ viết trên văn bản. Ý kiến của một tập thể người, đặc biệt là tập thể quần chúng nhiều triệu người, gọi chung là dân ý được phát biểu bằng lá phiếu. Lá phiếu là dân ý trong quyết định tuyển chọn giới chức dân cử. Lá phiếu là dân ý xác định thái độ chấp thuận hay bác bỏ các dự án luật. Lá phiếu là dân ý nêu bật ý kiến tín nhiệm hay bất tín nhiệm các cấp lãnh đạo quốc gia. Vì vậy bầu phiếu và trung cầu dân ý là hai thuật ngữ đồng nghĩa. Và cũng vì vậy Nguyễn Trọng Phúc, bậc thầy của giới lý luận CSVN đã bắt ngờ trở thành danh hèn khi cho rằng: nước Anh, nước Mỹ không có trung cầu dân ý.

Tối tăm thứ hai: Nói với đài BBC Luân Đôn, ông Nguyễn Trọng Phúc cho rằng: **“Người ta có nhiều con đường”** để xác định dân ý và rằng xin đừng **“áp đặt cách làm**

của nước này cho nước khác”. Rõ ràng là với gian ý tránh né thân thập dân ý thông qua việc tổ chức bầu phiếu tự do và công bằng, nhà lý luận hàng đầu của Hà Nội đã đưa ra lời lẽ phủ nhận tính chất hữu hiệu của phương pháp trung cầu dân ý dân chủ. Thế nhưng, trong thực tế, CSVN đã nhái theo thủ tục bầu cử dân chủ để sản sinh ra cơ quan gọi là Quốc hội cộng hòa XHCNVN với ghi chú Quốc hội này được bầu theo kiểu đảng cử, công an kèm kẹp, dân bầu. Như vậy, về mặt lý luận, Nguyễn Trọng Phúc bài bác thể chế dân chủ. Về mặt thực tế hành động, Hà Nội lại trình diễn dân chủ giả hiệu nhằm lừa bịp dư luận. Sự việc CSVN phải sử dụng dân chủ giả hiệu chứng tỏ dân chủ chính danh là công lý.

Tóm lại, những phát biểu của ông Nguyễn Trọng Phúc xoay quanh các vấn đề: đa nguyên, đa đảng, giá trị của luật pháp CS và các phương pháp thân thập dân ý... đã làm cho dư luận chú ý đến ba đặc tính:

1) Hiểu biết của các nhà lý luận hàng đầu chế độ Hà Nội về cấu trúc dân chủ của nước Anh, nước Mỹ nói riêng, về xã hội quốc tế nói chung, nghèo nàn đến thảm hại.

2) Đối với CSVN, thảo luận về các chủ đề văn minh dân chủ chỉ là cơ hội để Hà Nội ăn gian, nói dối, đả kích dân chủ, biện minh cho độc tài.

3) Nhằm khóa lấp đặc tính (1) và (2) cán bộ lý luận của Hà Nội bao giờ cũng làm ra về ta đây là chủ nhân ông của đỉnh cao trí tuệ loài người.

Ba đặc tính nêu trên dẫn đến kết luận rằng: nói chuyện lý luận chính trị với Hà Nội chẳng khác nào nói chuyện với đầu gối. Ngày nay, CSVN đang cai trị đất nước bằng phương pháp: mang đầu gối thay thế bộ óc, mang tội ác tham ô và bán nước thay thế lương tri và ái quốc./.

(<http://www.vietvusa.com/main.html>)

“Cậu Đánh Máy” (CDM): Ấy, bác nhà báo cho phép nhà em thông qua phần lý lịch tên họ với tuổi tác nhá! Không tiện lắm đâu! Nhà em chưa được hưởng quy chế phát ngôn cho cơ quan, cũng chưa được tập huấn kỹ thuật tiếp cận báo giới, cho nên, bác nhà báo cứ gọi là “cậu đánh máy” như nhiều người ở đây vẫn thường gọi đi nhá! Còn, sơ lược về sự nghiệp đánh máy thì nhà em đã từng có mấy mươi năm phục vụ

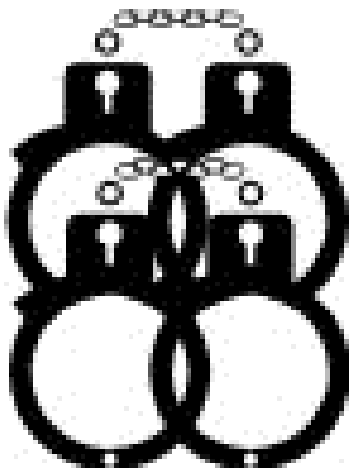
căng người ngày đêm vò đầu bứt trán suy non nghĩ già để lập mưu tính kế tháo gỡ suốt 3 tuần lễ mà chẳng ra cái mẹo biện giải nào thì cũng mầy ê mặt ế chứ chẳng đùa. Nhưng mà nói thật này, hồi năm 98, trong đợt tham dự liên hoan thanh niên trên nước bạn Cuba, cu Quát quen tạt táy máy thể nào trong đoàn, khiến cho một phóng viên gái của tờ SGGP nhiệt liệt tát tai cho một cái thậm nhục, tới nay vẫn còn dấu móng tay trên mấy vần thơ để đời của vợ trước, đại loại thế này: “...Hồi người tình nọ đừng chừa xót / Ấn tát còn hơn mắt củ hành / Cái nét không chừa mà cứ thể / Có ngày bị thiên giữa trời xanh”. Còn thơ của bạn tình lại càng lâm li bi thiết hơn: “Em nghe con nhỏ nó tát anh / Còn dọa đưa anh ra pháp đình / ...Thương anh tư cách nhà tuyên huấn / Tủi hồ thân em nỗi bạn tình”. Ấy thế, nhưng so với cái mẹo lăm la lăm lét đồ chất thải ra sông lãn này thì, hồi ôi, mới đích thực là cái tạt tát tai lịch sử trong cuộc đời cách mạng và sự nghiệp lý luận của cu Quát nhà ta. Còn nói theo ngôn ngữ cừu pháo binh/phòng không của đương sự thì đây phải là phát tạt nã vào chân mình bằng cao xạ 37 ly nòng đúp đúp bác nhà báo ạ!

ĐTL: Dạ, bác có đang vui miệng mà cường điệu quá chăng?

CDM: Không đâu, bác nhà báo là dân viết lách thì biết rõ đấy: Có thêm vào hàng tá từ “ngang ngược” cũng đâu có làm thay đổi được cái nội dung hãnh tiến của tờ báo Hoàn Cầu về chủ quyền 9 vạch hình “lưỡi bò Nam Hải” của nó? Đâu có làm giảm thiểu tính khăng quyết của bài báo rằng Hoàng Sa Trường Sa là của Thiên triều? Chưa nói là nó làm câu văn thêm phần lủng ca lủng củng, cho dù là có dăm da dăm dúi thậm thà thậm thụt thay từ “nhấn mạnh” bằng từ “tuyên bố”, sau khi đã cẩn thận gỡ bài khỏi mạng, thì cũng nhập nhằng ngô khoai vùng đổ, chỉ tỏ lòi cái dốt gút-gò còn giữ nguyên bản chính, chẳng xứng chút nào với một tay cừu Thường trực Phó ban Tư tưởng Văn hóa Trung ương, nguyên Phó ban Tuyên giáo Trung ương, nguyên **Phó Chủ** tịch thường trực Hội đồng lý luận, phê

TIÊN Ứ THĂNG NGANG NGƯỢC

.....Đình Tấn Lực phỏng vấn “Cậu đánh máy”.....
03-10-2009

LTS: Nhân vụ việc nổi cộm trong dư luận quần chúng nhân dân về lời biện giải “tai nạn nghề nghiệp” của Tổng biên tập tờ báo mạng ĐCSVN, đăng trên Tuổi Trẻ Online ngày 30-9-2009, phóng viên dân báo Đình Tấn Lực của Thông tấn xã Quán Cốc (TTXQC) đã thực hiện một cuộc phỏng vấn ngắn với người đương thời là “cậu đánh máy”, nhân vật chính của bài biện giải nói trên.

Đình Tấn Lực (ĐTL): Dạ, mong bác thứ lỗi cho. Tàu xe bị động lại ở vùng lũ miền Trung khiến cháu trẻ hẹn cuộc phỏng vấn bác đến cả ngày. Xin bác sơ lược qua ít dòng lý lịch trích ngang để tiện giới thiệu đến độc giả bốn báo ạ!

cụ Tùng là bố của cu Quát ấy. Từ thời máy đánh chữ có từng que bập cho mỗi ký tự, cho tới thời bàn phím XP với bộ gõ Vietkey hôm nay. Qua cả hai trào cụ Tùng làm quan cầm chịch Tư tưởng Văn hóa trong Bộ chính trị nhà ta đấy! Mãi sau năm 98, cụ Tùng chuyển sang chế độ từ trần, thì nhà em tưởng chừng sắp bị phục viên, sau nhờ cu Quát lưu dụng lại để đánh máy tiếp cho cơ quan đấy! Chỉ đánh máy thôi, còn chuyện đánh quả là của “trên”, nhà em xưa nay quyết không tham gia, và cũng chẳng vo ve vết vơ vò vập gì sất, nên được cụ Tùng thương quý là thế!

ĐTL: Thời buổi này mà được cái nhân thân chất phác như bác là hiếm quý lắm. Lắm khi cái nhân thân tốt còn cứu được cả người nữa đấy bác ạ! Cứ xem mấy vụ án tham ô Tướng Sĩ Tượng gần đây thì rõ. Nhưng mà, cụ Tùng thương quý bác là thế, có sao “cu Quát” con cụ ấy vừa rồi lại báo cho cả nước biết là vì bác không gõ vào 2 từ “ngang ngược”, khiến bài báo ca tụng hải quân Trung Quốc diễn tập tại biển Đông trên trang mạng chính thức của đảng ta bỗng dưng bị “sai lệch thông tin” thế bác?

CDM: Nói khỉ phải bác nhà báo bỏ qua cho: Ấy là cu Quát “cùng tác biến” đấy thôi! Chứ còn, mang danh một nhà lý luận trung ương, phải

bình **VHNT Trung ương**, đương kim Tổng biên tập Báo điện tử của cả đảng, và đương kim Chủ tịch Hội phát hành toàn quốc, như cu Quát nhà ta! Cũng đâu cách nào một từ “ngang ngược” lại có thể làm giảm đi cái tính tay sai lập công khuôn phò của kẻ ký duyệt cho pốt bài báo đó lên mạng? Vậy thì cái mẹo biện giải bằng cách nường sống thuộc cấp, đẩy lính ra đèn làm dê té thần đó... liệu qua mắt được ai hoặc cứu vãn được gì? Hay chỉ tổ giúp cho thiên hạ hê ha hể hả cười nhô vào mặt về cái tính vợ công đùn tội? Chứ không thì sao lại có blogger ví von trên Facebook rằng cu Quát “đái dầm ướt quần xong đổ vấy là bởi...chim đừa khác”? Chưa nói tới chuyện chức phận, càng không nên nói tới tư cách lãnh đạo uốn nắn tư tưởng đôi ba triệu người, chỉ nội con người trưởng thành bình thường thôi đã chẳng ai lại ngu si đốn mặt tự sỉ vả làm nhục đến cả gia phong mình đến thế! Không phải nã đại bác vào chân mình thì là gì?

ĐTL: *Nhưng mà, Thanh tra bộ TT-TT đã ra quyết định xử phạt hành chính tờ báo đảng ta ở mức cao nhất rồi mà bác?*

CĐM: Cu Quát nhà ta là Tổng biên tập, lẽ ra phải chịu trách nhiệm toàn bộ vụ việc, nhưng có phải tự trả tiền phạt đâu nào? Quyết định xử phạt đó là nhắm vào cơ quan, thì cơ quan phải trả, bằng tiền ngân sách, tức là từ tiền thuế của dân. Tóm lại, há chẳng phải là đảng viên làm bậy, rồi đảng phạt bù vào dân đây sao? Còn, so với bản án của các ký giả Tuổi Trẻ và Thanh Niên trước đây, hay so với lệnh đình bản và thu hồi thẻ nhà báo của ông Phó TBT báo Du Lịch gần đây thì sao? Nặng nhẹ thế nào? Công bằng công lý ở đâu? Mà cứ cái đà thi đua làm bậy thế này, nói thật, chẳng chóng thì chầy, bọn bá quyền phương Bắc sẽ nắm đủ tài liệu, chúng có về chủ quyền của nó từng được đường hoàng “công bố công khai” (theo đúng tinh thần quyết định QĐ97) trên đàn báo đảng ta, cả báo giấy lẫn báo mạng, cả báo Nhân Dân từ năm 56, 58 của thế kỷ trước, cho tới báo Công Thương mới đây, và chình ình một bãi trên cả cơ quan

định hướng ngôn luận chính thức của đảng ta hôm nay. Nên nghĩ cho cùng, cái giá của cương thổ tươi đẹp, biển đảo rạng ngời và quốc thể oai phong ngàn ấy mà chỉ có 30 triệu đồng, tức chưa đầy 2000 đô-la, thì...bèo quá, bác nhà báo ạ! Lại nữa, cái án phạt dây chuyền các biên tập viên và kỹ thuật viên có liên hệ của cơ quan thì lại do Tổng biên tập quyết định. Tức là kẻ có tội nặng nhất của vụ việc thì chẳng sứt mẻ tí nào, lại còn có toàn quyền tùy nghi định đoạt số phần của dân thuộc hạ từng làm việc theo chỉ thị của hấn ta, mới là lạ! Mà như thế thì nhà em đã thấy trước cái hạn hạ cánh trắc trở của mình đã kề cận rồi đây! Thực sự thì đó cũng là chuyện bé bằng chân con muỗi, chẳng đáng bàn. Cái lệnh phục viên có bất ngờ mấy cũng chẳng đáng bực, đáng căm... cho bằng cái dẫm đạp phi nhân tính của “trên”. Hiềm nỗi, guồng máy XHCN là thế, không thay đổi đi thì sẽ vẫn thế, lãnh đạo ta cứ thế, cả nước đâu cũng thế, bác nhà báo ạ!

ĐTL: *Dạ, bác nói chí phải! Giá mà “cậu đánh máy” là một em lưng ong chân ếch thì cái mẹo đổ vấy và dẫm đạp của “cu Quát” nhà bác đã khác nhiều rồi phải không?*

CĐM: Không chắc đâu bác nhà báo ạ! Có thể là không dẫm, song vẫn...đạp! Chứ không thì đã chẳng sinh con gái út vào năm 60 tuổi, lúc sắp phải rời ban TT-VH-TU để chuẩn bị về hưu. Chứ không thì đã chẳng đại gì trả lời phỏng vấn của báo Pháp Luật Thành Phố, rằng: “Làm công tác tư tưởng hay đi về địa phương, cơ quan, trường học... nên cũng được nhiều người yêu mến, hâm mộ...”. Cu Quát nhà ta coi đó là phần thưởng “bù giá vào lương” tại chỗ nên vẫn tự hào về “phong cách lãng mạn, hào hoa mà phái nữ rất ấn tượng” và đầy tai tiếng đó. Bệnh thì có thể chữa, nhưng đã thành tật rồi thì khó lắm! Có điều, những tuyên bố nhăng cuội như thế chỉ gói gọn trong phạm trù nhân cách, có tàn tệ mấy thì cũng chỉ ở một người. Đáng nói là những lời “công bố công khai” vượt qua cả tầm giới hạn làm nhục quốc thể, làm nhục nhân dân cả nước. Chẳng

hạn như lời phát biểu chủ trì tại buổi họp báo về cuộc thi về Biển Đảo Việt Nam ngày 30-3-2009 vừa qua: “Các thế lực thù địch là nó chống phá ta gồm, gồm lắm các đồng chí ạ. Tôi có tổ chức đối thoại với các sinh viên tham gia cái cuộc, cái cuộc kích động do các thế lực thù địch tổ chức tháng 12 năm 2007. Tôi có hỏi: Làm cái gì? Để làm cái gì? Tôi hỏi các anh các chị. Các anh các chị làm như thế, **biểu tình Trường Sa Hoàng Sa là của Việt Nam như thế là lợi hay là hại? Lợi hay hại???**”...

ĐTL: *Dạ, có phải đó là biểu hiện cái thói lộng ngôn thông thường của các phán quan không vậy bác?*

CĐM: Không hẳn là chỉ do thói lộng ngôn đâu bác nhà báo ạ! Nó là cái huyết thống nô gia Lê Chiêu-Trần Ích đấy! Chính cái tâm thức tay sai di truyền coi giặc là...ông tổ đó mới là tiền đề dẫn đến sự xuất hiện của bài báo ca tụng hải quân thiên triều giữ gìn cái lưỡi bờ biển đảo của chúng trên mạng của ta. Chẳng phải mới mẽ gì đâu, bởi đã có thơ rằng nó “vẫn khệnh khạng cửa vào nổi nhục nhãn tuổi trẻ” đây thôi! Cũng bởi thế mà cuộc thi Biển Đảo VN mới trở thành trò rỗi rạc của đảng ta mà không bị Bắc Kinh mắng mỏ, và đã được thực tiễn đánh giá không khác một nỗ lực ngón tiền ngân sách chi để xì van áp suất của dư luận, trước khi quan thầy bá quyền bành trướng tung ra chiêu mới. Còn thói lộng ngôn thì chỉ có thể hiển thị qua những tuyên bố linh tinh khác. Thí dụ như lời khoe trong dịp tổ chức lễ ăn mừng trang mạng ĐCSVN đầy tuổi vào ngày 20-6-2004, rằng đã có hơn 45 triệu lượt người truy cập, chẳng hạn. Cho dù là thủ trưởng của cu Quát là Nguyễn Khoa Điềm thời bấy, ngay trong buổi kỷ niệm tuy linh đình mà không kém phần linh tinh đó, đã quạt nhẹ viên phó ban lộng ngôn: “phải có nhiều bài báo hay tổng hợp, phân tích về những vấn đề, sự kiện mang tính thời sự như vụ việc Tây Nguyên, chuyện giá cả leo thang, bớt tin ‘hiếu hỷ’”.

ĐTL: *Dạ, nói như bác thì đâu phải đó là thùng rỗng kêu to. Nó*

đầy ắp cái chủ trương rước giặc vào sân như rước đuốc thế vận, rất đối trọng thị và an toàn đầy phỏng?

CĐM: Quả giới bloggers nhà bác nhanh nhạy quá lắm! Đúng y như rằng cu Quát nhà ta chỉ là một biểu tượng nổi của cả cái **Bang Thờ Giặc**. Cứ đọc loạt bài chào mừng 60 năm quốc khánh TQ được “công bố công khai” trên các tờ Nhân Dân, QĐND, CAND... hay ngay cả những bài đại loại nói về “TQ 60 năm qua” trên các báo TTO, Thanh Niên, với hình ảnh các băng-rôn hoành tráng Nhiệt Liệt Chào Mừng... thì rõ. Tức là cả một chiến dịch ca tụng thành quả đã đạt và sắp đạt của Hoa Lục, hay ca tụng cái thể lưỡng cực Mỹ-Trung mờ mờ trước mắt. Người đọc, ở bước đầu, chỉ bực dọc với các thứ thô bỉ và kệch cỡm đồng loạt chào hàng. Từ các ứng xử về hải đảo Biển Đông cho tới bộ-xít Tây Nguyên. Từ đơn xin về hưu của tay Kiên cho tới án phạt hành chính BBT trang mạng của ĐCSVN. Từ lệnh bắt khẩn cấp các bloggers Người Buôn Gió, Mẹ Năm & TrangRidiculous... cho tới lá thư thanh minh của Bộ Tư pháp gửi IDS. Từ lời biện giải của Bộ Công Thương rằng “mạng của ta do Tàu quản lý” cho tới lời trần tình “tai nạn nghề nghiệp” của cu Quát... Nhưng, rắp nổi hậu cảnh của các bản tin lại với nhau, người đọc, sau đó, sẽ không thoát khỏi một cảm giác ngờ ngợ: Dường như cái định hướng cụ thể của Tuyên Giáo TỰ hiện giờ chính là Bình Thường Hóa Ý Niệm Tự Hào Là Chư Hầu TQ. Giống như giai đoạn ừ bãi cho một trận đổ bộ. Hiềm một nỗi: lãnh đạo ta tự ừ bãi cho hồng quân bắc phương đổ bộ. Bằng không thì đã chẳng có câu hỏi cà lăm “Biểu tình Trường Sa Hoàng Sa là của Việt Nam như thế là lợi hay là hại? Lợi hay hại??”. Hoặc giả, chí ít, đó cũng là cái tâm thức vọng bái thiên triều của lãnh đạo ta, thường được mệnh danh là cái “sứ mệnh được lịch sử giao phó”, đang trên đà “công bố công khai”?

ĐTL: Dạ, mà đã thế thì từ chức, cách chức hay bãi chức... từng đảng viên sai trái thì cần bao lâu mới giải nhiệm hết cả 3 triệu đảng

viên? Đó đâu phải là giải pháp cho một VN cất cánh, bác nhỉ?

CĐM: Khi mà lãnh đạo đã định hướng bình thường hóa thái độ cúi đầu vọng bái thiên triều thì VN ta chỉ có thể là một châu huyện nào đó chứ còn mong cất cánh đi đâu!

Thành thử, có khi phải coi lại: Có một tác giả bên lề trái nào

đó, bực mình quá, đã gọi cu Quát là hán gian. E rằng không chính lắm. Hán gian là khi nào người đó có hành động gì gây bất lợi cho đại hán, chứ đảng này, cu Quát đang cùng lãnh đạo ta cắm đầu ừ bãi cho đại hán, thì lẽ ra phải gọi là hảo hán mới đúng chứ! Rồi, nhân đó điếm qua một vòng truyền thông lề trái, thông qua hàng ngàn góp ý cấp kỳ về từ “ngang ngược”, mới thấy do đâu mà **Bang Thờ Giặc** cứ canh cánh một nỗi lo ngày đêm về tính phân biệt của làng dân báo. Có lẽ vì thế mà ngay cả cu Quát nhà mình, dù đã mất việc bên Tuyên Giáo TỰ và chẳng liên hệ gì đến bộ TT-TT, cũng nhì nhằng phát ngôn đòi quản lý bloggers: “Blog là ngôn luận cá nhân, chính vì vậy phải có sự quản lý của nhà nước. Mỗi blog đều phải đăng ký và khi phát ngôn phải được pháp luật cho phép. Những blog làm ảnh hưởng đến xã hội, an ninh quốc gia... phải chịu trách nhiệm trước pháp luật”. Bây giờ, chính trang mạng do cu Quát quản lý đang làm ảnh hưởng đến xã hội, an ninh quốc gia. Liệu là cu Quát sẽ nuốt lại những đao to búa lớn từng phun ra đó cách nào cho ừn?

ĐTL: Dạ, bác dạy chí phải. Các phán quan nhà ta vẫn thường vấp té bởi chính các lời phán không lâu trước đó. “Cu Quát” nhà bác không là một ngoại lệ đâu. Trong một cuộc phỏng vấn in báo hồi tháng 2-2007, cựu Phó ban TT-VH-TỰ đã nhấn mạnh rằng: “Không có luật nào giám sát tốt bằng quần chúng nhân dân”. Bây giờ là lúc thấy ra nhân nào quả đó đấy chẳng? Cháu

cảm ơn bác đã dành nhiều thì giờ trao đổi và tâm tình. Trước khi tạm ngưng cuộc phỏng vấn hôm nay, bác muốn nói thêm điều gì không ạ?

CĐM: Ngắn gọn thôi! Quần chúng nhân dân nhà em, sau khi giám sát cẩn thận, chỉ muốn hét to

34 năm "giải phóng" 33 năm lao tù CS

.....Nguyễn Ngọc Quang 06-10-2009.....

một lần cho hà: “**TIÊN SU THẮNG NGANG NGƯỢC!**”.

03-10-2009, nhân ngày tổng kết và trao giải cuộc thi Biển Đảo tại thành phố Hạ Long.

<http://dinhtanluc.multiply.com3>

Viết vì sự hối thúc của lương tâm, viết vì sự phẫn uất trước cái ác đê tiện và viết để đánh động lương tri. Lẽ ra tôi phải viết những dòng chữ này ngay từ ngày đầu tiên ra tù, nhưng không có phương tiện làm việc, đành phải ra mắt bạn đọc muộn vậy. Kính mong quý vị và anh Nguyễn Hữu Cầu lượng thứ.

Một số phận nghiệt ngã bị bách hại bởi một chế độ phi nhân, tàn độc mà có lẽ đến muôn nghìn kiếp sau tôi cũng không thể nghĩ được nó một thời hiện diện trên trái đất này: chế độ toàn trị CSVN. Vàng! tôi muốn kể cho quý độc giả nghe một trong bốn mươi hai câu chuyện thương tâm mà tôi (vô phúc bị) mắt thấy tai nghe. Tôi muốn kể cho quý vị nghe sự thật về anh Nguyễn Hữu Cầu, một cựu đại úy Địa Phương quân, Quân lực VNCH, một trong 43 người bạn tù chính trị của tôi tại khu giam riêng, phân trại K2, Z30A, Xuân Lộc, Đồng Nai.

Sau biên cố đầu buồn 30-04-1975, anh Cầu bị cưỡng bách “tập trung cải tạo” như mọi quân nhân VNCH khác. Đến cuối năm 1981 thì được trả tự do. Sống đúng 1 năm ở ngoài và gần cuối năm 1982 lại bị tù cho đến hôm nay, 33 năm trong ngục tù CS!

Anh Cầu quê ở Kiên Giang, là một trí thức có năng khiếu trong âm nhạc, thơ ca. Bức xúc trước những số phận nghiệt ngã của người dân và sự gian trá, giáo quyệt, thói nát đến tận cùng của Cộng sản Việt Nam, anh đã sáng tác rất nhiều bài thơ, bài ca và cả trường thi hơn 2000 câu (tôi không thể thuộc được). Sáng tác xong, anh

thường đọc cho các bạn của mình là những bác sỹ, giáo viên ở Kiên Giang nghe, đồng thời ghi lại những tác phẩm đó trong một quyển sổ dày khoảng 500 trang. Linh tính về việc làm của mình có thể dẫn đến tù đầy tiếp, anh Cầu đã ghi lại những tác phẩm của mình theo cách sau : Trang lẻ, anh Cầu ghi sáng tác của mình, còn trang chẵn (mặt sau của trang trước) anh Cầu ghi lại một cách chi tiết những tội ác tày đình của các quan chức tỉnh Kiên Giang, anh và nhóm bạn mai phục, gặp gỡ, phỏng vấn nhân chứng mà có được. Anh Cầu làm việc này vì nghĩ rằng nếu bị bắt thu quyển nhạc, thì chúng không thể trưng ra bằng chứng đó trước tòa được, vì nó liên quan tới rất nhiều quan chức cấp cao của địa phương, kể cả phó chủ tịch tỉnh và Viện trưởng Viện Kiểm sát ND tỉnh Kiên Giang.

Ngày 09-10-1982, anh Cầu bị bắt. Sau 5 tháng bị giam để điều tra, tòa án Kiên Giang mang anh Cầu ra xử với mức án tử hình với tội danh “Phá hoại”. Thật may mắn, trong thời gian bị giam, anh Cầu được một Công an điều tra xét hỏi cho biết là chính anh ta phải nhận nhiệm vụ giả chữ viết của anh Cầu để sao lại quyển sách của anh (mặt sau các trang để trắng). Công việc được thực hiện trong 3 tháng mới hoàn tất. Và sau khi hoàn tất, anh sẽ bị xử bắn ngay để bịt đầu mối. Biết được thông tin này, anh Cầu đã kiên quyết chối phăng và không thừa nhận quyển sách cùng những sáng tác của mình. Tuy vậy, anh vẫn bị xử tử hình. Một trong những người đã tham dự phiên tòa là ký giả độc lập Trương Minh Đức, đảng viên đảng Vì Dân, người đã ở tù chung với tôi và hiện đang bị giam chung với anh Cầu. Sau đó, anh Cầu đã kháng án, và nhờ trợ giúp của người nhà, anh đã gặp được Ls Trần Thời Vượng, một Ls già sắp về hưu. Ông Vượng nói với anh Cầu là ông muốn làm một việc gì đó có ý nghĩa trước khi về hưu. Nhờ ông Vượng mà quyển sách được đem đi giám định hình sự tại SG. Cơ quan Giám định bộ Nội vụ kết luận : Quyển sách không phải do anh Cầu viết ra. Tuy thế, để bình vực lẫn nhau, tòa phúc thẩm Tp HCM vẫn không xử anh trắng án mà giảm xuống chung thân.

Tôi thật sự phẫn nộ khi được đọc bản Cáo trạng của Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh Kiên Giang sáng tác ra để buộc tội anh Cầu. Tôi không còn nhớ nguyên văn, nhưng tôi đoán chắc số nội dung trong bản Cáo trạng buộc tội anh Cầu mà tôi đã đọc được. Xin hỏi quý vị, đặc biệt là các Phật tử, có

ai không biết Đức A Nan và Ca Diếp đệ tử của Đức Thích Ca Mâu Ni lúc Ngài còn tại thế? Ấy vậy mà trong bản Cáo trạng buộc tội anh Nguyễn Hữu Cầu, Viện Kiểm sát Nhân dân (lại Nhân dân!) đã viết : *Tên Nguyễn Hữu Cầu đã cấu kết với những tên A Nan và Ca Diếp để nhằm mục đích hoạt động phá hoại chế độ. Nay tên Ca Diếp đã vượt biên, còn tên A Nan đang trốn tại Khánh Hòa, khi nào truy nã được thì sẽ xét xử sau.*

Nhân tiện đây tôi xin thưa với quý ông Viện KSND tỉnh Kiên Giang thời đó (1982), và quý ông Công sản thời nay. Tôi xin mách cho các ông biết nơi ẩn náu của hai “tên” Ca Diếp và A Nan để quý ông dễ dàng bắt giữ mà khỏi mất công phải truy nã nữa, mệt lắm: họ đang ở tỉnh Cực Lạc, nước Niết Bàn. Muốn qua đó thì mời quý ông qua Tây Trúc mua vé nhé ! Hoặc có thể truy cập vào website sau để đăng ký, sẽ được công dân của nước Niết Bàn giao vé tới tận nhà : *samhoi.toiloideduocsieu.thoat.com*

Tôi xin viết lại nguyên văn bài “Giọt Nước Mắt Chúa” do “tên” Nguyễn Hữu Cầu viết ca ngợi Đế quốc Mỹ, mời vị Kitô hữu thường lăm : *Lạy Cha chúng con ở trên Trời, chúng con nguyện danh Cha cả sáng, nước Cha trị đến, ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời. Xin Cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày và tha nợ chúng con, như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con. Xin chớ để chúng con sa chước cám dỗ, nhưng cứu chúng con cho khỏi sự dữ, A men!* Thật hết biết! Bài Kinh Lạy Cha để tôn vinh Đức Chúa Trời của tín đồ Kitô trên toàn thế giới, lại biến thành bài “Giọt Nước Mắt Chúa” trong Cáo trạng buộc tội anh Cầu của Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh Kiên Giang. Cáo trạng viết : *“Tên Cầu đã sáng tác ra bài hát “Giọt Nước Mắt Chúa” với ý thức còn mơ tưởng đến sự trở lại của Đế quốc Mỹ như là cha để cầu xin bỏ thừa sửa cặn, (xin Cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày)”. Còn rất nhiều điều thực sự ngu dốt đến thương hại của một cái gọi là “Bản Cáo trạng” ấy, trong tinh thần của bài viết tôi không thể đưa ra. Nếu có thể được, quý độc giả sẽ tận mắt mục kích nó trong một ngày gần đây.*

Trong thời gian ở trại tù Z30A, anh cầu đã được Linh mục Nguyễn Công Đoàn, Bề trên Dòng Tên, cùng ở tù chung với anh Cầu, rửa tội để trở thành Kitô hữu - một trong những lý do không được giám án hay án xá. Đi theo lời kêu gọi của lương tâm và tinh thần của một Kitô hữu, anh Cầu đã đấu tranh không khoan nhượng với

những tội ác mà CSVN thông qua những bàn tay nhuộm máu của các cai tù, côn đồ, hành xử với tù nhân chính trị và tù nhân lương tâm. Cụ thể, trong thời gian 28 năm ở trại tù Z30A, anh Cầu đã làm gần 500 lá đơn tố cáo ban Giám thị trại giam tổ chức mai dâm, buôn bán ma túy, dùng giang hồ khủng bố tù chính trị, sản xuất rượu và pháo lậu, quản giáo đánh đập và giết tù nhân, trại đã chủ trương giết tù nhân chính trị bằng cách cố tình cho lây nhiễm HIV: trại không cho sử dụng dụng cụ hớt tóc và dao cạo râu, mà nhờ một tù hình sự mỗi tháng một lần bỏ tù hớt tóc và cạo râu cho họ và chỉ được dùng duy nhất một lưỡi dao lam cũ, do tù nhân hình sự ấy đưa vào. Thông qua lưỡi dao này, trại giam đã truyền HIV vào tù nhân chính trị. Nhân chứng sống còn chưa chết (nhưng rồi sẽ phải chết) đã bị nhiễm HIV bằng con đường này là anh Đỗ Văn Thái (nằm sát với tôi trong phòng giam), hiện đang bị giam tại khu giam riêng, K2, trại giam Z30A Xuân Lộc, Đồng Nai.

Vì sợ sự thật sẽ được phơi bày ra anh sáng công luận, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam mà cụ thể là Trại giam Z30A, Xuân Lộc, Đồng Nai đã biệt giam anh Cầu hơn 3 năm (tôi không nhớ chính xác thời gian). Trong thời gian đó, anh Cầu không tiếp xúc được bất kỳ ai ngoài cán bộ quản giáo và người tù hình sự đưa cơm hằng ngày. Trong 3 năm ấy, may mắn sao anh không bị bệnh nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đôi mắt anh đã bị mù. Đến cuối năm 2007, anh mới được đưa lên bệnh viện Chợ Rẫy trị mắt – nhưng chỉ được một con. Cách nhất biệt giam một người tù như thế, nhằm mục đích để bệnh hoạn giết đi một cách gián tiếp. Tôi không thể tưởng tượng ra được, đâu đó trên trái đất này có ai hành xử với đồng loại như thế không ?

Tội ác của CS không sao kể xiết. Gia đình tôi là một trong hàng triệu triệu nạn nhân. Tôi đã biết nhiều qua chứng kiến, đọc, nghe mẹ và nhiều người kể. Ở đây tôi không muốn nhắc tới nữa, vì đã có quá nhiều người viết lên rồi. Tuy nhiên, tôi muốn nói cho những người Cộng sản biết một sự thật hiển hiện rằng : Với tinh thần hòa hiếu, vị tha của tâm hồn Việt, phù hợp với trào lưu vươn tới Hòa bình, Bác ái và Thánh thiện trên khắp hoàn cầu ngày nay, người dân Việt có thể tha thứ cho các tội ác mà quý vị đã gieo rắc, nhưng không bao giờ họ quên đi tội ác ấy. Chỉ có một cách duy nhất để làm phai mờ dần những ký ức về tội ác của quý vị trong tâm hồn Việt, đó là hãy nhìn thẳng vào sự thật,

Sài Gòn Tiếp Thị 10-10-2009

vượt qua nỗi sợ hãi của chính mình mà trở về với Mẹ, sà vào lòng Mẹ mà ăn năn tội và xin Mẹ tha thứ - Mẹ VN muôn vạn thân yêu và đầy lòng bác ái của chúng ta.

(Chúng tôi xin phép bỏ một đoạn BBT)

Điều đáng nói ở đây là một Đảng, một Nhà nước đương đại trong thế hội nhập toàn cầu, đã từng đặt bút ký vào nhiều công ước, hiệp ước đầy tính nhân văn của Liên Hiệp Quốc, ấy vậy mà đã hành xử tàn bạo đến man rợ như thế. Cộng sản Việt Nam đã chà đạp lên lương tri Nhân loại, coi thường Công pháp Quốc tế, Công ước Liên Hiệp Quốc về Quyền Con người, mà chính họ đã đặt bút ký vào. Cộng sản Việt Nam đã không ngăn ngại nhào nặn Lịch sử, xuyên tạc sự thật và bức tử chính Hiến pháp do họ soạn thảo ra để triệt tiêu bằng được tất cả những người Việt yêu nước chân chính.

Tôi khẩn cầu người Việt yêu nước trên toàn thế giới hãy lên tiếng. Mong các quốc gia dân chủ, Liên Hiệp Quốc và các tổ chức nhân quyền Quốc tế, có biện pháp hữu hiệu để buộc Nhà Cầm quyền CSVN thả anh Nguyễn Hữu Cầu và những người bất đồng chính kiến đang bị giam giữ trên toàn lãnh thổ VN vô điều kiện.

IIIIIIIIII

Khoảng 21 chiếc ghe (17 ở Lý Sơn, 4 ở Bình Châu) đã gặp bão khi đang lênh đênh trên vùng biển gần quần đảo Hoàng Sa. Mỗi ghe đều có sự chọn lựa riêng: kẻ đi trú bão, người chạy về nhà. Tất cả đều thoát chết nhưng số phận của 21 chiếc ghe lại không giống nhau khi lâm nạn bão và người.

Như bài trước đã nêu, bốn chiếc ghe của dân đảo Lý Sơn đã chọn cách chạy thẳng vào bờ. Còn 17 chiếc rủ nhau đi trú bão vì đánh bắt cách quần đảo Hoàng Sa, nơi có cảng trú bão, chỉ khoảng 50 hải lý. Hơn 200 con người, tuy không bị bão đập nhưng phải chịu cướp bóc và đòn thù của lính trên cảng.

Đến bị súng bắn

Ông Dương Văn Thọ (là một trong 13 ngư dân bị Trung Quốc bắt hồi tháng 6 vừa qua), nhớ lại: đêm 26-9, khi nghe tin bão, ông lệnh nhỏ neo nhằm hướng đảo chạy tới, trên ghe đã đánh được hơn bốn tấn cá. Đến sáng sớm 27, ghe của ông đến cửa cảng Hữu Nhật, một cảng quân sự của hải quân Trung Quốc nằm

trên quần đảo thuộc chủ quyền của Việt Nam. Cảng này là nơi tàu bè đi ngang trú mỗi khi có bão, người Việt gọi là cảng Cẩn Cầu vì nơi đây có nhiều cần cầu. Gần như cùng lúc, 17 chiếc ghe của ngư dân Việt Nam (13 chiếc của xã An Hải, Lý Sơn; 4 chiếc của Bình Châu) đánh chung một vùng biển đều giương cờ trắng chạy đến đây.

Thấy ghe VN đến, lính đảo liền nổ súng cảnh cáo. Mấy ghe đi đầu lập tức vòng ra xa. Lúc này nhiều ghe đã gọi điện thẳng về biên phòng tỉnh Quảng Ngãi nhờ can thiệp để ghe được vào cảng trú bão và đừng lấy đồ của ghe. Biên phòng nhận lời và dặn thêm: không lo đồ đạc, vì nguyên tắc, vào núp bão sẽ không ai lấy gì. Đoàn ghe tạm yên tâm, quay mũi về cửa cảng, nhưng đạn lại vãi ra, ghe lại cuống cuồng bỏ chạy.

Kể chuyện buổi sáng hôm đó, ông Nguyễn Phụng Lưu còn bàng hoàng, ghe của ông chạy cùng lúc với ông Thọ, lính đảo bắn choé lửa quá trời quá đất. Hai ghe đi đầu chạy dạt ra vì lo trúng đạn. Vài lần như thế, không còn ai dám men đến cửa cảng nữa. Tất cả neo ngoài khơi, nhìn từng đoàn ghe tàu của Trung Quốc, Hong Kong, Nhật Bản chặm rãi vô tránh bão mà buồn bực. Neo đến chiều, gió lớn thổi mạnh, sóng cao đập từng hồi, bão đang đến gần, thấy vậy ông Lưu la lớn: “Lao vô đại thôi, trúng đạn thì còn người sống người chết, ở ngoài này bão vô sẽ chết hết”. Tất cả ùn ùn lao vào cảng, ghe ông Thọ chạy vào trước, tất cả nín thính, nhưng lần này không nghe súng nổ. Thế là thoát bão. Ba ngày ba đêm trong cảng an toàn, không bị ai kiểm tra, ai nẩy mìnng thăm tai qua nạn khỏi.

Đi bị đánh và cướp

Sáng 30-9, biển đã bớt sóng gió, 17 chiếc ghe sửa soạn ra khơi. Bỗng dưng, trước cửa cảng xuất hiện một toán lính khoảng vài chục người, tay lăm lăm súng đạn nhảy xuống các ghe.

Lúc đó, ông Thọ bị bất ngờ vì dinh ninh ghe trú bão sẽ không bị

làm khó, nên khi lính ồ ạt nhảy lên ghe, cả chục nòng AK chĩa vào, mọi người chỉ còn biết quỳ xuống, giơ hai tay lên đầu. Đi cùng toán lính là một viên sĩ quan nên không ai bị đánh đập, nhưng đồ đạc bị thu gom một cách nhanh chóng: máy Ecom (liên lạc), máy đo nước, bốn cuộn dây lặn, định vị, khoảng một tạ cá. Có lẽ do ghe ông cập ngay sát cầu cảng nên hai chiếc thuyền thúng cũng bị tước mất. Ông này nỉ xin lại máy định vị (để biết hướng đi về) nhưng kẻ lấy không cho. Tài sản còn lại chỉ là chiếc la bàn. Xong việc, toán lính lại nhảy sang ghe khác.

Thấy các ghe trước lao xao chuyện lính lấy đồ, ông Lê Dù liền giấu ngay máy móc xuống khoang máy, vừa kịp lúc toán lính khác nhảy lên. Hai lính đi trước, một cầm búa, một cầm dao chỉ mặt ông ý hỏi máy định vị và Ecom đâu? Ông lắc đầu, chiếc dây chuyền vàng trong cổ lòi ra, một tên lao vào vạch áo giật sợi dây đứt ngay vào túi. Tên khác ra hiệu mọi người lột đồ trong túi, nguy ngập, ông Dù lạnh trí móc ra cái điện thoại xịn và số tiền còn để chúng không truy bạn ghe. Chưa yên, tên cầm búa bấm nát tám cuộn dây lặn, một số tên khuôn luôn đồ ăn, thức uống xuống ca nô. Mọi thứ tạm ổn, lúc này hai tên trong toán quay lại hỏi máy móc, ông Dù chỉ sang ghe bên cạnh nói hai ghe đi chung nên chỉ có một máy (đã bị thu). Thấy Hợp (con út ông Dù, 15 tuổi) nhỏ bé nhất, hai lính vắt người thẳng bé lên cửa và bắt đầu tra tấn. Hợp nhớ lại, giày đinh thi nhau đá vào hai mạng sườn, những cú tát nảy lửa. Đau đến ngất nhưng thẳng bé nhất định không hé răng. Trước hòng súng gi vào đầu, người cha bất lực nhìn con bị hành hạ. Đánh một lúc, không moi được gì, hai tên lính thả Hợp ra, sức vóc 15 tuổi chẳng thấm vào đâu với những đòn thù, thẳng bé đồ gục, toán lính rút, người cha lao ra ôm đứa con, hai be sườn đỏ tấy, người mềm oặt.

Số phận của cha con ông Lưu

Trần Khải Thanh Thủy 07-10-2009

còn bị đất hơn, thấy lính chặn đường, ông cùng con trai tên Tâm, 19 tuổi, vội vàng nhét máy móc, điện thoại vào thùng gạo ở gầm ghe. Khi toán lính ập vào, thấy cục sạc pin điện thoại ở góc, tất cả lao vào tra tấn thủy thủ để tìm điện thoại. Cả hai cha con bị đánh nặng, đứa con chịu đòn không nổi, chỉ sau vài loạt đấm đá, Tâm khóc thét chạy vô lấy điện thoại từ hũ gạo ra. Nhưng, một tên lính đi theo, biết chỗ và moi ra hết đồ giấu, trận đòn tái diễn và nặng hơn đồ xuống đầu cha con ngư dân và bạn ghe vì tội "nói dối, không chịu khai". Mất phải Tâm đỏ rức, máu chảy ròng ròng, người cha vừa chịu đòn, nhìn đứa con trong nước mắt. Đánh xong, toán lính gom sạch đồ, cả hai chiếc radio cũng không thoát, trừ chiếc la bàn.

Cứ thế, hết chiếc này đến chiếc khác, mười bảy chiếc ghe cùng chung bị kịch, phân động bị đánh, có người bị đánh đến ngất xỉu, máy móc, thức ăn bị cướp, thùng phuy chứa nước ngọt bị búa bẫm thùng, thùng bị chặt rách đứt... Tính sơ, mỗi ghe mất hết đồ chừng 50 - 70 triệu đồng.

Định vị không còn, ông Thọ chọn hướng bằng la bàn, ghe theo đó mà đi, lênh đèn trên biển thêm hai ngày nữa, bến quê hiện ra. Không may mắn, ghe của ông Lưu đi lệch xuống mũi Quy Nhơn.

Ghe ông Đủ thiệt hại nhẹ nhất nên ông vẫn ra khơi thêm ít ngày nữa, chỉ khổ đứa con út quần quai cả tuần trên ghe, Hợp bị sốt, khắp người ê ẩm vì đòn. Đến khi về nhà, đôi mắt đứa trẻ 15 tuổi còn ngơ ngác, khuôn mặt còn sưng mọng sau những ngày hải hùng trên biển.

Ngồi quanh ngọn đèn dầu dưới nền nhà, đôi vai ông Lưu như còng thống xuống khi kể lại những ngày đã qua. "Minh trú bão chứ có làm gì đâu mà họ đánh đập, cướp bóc tàn tệ", ông nức nở. Mấy người bạn ghe ngồi cạnh đều lặng lẽ khóc, không một tiếng nấc mà nước mắt cứ chảy dài xuống chiếu.

Bài và ảnh Doãn Khởi

5 giờ sáng cả thôn Nhật Tiến xã Trường Yên còn chìm trong giấc ngủ say nồng sau một ngày làm việc

miệt mài, căng thẳng bỗng tiếng loa dội lên ở khắp làng:

- Alô! alô! Đề nghị các đồng chí, các tổ, nhóm vào vị trí đã bàn định để lập tức triển khai kế hoạch cưỡng chế đất khu đồng rừng Vũng Voi. Ai có danh sách ở công nào vào ngay công đó. Alô! alô!

Lập tức tất cả chòm dậu, lao ra đồng, bắt kê trời đã vào thu se lạnh và đang mưa dầm dề vì ảnh hưởng của cơn bão số 9, dội từ miền Trung ra. Dăm bảy trăm người nằm trong danh sách 97 hộ được đảng uỷ và chính quyền xã "quan tâm ưu ái", đưa vào diện quy hoạch với giá "đặc biệt": 54.000 đồng /1m2, trong đó có 68 hộ đã đại dột hiến đất cho xã, còn lại 29 hộ cứng đầu cứng cổ, nhất định không chịu bán, với lý lẽ vô cùng xác đáng:

- Không bán! Bao nhiêu công lao thành tích bị đảng và chính phủ cướp trắng rồi, giờ gia tài duy nhất để lại cho con là mảnh đất nuôi thân. Bán đi để bốc đất mà ăn à?

Dù cán bộ xã cử nhân viên, cán bộ địa chính, trưởng phó thôn đến từng nhà ngọt nhạt xúi dục, nhưng 29 hộ này kiên quyết:

- Thà chết quyết giữ đất cho con. Bán để như nhà nợ nhà kia, nhận về 19 triệu 500 nghìn đồng một sào, con cháu cha, vợ cần nhân chồng, rồi anh em dâu rể trong nhà cần cầu lẫn nhau vì đồng tiền rẻ mặt ấy à? Mất cả sào đất, xã chẳng bù cũng chẳng đền cho đồng nào, chỉ bố thí chưa đầy 20 triệu, bằng 2m2 giá thị trường hiện tại, đại gì mà bán?

- Đào ôi! Xã cứ tưởng chỉ toàn "dân ngu, cu đen", nên xã xúi gì dân cũng phải nghe à? Không nghe thì đất còn nhiều. Nghe vào đất đã ...đi tiêu mất rồi

- Còn đất 10% ưu tiên cho các hộ gia đình chính sách, khó khăn nữa! Cán bộ cheo kéo.

- Phải! Bà con bốp chát. Mua 54.000 đồng 1m2 đất của dân, vừa đủ dăm cân gạo thường nấu cháo loãng cầm hơi trong vài ngày, sau

đó sẽ được xã "cầm cân nảy mực", "đèn trời soi xét", gia đình nào đông nhân khẩu, có thành tích đóng góp từ trước đến nay, hoặc gia đình chính sách, người tàn tật, neo đơn được mua lại 10% diện tích đất xã bán với giá ưu đãi: 3 triệu 600 nghìn đồng 1m2 đất, đất gấp 70 lần khi mua... Không hiểu xã ăn gì mà tham thế, còn người dân cứ chịu lép một bề, phải ăn cứt gà sấp mả hay sao?

- Nếu gia đình không bán theo thoả thuận của xã, sẽ phải nộp phạt hành chính 300 nghìn đồng một hộ.

- Nộp thì nộp chứ sao? Thà bị xã cướp 300 nghìn còn hơn bị mất cả cơ nghiệp 5 đời 10 đời.

Và bây giờ là kết quả nhỡ tiền, không đối thoại với dân bằng miệng lưỡi trơn tuột, dẻo kẹo, cũng như không xúi người dân ăn cứt gà sấp được, chính quyền xã được sự tiếp sức của cán bộ huyện, tỉnh và công an thành phố, đối thoại với dân bằng chuyên chính vô sản.

Khắp khu đồng rừng Vũng Voi dài rộng hơn 8.000 m2 đất bị vây kín bằng hàng rào người, hàng rào tôn, cao 3m. Sáu trăm công an, lăm lăm trên tay dùi cui, lựu đạn xịt hơi cay, công số 8, máy rà mìn, đứng đen đặc như kiến cỏ trước ngày giông bão. Bên cạnh là lực lượng dân quân tự vệ, cánh an ninh xã, hội phụ nữ, cán bộ y tế cùng 3 con bęc-giê to, cao bằng cả con bê, lòng lộn hung dữ giữa hàng rào công an và đám bà con dân làng. Có vẻ như tất cả kế hoạch đã được dựng lên chu đáo đến từng chi tiết. Từ dùi cui, lựu đạn, đến xe tải, xe con, xe cơ giới, xe ủi, máy xúc, máy ngoạm, tổng cộng 40 chiếc các loại, cho đến cả mảnh vải cầm tay, chứng tỏ một sự tinh nhuệ của đội quân cướp ngày, theo đúng khẩu hiệu đảng nêu: "*Không cho chúng nó thoát, không cho chúng nó thoát, công an đã bao vây là dân chúng hết đường lui*".

40 xe, chỉ thiếu duy nhất một loại xe cứu thương vì địa bàn cứng chế đất nằm ngay cạnh khu trạm xá, nên chỉ cần cử vài cán bộ y tế ra hiện trường, vài người ở lại trạm trực, có gì giải quyết nhanh gọn dứt điểm là xong.

Riêng hội phụ nữ xã đóng vai trò đặc biệt quan trọng, vừa tuyên truyền cổ động vừa giúp dân nhổ lúa, hoa màu trên lô đất trong diện quy hoạch (được mua lại không chịu bán) vừa nhảy vào cầm vãi "che râu" bác, mỗi khi có chị em nào uất ức tụt quần, giở vũ điệu truyền thống, "phơi râu mặt hồ", để "bác" không bị nhiễm lạnh, cảm hàn trong điều kiện mưa lũ miền Trung, vừa không ảnh hưởng tới mỹ quan khu đồng ruộng, khỏi cản trở kế hoạch thi công:

- Alô! Alô! Từ nhiều tháng nay, chính quyền xã đã chủ động đối thoại với dân, mong người dân nhận tiền, nhượng đất để thực hiện dự án với công ty trách nhiệm hữu hạn Thăng Long, nhưng người dân không chấp nhận đối thoại nên hôm nay xã buộc phải thực hiện lệnh cưỡng chế. Đề nghị bà con nghiêm chỉnh chấp hành. Nếu, ai cố tình chống lại sẽ phải ra trước vành móng ngựa, chịu sự trừng phạt của pháp luật như trường hợp của các xã Ngọc Hoà và Mỹ Hải trước đó. Alô! Alô...

Bên cạnh đội quân tóc dài, lưỡi dài nhưng óc ngẩn đang lu loa theo lệnh đảng cướp, là chủ tịch xã Nguyễn Hữu Thái, một chân dung điển hình của thời đại đồ đều Hồ Chí Minh, cũng ra sức thể hiện vai trò cốt cán của mình nên ra sức chĩa loa về mọi phía, hùa theo đám "kinh nguyệt không đều" hô hào:

- Đề nghị các đồng chí chú ý, chặn các ngã đường, không cho ai vô cớ tràn vào ruộng, ảnh hưởng tới tốc độ cưỡng chế!

Trong khi người dân bị cầm quay phim, chụp ảnh, thì tất cả các máy ảnh, máy quay của chính quyền cộng sản lại được phát huy tới đa hiệu quả... Biết rõ sức mạnh đôi bại của đội ngũ đánh thuê này, đứng giữa bầy chó người - người chó, trang bị vũ khí, súng đạn tận răng, tên Thái ra sức hô hào:

- Đề nghị các đồng chí công an chú ý, dắt ngay những người không có nhiệm vụ ra ngoài. Đề nghị các phóng viên đài truyền hình quay gần cho rõ mặt, bắt lấy những người chống đối.

Đám con cháu nội ngoại, thương ông bà tiên tổ nằm lại khu đồng này từ hàng chục năm nay, tranh thủ nhào xuống ruộng thấp hương cho ông bà cha mẹ để trấn an tinh thần người quá cố cũng bị hệ thống máy ghi hình và tên chủ tịch bán linh hồn cho đảng cướp, rêu rao:

- Đề nghị bà con ra ngay khỏi khu vực cánh đồng để anh em làm nhiệm vụ, cấm không được phép đi lại thấp hương trong khu vực, yêu cầu các đồng chí dân quân tự vệ lôi người thấp hương ra ngoài v.v và v.v...

Vừa chạy tắt qua vườn, nhào ra ruộng, vấp phải hai lớp rào người, rào tôn, số đông bà con khựng lại, trung bình cứ 100 mét lại có một công rộng một mét đồng đặc người... Từ công bưu điện, công trạm xá, công nhà văn hoá, công đồn mộc, công bà Ly, công trên đường 29... tất cả tám công, mỗi công tập trung từ 20 đến 50 người, để ngăn cản bà con tràn vào khu ruộng của mình theo đúng mô hình của lãnh đạo Trung Hoa năm 1979 tại khu vực biên giới phía Bắc: Lấy thịt đè người.

Một số ít quên chết lẫn xả vào ruộng của mình, lập tức bị cả rừng dùi cui xông lên, lăm le, xua đuổi, quật xuống. Đầu tiên là chị Trịnh thị Hằng 53 tuổi, mẹ của 6 đứa con, mọi thu nhập của gia đình 8 người đều trông vào hai bãi ruộng, một ở khu đồng ruộng Vừng Voi chuyên trồng màu, trồng lúa, một ở khu Yên Ngựa chuyên trồng đào, hôm nay cũng lọt vào tầm ngắm của bọn cướp ngày Trường Yên.

Mắt nhắm, mắt mở từ trên giương, lao xuống đất, chạy tón ra đồng theo tiếng loa, từ xa chị Hằng đã nhìn thấy 5, 7 đứa con gái trong hội phụ nữ xã nhảy vào ruộng nhổ lúa của mình, nghĩ đến nồi cơm của cả nhà có nguy cơ mất trắng vào tay bọn cướp cướp cạn, chị học lên như một con thú bị thương, nhảy đại

xuống, giật tóc, dìm đầu mấy con nữ tặc xuống ruộng, la lên:

- Sao chúng mày dám cắt lúa nhà tao?

Lập tức chị bị cả đám công an, dân quân sao đỏ ủa xuống, vung dùi cui, quát:

- Chị lên ngay, lên ngay nếu không chúng tôi bắt buộc xử lý!

Xô đẩy vật lộn, giằng kéo, kiên quyết không chịu rời ruộng, nhưng thân phận chị Dậu bé nhỏ như chị, lại bị cả mấy chục thằng lý trưởng, mặt nạc đóm dày nhảy vào đánh hôi. Không thể nào trụ nổi, chị bị đuổi dạt xa khỏi ruộng cả mấy chục mét, toàn thân trạt bùn đất, tay chân run bắn, tim đập loạn nhịp, thở không ra hơi, người lão đảo chực ngã, chị đành ngồi thụp xuống bờ ruộng, dấm dứt khóc vì bất lực, uất hận. Ngay bên cạnh thửa ruộng nhà chị là ông Trần Văn Tiên nằm giữa giữa ruộng, mặt xám xanh vì bị dùi cui đánh, đang uất ức hết lên:

- Ôi đảng ơi, chính phủ ơi, sao chính phủ nỡ cướp đất của dân thế này?

Bị cả rừng phương tiện gây án giết người theo phương cách giáo dục của đảng vây quanh, ông giơ thẳng tay vào mặt kẻ vừa dí dùi cui vào ngực mình khiến ông bật giữa giữa ruộng, cổ kiết hết lên:

- Mày vừa đánh tao một cái rồi nhớ, mày có giời cứ đánh chết tao đi, tao nằm thẳng cẳng ở đây cho mày đánh đây này.

Con dâu ông là Nguyễn Thị Lan, thấy bố chồng bị đánh vô cớ xông vào lập tức bị tên chủ tịch xã chõ miệng vào loa kêu gọi:

- Bắt lấy kẻ chống đối, chị mặc áo trắng kia kia, bắt lấy.

Lập tức những con thú đội lốt người theo tiếng loa của đồng bọn quây lấy chị, xô đẩy dấm đạp làm chị ngã sấp ngã ngựa, rách toang cả vạt áo trắng đang mặc trên người, không cho chị làm một động tác đơn giản là cúi xuống nâng bố chồng dậy.

Khi bà vợ già của ông đến kêu gào, khóc lóc thì cả đám ruộng trồng rau và trồng lạc đã bị đám đầu trâu, mặt ngựa quần nát. Ác độc và tàn bạo hơn cả cơn bão số 9 đã và đang quần nát miền Trung.

Nhìn ông chồng già nằm thẳng cẳng, con dâu bị đâm đập ngã dúi ngã dụi, đau đớn không dậy nổi, đám rau cải xanh ròn, chiều chiều bà ra công tưới tắm, vừa kịp bán lúa đầu, nay nát bét, bà ôm mặt khóc rưng rức:

- Ôi trời cao đất dày ơi, ôi ông bà ông vải ơi! Từ nay cả nhà tôi sống bằng gì?

Không cần thiết phải trả lời câu hỏi quá thừa thãi, vu vơ của bà, cũng không cần để tâm tới cảnh dở sống, dở chết của ông Tiến và chị Lan, đám giặc cướp quay sang bãi ruộng khác để tiếp tục làm cỏ dân làng, cổ xúmg đáng với số tiền 100.000 đồng mà chúng được chủ cướp đất - tức công ty thương mại Thăng Long thuê.

Đang vợ vắn trong nhà, bà Nguyễn Thị Hồng chợt nghe tiếng người làng gọi:

- Bà Hồng ơi, ra đi, người ta cắt hết lúa nhà bà rồi!

Bàng hoàng, đau đớn, quên cả tuổi 62 la đà bệnh tật, quên cả cái chết của chồng đang đè nặng con tim mình, bà lật đật sắp ngựa chạy ra, miệng la lớn:

- Cha tiên sư bố chúng mày, lúa tao còn xanh mà, sao chúng mày giờ trò ăn cướp?

Ngay lập tức, bà bị đám lưu manh côn đồ, nhân danh là "bạn dân" lôi bà từ trên cao xuống, không cho bà đứng dậm chân nơi bờ ruộng chu tước, chửi cha chúng nó... Từ đó bà đi một bước, chúng chặn một bước, bà đi xuôi, chúng chặn ngược, bực bội bà phải hét lên:

- Tiên nhân bố chúng mày, phải để cho tao gặp người có trách nhiệm hỏi cho ra lẽ chứ. Đất tao bỏ tiền mua, có giấy tờ sổ đỏ do chủ tịch huyện Bùi Anh Tinh ký đảng hoàng, tao không bán, không cho, sao tự dưng chúng mày cướp trắng, hở?

Đáp lại thái độ bực bội phần uất của bà, một tên công an trắng tráo đáp:

- Bà nói với chúng tôi điều ấy làm gì, ra mà hỏi chủ tịch xã.

Bà trợn mắt, tấm thân gầy guộc run lên:

- Thế thì chúng mày xéo đi để tao ra hỏi thẳng Nguyễn Hữu Thái

xem, nó chui ở đâu ra mà phân dân, hại làng đến mức này, hả? Trong khi vợ con nó nhà lầu xe hơi, ăn trắng mặc trơn, mua đất Hà Nội, sỗ tiết kiệm hết quyền này quyền khác, thì bà con nhân dân chúng tao còn mảnh ruộng cuối cùng cũng không giữ nổi cho mình à? Tao có bán đâu? Chúng mày gạ gẫm bao nhiêu lần tao đã bảo: Có trả 300 triệu một sào tao cũng phải cố giữ để cho con cơ mà, hưởng hồ chưa đầy 20 triệu. Bây giờ không ăn được thì chúng mày giờ trò cướp hả... Tránh ra cho tao đi!

Cả vòng vây của quý đảng Việt Nam, quý đảng công an lập tức quay kín bà, một tên dẫn giọng:

- Tất cả đang làm nhiệm vụ, bà không được quyền đi đâu cả.

- Nhiệm vụ gì? Bà trừng mắt, đay đá. Nhiệm vụ cướp hả, hay hóm nhì? Đòi cha chúng mày ăn mặn hay sao mà chúng mày khát nước, khát tiền thế hả? Ăn quân cả vào nguồn lợi sinh sống cuối cùng của bà già, con trẻ mà không biết nhục à? Đồ chó kia?

Mặc, đám không óc, không tìm vì đã bị phong bì 100.000 đồng chặn ngực, kiên quyết giữ chặt bà giữa ruộng như Từ Hải bị lũ quân hèn nhất của triều đình quây chặt trong vây.

Trận cướp 4-3* bị thất bại ê chề, còn để lại dư vị cay đắng cho tên chủ thầu Nguyễn Hữu Ánh, vì vậy, lần này được chính quyền hỗ trợ, hấn quyết tâm làm đến nơi đến chốn, bỏ cả tiền tỉ để mua hàng nghìn mét tôn, bán ốc vít, dựng hàng rào cao ngút đầu người, còn bỏ tiền mua từ chủ tịch huyện Trần Vũ Lâm (kẻ đứng đầu băng đảng cướp đất của 29 hộ dân hai thôn Phù Yên và Nhật Tiến lần này) cùng cả một guồng máy an ninh hàng trăm tên, vũ khí đầy người... Theo lời bà con phản ánh, cũng là theo cách tính lạnh lùng của hấn: "Có đất là có tiền mà có tiền là có tất cả". Dù phải bỏ ra vài tỷ bạc để nuôi đội quân cướp phá chuyên nghiệp không lồ, nhưng chỉ cần cướp không vài mảnh đất của bà con, hấn đã có cả chục tỷ rồi. Huồng hồ gần 8.500 m2 đất của khu đồng trũng Vũng Voi và vài nghìn

m2 ở xứ đồng Yên Ngựa, nơi bà con chuyên trồng đào, trồng hoa giống và cây cảnh nữa, làm gì chả thắng? Vì vậy cờ máu đã trong tay, tội gì mà không phát thành tiền thành bạc? Dù mỗi lần phát cờ cướp đất như thế này hàng nghìn sinh mạng phải chết đói, chết khổ, chết bệnh, dặt dẹo, vạ vật nơi đầu đường, xó chợ, làm thuê, làm mướn qua ngày cũng mặc. Hấn đã quá quen với lời người dân truyền khẩu: "*Ăn mày là ai, ăn mày là ta. Bị đảng cướp đất, hóa ra ăn mày*".

Không thể để đảng bóc lột mình, thì hấn phải làm theo đảng, bóc lột dân thế thôi. Đảng nào chả thế, hấn không mua đảng, cướp đất của dân thì sẽ có thằng khác đứng ra làm việc này. Thời này là thời ăn cướp mà, cướp thì sống, chống thì chết. Vậy thì tội gì không cướp để mà sống, mà tồn tại, mà làm giàu... Dù phải nuôi béo lũ sâu mọt của các cấp chính quyền nhưng hấn vẫn được chính quyền bảo vệ kia mà.

11 giờ, thêm 4 người bị đánh, bắt trời đưa ra ngoài trụ sở công an huyện Chương Mỹ. Đó là các chị Trần Thị Nụ con gái ông Trần Văn Tiến, người không cam tâm nhìn cảnh bố và chị dâu bị đánh dã man, cảnh mẹ khóc trong khu ruộng nhà bị tàn phá, nên đã ra mặt phản đối sự phát xít, đã man của chính quyền. Ba người còn lại là ba chị em ruột: Đỗ Thị Thắm, Đỗ Thị Thương và Đỗ Thị Thủy, con gái chị Trịnh Thị Hằng. Vì xót cho công lao hàng chục năm gây dựng của cả nhà trên mảnh đất 400 m2 trồng 300 gốc đào và hàng nghìn cây hoa giống với giá tiền nửa tỉ đồng tiền đầu tư, thu hoạch, sắp mất trắng vào tay bọn cướp mà lần xả vào giữ đất, giữ đào, nên đã bị lũ sát nhân dùng dùi cui điện đánh ngã rồi lôi đi.

Giặc mạnh, dân yếu, giặc được đảng trang bị tận răng, lại thêm bao nhiêu trái tim chó cùng gầm ghè lòng lộn, trong khi người dân chỉ có tay không. Vì thế đến đầu giờ Ngọ, số đông bà con hậm hực, nghẹn ngào đứng nhìn tài sản đang dần rơi vào tay bọn cướp, số ít không đành tâm ở lại, dất dứ nhau lên Trung ương kêu gào, trong khi người còn

Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy bị đánh, bị bắt và bị vu khống

+++++++Radio Chân Trời Mới 09-10-2009+++++++

trạt bùn đất, nét mặt còn đọng nguyên dấu vết của sự vật lộn, người lơ hoảng, ngơ ngác, người cầm uất trào sôi trước những gì vừa kịp chứng kiến trên mảnh đất cha ông... Tất cả lặng lẽ cúi đầu trong tiếng nấc, giữa mưa giông nước nở, tuôn trào.

Hà Nội - Hà Tây 10-2009

<http://www.danlentieng.net/>

*Xem:

- **Đại loạn ở Trường Yên:** <http://www.danlentieng.net/spip.php?article4285>

- **Trở lại Trường Yên:** <http://www.nguoi-viet.com/absolutenm/anmvie wer.asp?a=92459&z=2>

.....

Sau khi tin tức về vợ chồng nhà dân chủ Trần Khải Thanh Thủy bị vây đánh và giam giữ lan ra khắp nơi, nay công an (CA) CSVN không còn có thể từ chối trả lời và tung ra một phiên bản mới, vu cáo ngược lại rằng ông bà Đỗ Bá Tân và Trần Khải Thanh Thủy bị bắt vì đã “cố tình gây thương tích” cho 2 người cùng xóm chỉ vì “để xe máy cản lối đi lại”. Các chi tiết này do chính đại tá công an Vũ Công Long, trưởng công an quận Đống Đa, cho báo chí của nhà nước CSVN biết.

Radio CTM xin tường trình toàn bộ diễn tiến trước khi khảo sát các chi tiết do đại tá Long cung cấp.

- Sau khi bị chế độ CSVN bỏ tù 9 tháng vì tội giúp đỡ bà con dân oan tại Hà Nội đòi công lý và thả ra vào tháng 2/2008, nhà dân chủ TKTT vẫn tiếp tục tranh đấu cho những người thấp cổ bé miệng bất kể sự bức tức của công an.

- Và cũng kể từ đó CA luôn đóng chốt theo dõi nhà tư, theo sát gót từng bước đi, và tìm nhiều cách gây hấn vô cơ với gia đình bà. Nhà bà bị các thành phần côn đồ ném phân nhiều lần và thường xuyên bị hăm dọa qua điện thoại.

- Vào sáng ngày 7-10-2009, bà tìm đến tòa án Hà Nội để tham dự phiên tòa xử nhà giáo yêu nước Vũ Hùng, mà nhà nước CSVN tuyên bố là “xử công khai”. Tuy nhiên khi bà đến nơi lập tức công an đủ loại xúm vào xô đẩy bà ra khỏi khu vực. Sự việc này xảy ra ngay trước mặt một

số đại diện sứ quán ngoại quốc và chính họ phải lên tiếng can thiệp. Trước sự phản đối đó, công an hậm hực rút đi.

- Sáng sớm ngày 8-10-2009, bà TKTT lại đi xe về Hải Phòng để ủng hộ 6 nhà yêu nước khác bị đưa ra tòa tại đây. Tuy nhiên, khi xe còn cách Hải Phòng khoảng 10km, công an đã chặn xe lại, bắt bà TKTT đem đi mà không cho biết lý do.

- Sau nhiều giờ mất liên lạc, khoảng 4 giờ chiều ngày 8-10-2009, công an thả bà TKTT về nhà tư tại Hà Nội và cấm bà ra khỏi nhà.

- Đến khoảng 8:30 tối, công an bắt đầu cho người giả dạng dân thường đến gây sự. Khi không thể phân biệt được đây là thành phần côn đồ hay công an chìm, ông bà Đỗ Bá Tân và Trần Khải Thanh Thủy (dù đã kiệt sức sau 1 ngày đói, khát và bị xách nhiễu liên tục) phải tự bảo vệ mình bằng cách hô hoán và cản những cú đấm đá của 2 người đàn ông lạ mặt. Toàn bộ sự việc xảy ra trước mặt nhóm công an đang đóng chốt trước nhà bà nhưng họ để mặt cho vợ chồng bà phải tự chống đỡ. Kết quả là bà TKTT bị đánh bằng gạch chày máu từ đỉnh đầu và một số vết thương khác.

- Không được ai giúp đỡ, vợ chồng bà TKTT đành đưa nhau đi nhà thương, nhưng tại đây công an xông vào bắt 2 ông bà đem về đồn công an huyện giam giữ suốt đêm.

- Và trong thời gian 2 nạn nhân bị giam giữ không thể lên tiếng tự biện hộ, báo chí của chế độ bắt đầu đăng tải một câu chuyện hoàn toàn khác. Chính Đại tá Vũ Công Long tường thuật chi tiết như sau: “Theo hồ sơ từ CA quận Đống Đa, khoảng 20h30 ngày 8-10, anh Đỗ Bá Tân (chồng TKTT) để xe máy cản lối đi lại tại 178 phố chợ Khâm Thiên (phường Trung Phụng, Đống Đa, HN). Anh Nguyễn Mạnh Điệp (SN 1968, trú tại ngõ 138 Trung Phụng, Đống Đa) đi qua góp ý và yêu cầu anh Tân dẹp xe để lấy lối đi nên dẫn đến cãi nhau. Anh Tân đã dùng mũ bảo hiểm đập vào mặt anh Điệp”

- Cộng đồng Dân báo (bloggers), giới phóng viên quốc tế, và cả một số sứ quán ngoại quốc tại Hà Nội lập tức nhận ra một số điểm mâu thuẫn và bằng chứng giả mạo:

* Nếu nói ông Tân “dùng mũ bảo hiểm ĐẬP vào mặt” ông Điệp thì tại sao thương tích trong hình lại và vết cắt khá sâu. Mũ bảo hiểm là một vật cùn. Các đồ vật gọi là bằng chứng trong tấm hình thứ 2 không có vật gì sắc bén đủ để tạo vết cắt sâu như vậy.

* Nếu nói ông Tân “dùng mũ bảo hiểm đập vào MẮT” ông Điệp thì tại sao thương tích lại ở sau tai.

* Và quan trọng hơn hết thì các chi tiết điện tử ghi đằng sau bức hình cho thấy đây là 1 hình chụp vào năm 2005 (nguyên văn: Date Time Original: 2005:02:28 10:22:41), tức thương tích này đã xảy ra cách đây 4 năm và chắc chắn đến nay đã lành. Người trong hình, do đó, nhiều phần KHÔNG phải là ông Nguyễn Mạnh Điệp, tuy đại tá Vũ Công Long còn cẩn thận cung cấp cả năm sinh và địa chỉ của ông ta.

* Sau chốt, cũng từ các chi tiết điện tử đi kèm với tấm hình mà ai cũng có thể kiểm chứng thì người cung cấp bức hình này đã dùng phần mềm Photoshop 7.0 cố tình sửa lại ngày hiện lên trên tấm hình như thể mới chụp ngày 9 tháng 10 năm 2009. (nguyên văn: Software Adobe Photoshop 7.0 – Date Time 2009:10:09 17:14:08)

Kết luận: Đại tá công an Vũ Công Long, trưởng công an quận Đống Đa, đã ngụy tạo chứng cứ để vu cáo và che đậy việc hành hung ông bà Đỗ Bá Tân, cũng như để kiểm soát giam giữ nhà dân chủ Trần Khải Thanh Thủy.

Trong nhiều năm qua, CA đội lột dân chúng thường gây sự và hành hung các nhà dân chủ, từ đập xe đang chạy, chặn đánh giữa đường, đến ném đồ dơ bẩn vào nhà, hăm dọa trên điện thoại. Trong những trường hợp các thủ phạm bị dân chúng bắt quả tang và bao vây thì họ mới rút thể ra tự nhận mình là

CA rồi bỏ đi. Và trong nhiều trường hợp khác, các tên đầu gấu được sử dụng để hành hung các nhà dân chủ ngay trước mặt các công an sắc phục đứng nhìn. Nhưng nếu các nạn nhân phản ứng lại thì công an xông vào bắt các nạn nhân này giam giữ.

radiochantroimoi.wordpress.com

